

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
III kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-10-58-01

Druk nr 3109
Warszawa, 12 czerwca 2001 r.

Pan
Maciej Płażyński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku.

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zmianie ustawy o zawodzie lekarza oraz o zmianie innych ustaw wraz z projektami podstawowych aktów wykonawczych,

co do którego Rada Ministrów zadeklarowała, że ma na celu dostosowanie polskiego ustawodawstwa do prawa Unii Europejskiej.

Jednocześnie, zgodnie z wymogami art. 31 ust. 3b regulaminu Sejmu, przekazuję, przetłumaczone na język polski, teksty przepisów Unii Europejskiej, do których ma być dostosowane prawo polskie.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Zdrowia.

Z wyrazami szacunku

(-) Jerzy Buzek

Projekt**U S T A W A****z dnia .....2001 r.****o zmianie ustawy o zawodzie lekarza oraz o zmianie innych ustaw****Art. 1**

W ustawie z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodzie lekarza (Dz. U. z 1997 r. Nr 28, poz. 152 i Nr 88, poz. 554, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 162, poz. 1115, z 1999 r. Nr 60, poz. 636 i Nr 64, poz. 729, oraz z 2000 r. Nr 12, poz. 136, Nr 60, poz. 698, Nr 94, poz. 1037 i Nr 120, poz. 1268) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2:

a) w ust. 2 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się wyrazy „z zastrzeżeniem ust. 2a.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Osoba będąca obywatelem innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej może wykonywać zawód lekarza stomatologa na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli posiada kwalifikacje potwierdzone odpowiednim dokumentem, o którym mowa w art. 6b.”;

2) **art. 5** otrzymuje brzmienie:

“**Art. 5.** 1. Okręgowa rada lekarska przyznaje, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3 oraz art. 5a, prawo wykonywania zawodu lekarza albo prawo wykonywania zawodu lekarza stomatologa osobie, która:

- 1) jest obywatelem polskim lub obywatelem innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej,
- 2) posiada:
  - a) dyplom lekarza lub lekarza stomatologa wydany przez polską szkołę wyższą, lub
  - b) dyplom lub inne dokumenty poświadczające formalne kwalifikacje lekarza lub lekarza stomatologa, wydane przez inne niż Rzeczpospolita Polska państwo członkowskie Unii Europejskiej, wymienione w wykazie, o którym mowa w art. 6b, lub
  - c) dyplom lekarza lub lekarza stomatologa wydany przez inne państwo niż państwo członkowskie Unii Europejskiej pod warunkiem, że dyplom został uznany w Rzeczypospolitej Polskiej za równorzędny zgodnie z odrębnymi przepisami,
- 3) posiada pełną zdolność do czynności prawnych,
- 4) posiada stan zdrowia pozwalający na wykonywanie zawodu lekarza lub lekarza stomatologa,
- 5) wykazuje nienaganną postawą etyczną.

2. Lekarzowi będącemu obywatelem innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej spełniającemu warunki, o których mowa w ust. 1, okręgowa rada lekarska przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarza albo prawo wykonywania zawodu lekarza stomatologa, jeżeli:

- 1) przedstawi zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze państwa członkowskiego Unii Europejskiej, że posiada na terenie tego państwa prawo do wykonywania zawodu lekarza lub lekarza stomatologa, które nie zostało zawieszane ani którego nie został pozbawiony, oraz że nie toczy się przeciwko niemu postępowanie w sprawie pozbawienia albo zawieszenia prawa do wykonywania zawodu,

- 2) złoży oświadczenie, że włada językiem polskim w mowie i piśmie w zakresie koniecznym do wykonywania zawodu lekarza lub lekarza stomatologa.
3. Lekarzowi lub lekarzowi stomatologowi, który spełnia warunki określone w ust. 1 pkt 1, pkt 2 lit. a) lub c) oraz pkt 3-5, okręgowa rada lekarska przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarza albo prawo wykonywania zawodu lekarza stomatologa, jeżeli ponadto:
  - 1) odbył staż podyplomowy, oraz
  - 2) złożył z wynikiem pozytywnym państwowy egzamin kończący staż podyplomowy.
4. W celu odbycia stażu podyplomowego i złożenia egzaminu kończącego staż, o których mowa w ust. 3, okręgowa rada lekarska przyznaje lekarzowi, lekarzowi stomatologowi ograniczone prawo wykonywania zawodu lekarza albo ograniczone prawo wykonywania zawodu lekarza stomatologa.
5. Zakres znajomości języka polskiego w mowie i piśmie konieczny do wykonywania zawodu lekarza, lekarza stomatologa określi, w drodze rozporządzenia, minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw szkolnictwa wyższego, uwzględniając w szczególności zakres uprawnień zawodowych określonych w art. 2.”;

3) po art. 5 dodaje się art. 5a w brzmieniu:

„**Art. 5a.** 1. Okręgowa rada lekarska przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarza albo prawo wykonywania zawodu lekarza stomatologa lekarzowi będącemu obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, nie spełniającemu wymagań określonych w art. 5 ust. 1 pkt 2, ale:

- 1) posiadającemu dokument poświadczający formalne kwalifikacje lekarza lub lekarza stomatologa, świadczący o rozpoczęciu kształcenia przed:
  - a) 1 stycznia 1995 r. w Austrii, Finlandii i Szwecji,
  - b) 3 kwietnia 1992 r. w Niemieckiej Republice Demokratycznej pod warunkiem, że dokument uprawnia do wykonywania zawodu lekarza na terytorium Republiki Federalnej Niemiec na tych samych zasadach jak dokument poświadczający tego rodzaju kwalifikacje przyznany przez odpowiednie władze Republiki Federalnej Niemiec,

- c) 1 stycznia 1986 r. w Hiszpanii lub Portugalii,
  - d) 1 stycznia 1981 r. w Grecji,
  - e) 20 grudnia 1976 r. w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej
- oraz zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze danego państwa członkowskiego potwierdzające, że lekarz ten wykonywał zawód przez okres co najmniej trzech kolejnych lat z pięciu lat poprzedzających wydanie zaświadczenia, albo
- 2) posiadającemu zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze państwa członkowskiego Unii Europejskiej potwierdzające, że posiadany przez niego dokument poświadczający formalne kwalifikacje został wydany po uzyskaniu odpowiedniego wykształcenia niezbędnego do wykonywania zawodu i jest w tym państwie uznawany za odpowiadający dokumentom poświadczającym kwalifikacje wymienionym w wykazie, o którym mowa w art. 6b.
2. Zaświadczenia, o których mowa w ust. 1 pkt. 1 i 2, mogą być przedstawiane w ciągu 12 miesięcy od daty ich wydania.
3. Lekarz będący obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, posiadający dyplom lub dokument wymieniony w wykazie, o którym mowa w art. 6b, ale nie posiadający prawa wykonywania zawodu uzyskuje prawo wykonywania zawodu lekarza albo prawo wykonywania zawodu lekarza stomatologa po spełnieniu wymagań, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 3-5 i ust. 3.”;

4) art. 6 otrzymuje brzmienie:

- “**Art. 6.** 1. W celu uzyskania prawa wykonywania zawodu, lekarz lub lekarz stomatolog, przedstawia okręgowej radzie lekarskiej, na obszarze której zamierza wykonywać zawód, odpowiednie dokumenty stwierdzające spełnienie wymagań określonych w art. 5 ust. 1 pkt 1 i 2, 4 i 5 oraz w ust. 2, a w przypadku, jeżeli lekarzem tym jest osoba, o której mowa w art. 5 ust. 3 - dokumenty stwierdzające odbycie stażu podyplomowego i złożenie egzaminu państwowego, kończącego staż podyplomowy z wynikiem pozytywnym.
2. Lekarz, lekarz stomatolog, o którym mowa w art. 5a ust. 3, poza dyplomem lub dokumentem potwierdzającym formalne kwalifikacje lekarza lub lekarza stomatologa, przedstawia dokumenty określone w art. 5 ust. 1 pkt 4 i 5 oraz ust. 3.

3. W celu uzyskania ograniczonego prawa wykonywania zawodu, lekarz, lekarz stomatolog przedstawia, okręgowej radzie lekarskiej, na obszarze której zamierza odbyć staż podyplomowy, dokumenty stwierdzające spełnienie wymagań, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1 i 2 lit. a) lub c) oraz pkt 4 i 5.
4. Poza dokumentami, o których mowa w ust. 1-3, lekarz, lekarz stomatolog, składa okręgowej radzie lekarskiej oświadczenie odnoszące się do okoliczności, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 3.
5. Za wystarczające w stosunku do obywatela innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej, w zakresie spełnienia wymagań:
  - 1) o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 4 - uznaje się dokumenty odnoszące się do stanu zdrowia wymagane dla wykonywania zawodu lekarza, lekarza stomatologa w państwie członkowskim, którego obywatelem jest lekarz, lekarz stomatolog, lub w państwie członkowskim, z którego lekarz, lekarz stomatolog przybywa; w przypadku, gdy dokumenty tego rodzaju nie są wymagane, za wystarczające uważa się dokumenty wydane w tym państwie odnoszące się do stanu zdrowia,
  - 2) o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 5 - uznaje się dokumenty wydane przez odpowiednie władze państwa, którego lekarz, lekarz stomatolog jest obywatelem lub państwa, z którego on przybywa poświadczające, że obowiązujące w tym państwie wymagania dotyczące postawy etycznej dla podjęcia zawodu lekarza, lekarza stomatologa zostały spełnione; jeżeli w państwie, którego obywatelem jest lub z którego przybywa lekarz, lekarz stomatolog, nie wydaje się dokumentu poświadczającego spełnienie wymagań dotyczących postawy etycznej, za wystarczający uznaje się wyciąg z rejestru skazanych wydany w państwie, którego lekarz, lekarz stomatolog jest obywatelem lub z którego przybywa.
6. Dokumenty, o których mowa w ust. 5, mogą być przedstawiane w ciągu 3 miesięcy od daty ich wydania.
7. Na podstawie złożonych dokumentów i oświadczeń, o których mowa w ust. 1-5, okręgowa rada lekarska przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarza albo prawo wykonywania zawodu lekarza stomatologa albo ograniczone prawo wykonywania zawodu lekarza albo ograniczone prawo wykonywania zawodu lekarza stomatologa i wydaje dokument "Prawo wykonywania zawodu lekarza" albo "Prawo

wykonywania zawodu lekarza stomatologa” albo “Ograniczone prawo wykonywania zawodu lekarza” albo “Ograniczone prawo wykonywania zawodu lekarza stomatologa”.

8. Minister właściwy do spraw zdrowia, po zasięgnięciu opinii Naczelnej Rady Lekarskiej określi, w drodze rozporządzenia, wzory dokumentów prawa wykonywania zawodu, o których mowa w ust. 7, uwzględniając w szczególności niezbędne dane osobowe lekarza, numer prawa wykonywania zawodu, adnotacje o wpisie do okręgowego rejestru lekarzy oraz dane dotyczące kwalifikacji lekarza.”;

5) po art. 6 dodaje się art. 6a i 6b w brzmieniu:

“**Art. 6a.** 1. Przyznanie prawa wykonywania zawodu lekarza albo ograniczonego prawa wykonywania zawodu lekarza albo odmowa przyznania tego prawa przez okręgową radę lekarską powinna być dokonana niezwłocznie, nie później jednak niż w ciągu 3 miesięcy od złożenia wszystkich dokumentów określonych ustawą.

2. Jeżeli okręgową radę lekarską posiada informacje dotyczące ważnych zdarzeń, które wystąpiły przed podjęciem w Polsce działalności przez obywatela innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i które mogą mieć wpływ na podjęcie lub wykonywanie zawodu lekarza, może poinformować o tych zdarzeniach państwo, którego obywatelstwo cudzoziemiec posiada lub państwo, z którego cudzoziemiec przybywa, wnosząc o weryfikację tych informacji oraz o zawiadomienie o wszelkich dalszych działaniach, które zostały podjęte w odniesieniu do dokumentów wydanych przez to państwo.

3. Bieg terminu, o którym mowa w ust. 1, ulega zawieszeniu w przypadku, gdy okręgową radę lekarską poinformowała o zdarzeniach, o których mowa w ust. 2, do czasu otrzymania odpowiedzi, nie dłużej jednak niż na trzy miesiące.

4. W przypadku uzasadnionych wątpliwości dotyczących autentyczności dyplomów lub dokumentów wydanych przez władze państw członkowskich Unii Europejskiej, okręgową radę lekarską powinna zwrócić się do odpowiednich władz państwa członkowskiego Unii Europejskiej o potwierdzenie autentyczności dyplomów lub innych dokumentów poświadczających formalne kwalifikacje, w tym dotyczące specjalizacji, wydanych w tym państwie członkowskim Unii Europejskiej, a także o poświadczenie, że lekarz zamierzający wykonywać zawód w Rzeczypospolitej

Polskiej uzyskał pełne wykształcenie zgodne z przepisami obowiązującymi w określonym państwie członkowskim Unii Europejskiej.

Art. 6b. Minister właściwy do spraw zdrowia ogłosi, w drodze obwieszczenia w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, wykaz dyplomów i innych dokumentów poświadczających formalne kwalifikacje dla wykonywania zawodu lekarza lub lekarza stomatologa przez obywateli innych niż Rzeczpospolita Polska państw członkowskich Unii Europejskiej, uwzględniając oryginalne i polskie brzmienie nazw dokumentów oraz podmiotów właściwych do ich wydania, wynikające z przepisów obowiązujących w Unii Europejskiej.”;

6) w art. 7:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Cudzoziemcowi nie będącemu obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej można przyznać prawo wykonywania zawodu lekarza albo prawo wykonywania zawodu lekarza stomatologa na stałe albo na czas określony, jeżeli spełnia warunki określone w art. 5 ust. 1 pkt 2-5 i ust. 3 oraz w art. 16c ust. 1.”,

b) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Cudzoziemcowi, o którym mowa w ust. 1, można przyznać ograniczone prawo wykonywania zawodu lekarza albo prawo wykonywania zawodu lekarza stomatologa, jeżeli spełnia warunki określone w art. 5 ust. 1 pkt 2-5.

3. Cudzoziemcowi, o którym mowa w ust. 1, można przyznać prawo wykonywania zawodu, o którym mowa w ust. 1, 1a i 2, jeżeli ukończył studia medyczne w języku polskim albo jeżeli wykazał znajomość języka polskiego niezbędną do wykonywania zawodu lekarza potwierdzoną egzaminem z języka polskiego. Egzamin przeprowadza się zgodnie z przepisami, o których mowa w art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 7 października 1999 r. o języku polskim (Dz. U. Nr 90, poz. 999).”

c) skreśla się ust. 6;

7) art. 9 otrzymuje brzmienie:

“**Art. 9.** 1. Lekarz o odpowiednio wysokich kwalifikacjach, nie posiadający prawa wykonywania zawodu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ale posiadający to prawo w innym państwie, może brać udział w konsylium lekarskim i wykonywać zabiegi, których potrzeba wynika z tego konsylium, jeżeli:

- 1) został zaproszony przez lekarza posiadającego prawo wykonywania zawodu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, każdorazowo po uzyskaniu zgody właściwej okręgowej rady lekarskiej, lub
- 2) został zaproszony przez lekarza wykonującego zawód w zakładzie opieki zdrowotnej, każdorazowo po uzyskaniu zgody kierownika tego zakładu i właściwej okręgowej rady lekarskiej, lub
- 3) został zaproszony przez szpital kliniczny lub medyczny instytut naukowo-badawczy, który informuje o tym właściwą okręgową radę lekarską, lub
- 4) czasowo wykonuje zawód lekarza zgodnie z warunkami określonymi w ust. 2 lub 3.

2. Lekarz będący obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej czasowo przebywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej może czasowo wykonywać zawód lekarza, lekarza stomatologa bez konieczności uzyskania prawa wykonywania zawodu lekarza albo prawa wykonywania zawodu stomatologa, jeżeli każdorazowo przed rozpoczęciem wykonywania zawodu złoży w okręgowej izbie lekarskiej, właściwej ze względu na miejsce wykonywania zawodu:

- 1) pisemne oświadczenie o zamiarze wykonywania zawodu lekarza, lekarza stomatologa z podaniem miejsca i czasu jego wykonywania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, oraz
  - 2) zaświadczenie wydane przez właściwy organ państwa członkowskiego Unii Europejskiej stwierdzające, że wykonuje zawód lekarza, lekarza stomatologa w tym państwie.
3. Lekarz, o którym mowa ust. 2, który nie dopełnił obowiązków niezbędnych do czasowego wykonywania zawodu może udzielać pomocy lekarskiej w przypadkach

określonych w art. 30, pod warunkiem, iż oświadczenie i zaświadczenie określone w ust. 2, lekarz ten złoży po udzieleniu pomocy lekarskiej, nie później jednak niż w terminie 7 dni od dnia jej udzielenia.

4. Zaświadczenie, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, może być przedstawiane w ciągu 12 miesięcy od daty jego wydania.”;

8) w art. 10 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

"4. Przepisów ust. 1-3 nie stosuje się do lekarza będącego obywatelem innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej, który posiada dyplom lub inne dokumenty poświadczające formalne kwalifikacje wymienione w wykazie, o którym mowa w art. 6b.”;

9) w art. 14 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) utraty obywatelstwa polskiego lub innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, jeżeli nie nabył równocześnie obywatelstwa innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej.”;

10) tytuł rozdziału 3 otrzymuje brzmienie:

„Rozdział 3
Staż podyplomowy”;

11) w art. 15:

a) ust. 1 – 3 otrzymują brzmienie:

- „1. Okres stażu podyplomowego lekarza nie może być krótszy niż 12 miesięcy.
2. Okres stażu podyplomowego lekarza stomatologa wynosi 12 miesięcy.

3. Egzamin państwowy kończący staż podyplomowy organizuje i przeprowadza Centrum Egzaminów Medycznych, o którym mowa w art. 19f.”,

b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a –3f w brzmieniu:

„**3a.** Lekarz odbywający staż podyplomowy wykonuje zawód na podstawie ograniczonego prawa wykonywania zawodu lekarza albo ograniczonego prawa wykonywania zawodu lekarza stomatologa pod nadzorem lekarza posiadającego specjalizację, o której mowa w art. 64 ust. 1, albo tytuł specjalisty w określonej dziedzinie medycyny zwanego dalej „opiekunem”.

3b. Lekarz, o którym mowa w ust. 3a, jest uprawniony do wykonywania zawodu wyłącznie w miejscu odbywania stażu, z zastrzeżeniem art. 30, oraz sytuacji gdy prowadzi prace badawcze w dziedzinie nauk medycznych pod kierunkiem lekarza posiadającego prawo wykonywania zawodu. Stażysta jest uprawniony w szczególności do:

- 1) przedmiotowego i podmiotowego badania pacjenta oraz udzielania porad lekarskich po konsultacji z opiekunem,
- 2) wydawania, po konsultacji z opiekunem, zleceń lekarskich,
- 3) wydawania, po konsultacji z opiekunem, skierowań na badania laboratoryjne oraz inne badania diagnostyczne, z wyjątkiem badań wymagających metod diagnostycznych i leczniczych stwarzających podwyższone ryzyko dla pacjenta,
- 4) samodzielnego stosowania, na zlecenie opiekuna, metod diagnostycznych i leczniczych, których praktyczna umiejętność została potwierdzona przez opiekuna,
- 5) wykonywania wspólnie z opiekunem zabiegów operacyjnych oraz wspólnie stosowania metod leczniczych i diagnostycznych objętych programem stażu,
- 6) prowadzenia, pod nadzorem opiekuna, historii choroby i innej dokumentacji medycznej,
- 7) udzielania informacji o stanie zdrowia pacjenta, po skonsultowaniu z opiekunem treści tych informacji,
- 8) zlecania czynności pielęgnacyjnych,
- 9) w stanach nagłych do doraźnego podania lub zlecenia podania pacjentowi leków, a jeżeli są to leki silnie lub bardzo silnie działające – po zasięgnięciu, w miarę możliwości, opinii jednego lekarza.

3c. Lekarz odbywający staż nie jest uprawniony do wystawiania recept oraz wydania opinii i orzeczeń lekarskich.

3d. Lekarz, lekarz stomatolog odbywa staż podyplomowy na podstawie umowy o pracę, zawartej na czas określony, w celu przygotowania zawodowego obejmującego realizację programu stażu podyplomowego, z zastrzeżeniem ust. 7a.

3e. Cudzoziemiec, nie będący obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, któremu udzielono zezwolenia na osiedlenie się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo któremu nadano status uchodźcy w Rzeczypospolitej Polskiej, odbywa staż podyplomowy na zasadach obowiązujących obywateli polskich.

3f. Cudzoziemiec, nie będący obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, który nie spełnia warunków, o których mowa w ust. 3e, może odbyć staż podyplomowy za zgodą ministra właściwego do spraw zdrowia na zasadach określonych w przepisach o odbywaniu studiów i uczestniczeniu w badaniach naukowych i szkoleniach przez osoby nie będące obywatelami polskimi.”,

c) w ust. 5:

- wyrazy „Minister Zdrowia i Opieki Społecznej” zastępuje się wyrazami „minister właściwy do spraw zdrowia”,
- w pkt 1 skreśla się wyrazy „lekarza stomatologa”,
- w pkt 4 wyrazy „art. 5 ust. 1 pkt 5” zastępuje się wyrazami „art. 5 ust. 3 pkt 2”,
- skreśla się pkt 5,
- pkt 6 otrzymuje brzmienie:
„6) wymagania oraz warunki jakim powinny odpowiadać zakłady opieki zdrowotnej, indywidualne praktyki lekarskie i indywidualne specjalistyczne praktyki lekarskie, w których odbywane są staże podyplomowe oraz sposób dokonywania oceny realizacji programu stażu przez te podmioty.”,

d) po ust. 6a dodaje się ust. 6b i 6c w brzmieniu:

„**6b.** Wojewoda sprawuje nadzór nad odbywaniem stażu podyplomowego lekarzy, lekarzy stomatologów oraz w zakresie spełniania przez podmioty prowadzące staż

wymagań i warunków, o których mowa w art. 15 ust. 5 pkt 6.

6c. Wojewoda w ramach nadzoru, o którym mowa w ust. 6b, jest uprawniony do:

- 1) wizytacji podmiotu wpisanego na listę, o której mowa w ust. 6,
- 2) żądania dokumentacji dotyczącej realizacji programu stażu oraz finansowania,
- 3) żądania wyjaśnień dotyczących realizacji programu stażu przez lekarza,
- 4) wydawania zaleceń pokontrolnych,
- 5) przekazywania informacji dotyczących przeprowadzonej kontroli marszałkowi województwa oraz okręgowej izbie lekarskiej,
- 6) wnioskowania do marszałka województwa o skreślenie podmiotu wpisanego na listę, o której mowa w ust. 6.”,

e) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. W uzasadnionych przypadkach, minister właściwy do spraw zdrowia może uznać staż podyplomowy odbyty za granicą za równoważny ze stażem podyplomowym odbytym w kraju, z zastrzeżeniem ust. 9.”,

f) dodaje się ust. 9 – 10 w brzmieniu:

„9. Staż podyplomowy i egzamin kończący staż podyplomowy albo staż podyplomowy, o ile nie jest wymagany egzamin kończący staż podyplomowy, odbyty w kraju członkowskim Unii Europejskiej przez lekarza będącego obywatelem Rzeczypospolitej Polskiej lub innego kraju członkowskiego Unii Europejskiej, minister właściwy do spraw zdrowia uznaje za równoważny ze stażem podyplomowym i egzaminem kończącym staż podyplomowy lub stażem podyplomowym odbytym w kraju, pod warunkiem, że staż podyplomowy i egzamin kończący staż podyplomowy albo staż podyplomowy odpowiadają odpowiednio warunkom określonym w ust. 1-3 albo ust. 1 i 2 oraz przepisom wydanym na podstawie ust. 5, z zastrzeżeniem ust.10.

10. Lekarzowi, obywatelowi Rzeczypospolitej Polskiej, któremu minister właściwy do spraw zdrowia uznał staż podyplomowy, o którym mowa w ust. 9, za równoważny ze stażem odbytym w kraju, okręgowa rada lekarska przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarza albo prawo wykonywania zawodu lekarza stomatologa, jeżeli spełni warunek określony w art. 5 ust. 3 pkt 2”;

12) po art. 15 dodaje się rozdział 3a w brzmieniu:

„Rozdział 3a

Doskonalenie zawodowe lekarzy”;

13) art. 16 otrzymuje brzmienie:

„**Art.16.** 1. Lekarz, lekarz stomatolog ma prawo do doskonalenia zawodowego mającego na celu wykonywanie zawodu zgodnie z wymaganiami określonymi w art. 4, poprzez stałe pogłębianie i uzupełnianie wiedzy teoretycznej oraz doskonalenie i nabywanie umiejętności zawodowych, zgodnie z postępem nauk medycznych.

2. Doskonalenie zawodowe, o którym mowa w ust. 1, polega na odbywaniu szkolenia specjalizacyjnego, zwanego dalej „specjalizacją”, nabywaniu szczególnych umiejętności zawodowych oraz doskonaleniu w innych formach kształcenia ustawicznego.

3. Do prowadzenia doskonalenia zawodowego lekarzy, o którym mowa w ust. 1, są uprawnione podmioty, które uzyskały akredytację na prowadzenie określonego rodzaju doskonalenia zawodowego, zwane dalej „podmiotami uprawnionymi”.”;

14) po art. 16 dodaje się art. 16a – 16l w brzmieniu:

„**Art. 16a.** 1. Lekarz może w ramach doskonalenia zawodowego uzyskiwać szczególne kwalifikacje potwierdzone tytułem specjalisty w określonej dziedzinie medycyny po odbyciu specjalizacji, określonej programem specjalizacji i po złożeniu egzaminu państwowego.

2. W uzasadnionych przypadkach minister właściwy do spraw zdrowia może uznać dotychczasowy dorobek zawodowy i naukowy lekarza za równoważny z odbyciem specjalizacji w nowej dziedzinie medycyny nie objętej dotychczasowym systemem szkolenia specjalizacyjnego i podjąć decyzję o dopuszczeniu tego lekarza do egzaminu państwowego.
3. Minister właściwy do spraw zdrowia ustali, w drodze rozporządzenia, wykaz specjalności w określonych dziedzinach medycyny, które lekarz może uzyskiwać po ukończeniu stażu podyplomowego oraz które może uzyskiwać posiadając tytuł specjalisty w określonej dziedzinie medycyny, uwzględniając w szczególności podział na podstawowe i szczegółowe dziedziny medycyny.

Art.16b. 1. Lekarz może rozpocząć specjalizację w wybranej specjalności, jeżeli posiada prawo wykonywania zawodu lekarza albo prawo wykonywania zawodu lekarza stomatologa i został zakwalifikowany do jej odbywania po przeprowadzeniu postępowania kwalifikacyjnego, a w przypadku lekarza cudzoziemca nie będącego obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej zamierzającego wykonywać zawód na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej wyłącznie w celu odbycia szkolenia podyplomowego lub uzyskania stopnia naukowego, jeżeli uzyskał zgodę ministra właściwego do spraw zdrowia na odbywanie danej specjalizacji oraz prawo wykonywania zawodu lekarza albo prawo wykonywania zawodu lekarza stomatologa na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie art. 7 ust. 1a.

2. Postępowanie kwalifikacyjne, o którym mowa w ust. 1, obejmuje sprawdzenie spełnienia wymogów formalnych przez lekarza ubiegającego się o rozpoczęcie specjalizacji, ocenę jego dorobku zawodowego oraz postępowanie konkursowe.
3. Postępowanie kwalifikacyjne, o którym mowa w ust. 1, organizuje i przeprowadza centrum zdrowia publicznego będące jednostką organizacyjną podległą wojewodzie, działającą na podstawie odrębnych przepisów.
4. W celu przeprowadzenia postępowania kwalifikacyjnego, o którym mowa w ust. 1, wojewoda powołuje komisję, w skład której wchodzi konsultant wojewódzki, w dziedzinie medycyny objętej postępowaniem kwalifikacyjnym lub w uzasadnionych przypadkach w pokrewnej dziedzinie medycyny, przedstawiciel okręgowej rady

lekarskiej oraz przedstawiciel właściwego stowarzyszenia lekarzy specjalistów lub medycznego towarzystwa naukowego.

5. Członkom komisji, o której mowa w ust. 4, przysługuje wynagrodzenie ryczałtowe w wysokości 5% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku za ubiegły rok, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, w drodze obwieszczenia w terminie do dnia 15 stycznia, każdego roku a także zwrot kosztów podróży i zakwaterowania.

6. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, sposób, tryb oraz regulamin organizacyjny postępowania kwalifikacyjnego, o którym mowa w ust. 1, ze szczególnym uwzględnieniem kryteriów oceny wniosku lekarza ubiegającego się o rozpoczęcie specjalizacji, kryteriów oceny dorobku zawodowego, sposobu i trybu przeprowadzenia postępowania konkursowego, w tym dla lekarzy posiadających specjalizacje, o których mowa w art. 64 ust. 1.

Art. 16c. 1. Lekarzowi, który posiada tytuł specjalisty uzyskany za granicą, minister właściwy do spraw zdrowia uznaje kwalifikacje za równoważne z tytułem specjalisty w Rzeczypospolitej Polskiej, z zastrzeżeniem art.16l ust. 1, jeżeli zostały spełnione następujące warunki:

- 1) lekarz, lekarz stomatolog posiada prawo wykonywania zawodu na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej,
- 2) okres specjalizacji odbytej za granicą odpowiada okresowi określonemu w programie danej specjalizacji w Rzeczypospolitej Polskiej,
- 3) program specjalizacji w zakresie wymaganej wiedzy teoretycznej oraz umiejętności praktycznych, sposób potwierdzenia nabytej wiedzy i umiejętności odpowiada w istotnych elementach programowi określonej specjalizacji w Rzeczypospolitej Polskiej,
- 4) sposób i tryb złożenia egzaminu lub innej formy potwierdzenia uzyskanej wiedzy i umiejętności odpowiada złożeniu przez lekarza egzaminu państwowego w Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Lekarzowi, który posiada tytuł specjalisty uzyskany za granicą, a odbyta przez niego specjalizacja nie spełnia warunków, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 4, minister właściwy do spraw zdrowia może uznać za równoważny z tytułem specjalisty w

Rzeczypospolitej Polskiej, z zastrzeżeniem art. 16l ust. 2, pod warunkiem odbycia stażu uzupełniającego, trwającego nie dłużej niż 12 miesięcy, zakończonego egzaminem państwowym.

3. Staż uzupełniający, o którym mowa w ust. 2, lekarz odbywa na podstawie urlopu szkoleniowego udzielonego lekarzowi na czas trwania stażu, jeżeli pozostaje on w stosunku pracy albo umowy o pracę na czas określony w celu odbycia stażu lub umowy o odbycie stażu uzupełniającego zawartej z podmiotem prowadzącym specjalizację, o którym mowa w art. 19e ust. 1

4. Minister właściwy do spraw zdrowia odmawia uznania tytułu specjalisty uzyskanego za granicą za równoważny z tytułem specjalisty w Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli na podstawie przedłożonych przez lekarza dokumentów stwierdzi, że okres trwania szkolenia oraz formy nabywania wiedzy i umiejętności praktycznych nie odpowiadają w istotnych elementach programowi specjalizacji w danej specjalności w Rzeczypospolitej Polskiej.

5. Uznanie lub odmowa uznania tytułu specjalisty uzyskanego za granicą za równoważny z tytułem specjalisty w Rzeczypospolitej Polskiej następuje w drodze decyzji administracyjnej.

Art. 16d. 1. Specjalizacja lekarza może być prowadzona przez jednostki organizacyjne oraz osoby fizyczne, które uzyskały akredytację do prowadzenia określonej specjalizacji, zwane dalej „podmiotem prowadzącym specjalizację”.

2. Specjalizacja, w części obejmującej staż kierunkowy, może być prowadzona również przez podmioty inne niż wymienione w ust. 1, jeżeli zapewniają realizację tej części programu specjalizacji oraz uzyskały w tym zakresie akredytację.

3. Specjalizacja w określonej części programu specjalizacji może być prowadzona również przez podmioty inne niż wymienione w ust. 1, jeżeli zapewniają realizację tej części programu specjalizacji i uzyskały w tym zakresie akredytację.

4. Specjalizacja w części obejmującej kurs szkoleniowy może być prowadzona przez podmioty, które uzyskały w tym zakresie akredytację.

Art.16e. Lekarz odbywający specjalizację wykonuje zawód, w zakresie objętym programem specjalizacji, pod kierunkiem lekarza posiadającego tytuł specjalisty albo specjalizację drugiego stopnia, o której mowa w art. 64 ust. 1, w dziedzinie medycyny

będącej przedmiotem specjalizacji, a w uzasadnionych przypadkach w pokrewnej dziedzinie medycyny.

Art.16f. 1. Lekarz odbywa specjalizację, na podstawie umowy o pracę zawartej z podmiotem prowadzącym specjalizację na czas określony w celu doskonalenia zawodowego, obejmującego realizację programu specjalizacji, zwanej dalej „rezydenturą”.

2. Umowa o pracę, o której mowa w ust. 1, zawierana jest na podstawie decyzji administracyjnej wydanej przez wojewodę, na podstawie wyników postępowania kwalifikacyjnego, o którym mowa w art. 16b ust. 1 w ramach liczby miejsc szkoleniowych ustalanych przez ministra właściwego do spraw zdrowia i powinna zawierać zakres wzajemnych zobowiązań, a w szczególności zobowiązanie lekarza do zwrotu kosztów szkolenia specjalizacyjnego, w przypadku nieukończenia specjalizacji z przyczyn przez niego zawinionych.

3. Koszty szkolenia, o których mowa w ust. 2 podlegają zwrotowi do budżetu państwa na podstawie decyzji administracyjnej wydanej przez ministra właściwego do spraw zdrowia i podlegają ściągnięciu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

4. Lekarzowi zobowiązanemu do zwrotu kosztów szkolenia przysługuje powództwo o ustalenie lub nieistnienie należności, o której mowa w ust. 3.

5. Lekarz, który nie został zakwalifikowany do odbywania specjalizacji w trybie, o którym mowa w ust. 1, może odbywać specjalizację w ramach liczby miejsc szkoleniowych ustalonych przez ministra właściwego do spraw zdrowia w ramach:

- 1) umowy o pracę zawartej z podmiotem prowadzącym specjalizację,
- 2) urlopu szkoleniowego udzielanego pracownikowi na czas trwania określonej specjalizacji na podstawie odrębnych przepisów,
- 3) poszerzenia, o program specjalizacji, zajęć programowych studiów doktoranckich prowadzonych przez podmiot uprawniony, w którego skład wchodzi jednostka organizacyjna prowadząca specjalizację i w ramach udzielonego urlopu szkoleniowego lub urlopu bezpłatnego, jeżeli uczestnik studiów doktoranckich pozostaje w stosunku pracy, a po ich ukończeniu, w trybie określonym w pkt. 1 lub 2,

- 4) umowy o pracę zawartej z podmiotem, o którym mowa w art. 16d ust. 3, i w ramach urlopów szkoleniowych udzielanych pracownikowi na czas niezbędny do zrealizowania właściwej części programu specjalizacji w podmiocie prowadzącym specjalizację, na podstawie programu ustalonego przez lekarza, pod kierunkiem którego odbywa specjalizację w tym podmiocie.
6. Cudzoziemiec, o którym mowa w art. 16b ust. 1, odbywa specjalizację na zasadach określonych w przepisach o odbywaniu studiów i uczestniczeniu w badaniach naukowych i szkoleniach przez osoby nie będące obywatelami polskimi.

Art.16g.1. System szkolenia specjalistycznego powinien uwzględniać stan współczesnej wiedzy medycznej, potrzeby zdrowotne obywateli oraz dostępność świadczeń zdrowotnych w danej dziedzinie medycyny na obszarze województwa lub kraju, a także zadania państwa związane z obronnością kraju oraz bezpieczeństwem powszechnym i porządkiem publicznym.

2. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, po zasięgnięciu opinii właściwego konsultanta krajowego oraz Naczelnej Rady Lekarskiej, liczbę miejsc szkoleniowych dla lekarzy, którzy mogą corocznie rozpocząć specjalizację w danej specjalności w kraju i w poszczególnych województwach, w tym liczbę miejsc dla lekarzy odbywających specjalizację w ramach rezydentury, dla lekarzy posiadających specjalizację, o której mowa w art. 64 ust. 1, oraz dla lekarzy cudzoziemców, a także uwzględniając możliwości prowadzenia specjalizacji przez podmioty, o których mowa w art. 16d ust. 1.

Art.16h. 1. Egzamin państwowy dla określonej specjalizacji organizuje i przeprowadza Centrum Egzaminów Medycznych, o którym mowa w art. 19f.

2. Egzamin państwowy, obejmujący program określonej specjalizacji, składany jest w formie egzaminu praktycznego, egzaminu testowego i egzaminu ustnego.

3. Opłaty za egzamin państwowy ponosi zdający; opłaty z tego tytułu stanowią dochód budżetu państwa.

4. Minister właściwy do spraw zdrowia, po zasięgnięciu opinii Naczelnej Rady Lekarskiej określi, w drodze rozporządzenia, sposób naliczania opłaty za egzamin państwowy, ze szczególnym uwzględnieniem wydatków związanych z przeprowadzaniem egzaminu państwowego.

Art.16i. 1. Lekarz nie może realizować lub kontynuować specjalizacji w przypadku:

- 1) zawieszenia lekarza w prawie wykonywania zawodu,
- 2) ograniczenia lekarza w wykonywaniu określonych czynności medycznych,
- 3) nie podjęcia przez lekarza szkolenia specjalizacyjnego w okresie 6 miesięcy od dnia skierowania go do odbycia specjalizacji przez centrum zdrowia publicznego
- 4) zaprzestania przez lekarza odbywania specjalizacji,
- 5) upływu okresu, w którym był obowiązany ukończyć specjalizację,
- 6) przerwania lekarzowi szkolenia specjalizacyjnego na wniosek, o którym mowa w art. 16a.

2. Decyzje administracyjne w sprawach, o których mowa w ust. 1, podejmuje wojewoda na podstawie:

- 1) powiadomienie przez właściwy podmiot o zaistnieniu okoliczności o których mowa w ust. 1 pkt 1-5,
  - 2) wniosku lekarza pod kierunkiem, którego lekarz odbywa specjalizację w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 6.
3. Od decyzji wojewody zainteresowanemu lekarzowi przysługuje odwołanie do ministra właściwego do spraw zdrowia.

Art.16j. 1. Nadzór nad odbywaniem specjalizacji oraz nad podmiotami, o których mowa w art. 16d, sprawuje właściwy wojewoda.

2. Wojewoda, w ramach nadzoru, o którym mowa w ust. 1, jest uprawniony do:

- 1) wizytacji jednostki prowadzącej specjalizację,
- 2) żądania przedstawienia dokumentacji prowadzonego dotyczące specjalizacji,
- 3) żądania wyjaśnień dotyczących procesu szkolenia specjalizacyjnego,
- 4) wydawania zaleceń pokontrolnych związanych z usunięciem stwierdzonych uchybień,
- 5) podjęcia decyzji o przerwaniu szkolenia specjalizacyjnego lekarza.

3. Prowadzenie dokumentacji dotyczącej specjalizacji, obejmującej:

- 1) wniosek o przystąpienie do specjalizacji,

- 2) postępowanie kwalifikacyjne,
  - 3) przebieg szkolenia specjalizacyjnego,
- należy do zadań właściwego wojewody.
4. Rejestr lekarzy posiadających specjalizację, o której mowa w art. 64, oraz tytuł specjalisty w określonej dziedzinie medycyny, prowadzi Naczelna Rada Lekarska w ramach Centralnego Rejestru Lekarzy Rzeczypospolitej Polskiej, a w odniesieniu do obszaru województwa, właściwa okręgowa rada lekarska, w ramach okręgowego rejestru lekarzy.

Art.16k. 1. Minister właściwy do spraw zdrowia, po zasięgnięciu opinii Naczelnej Rady Lekarskiej określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) tryb i warunki podjęcia specjalizacji po stażu podyplomowym oraz specjalizacji przez lekarza posiadającego tytuł specjalisty lub pierwszy albo drugi stopień specjalizacji, o którym mowa w art. 64 ust.1,
- 2) ramowy program specjalizacji, sposób odbywania specjalizacji oraz formy zdobywania wiedzy teoretycznej i praktycznej, uwzględniając w szczególności zakres wiedzy teoretycznej i umiejętności praktycznych, formy zdobywania wiedzy, okresy trwania poszczególnych specjalizacji, nie krótsze niż obowiązujące w państwach członkowskich Unii Europejskiej, a także sposób sprawdzania wiedzy teoretycznej i nabytych umiejętności praktycznych,
- 3) szczegółowe wymagania, jakim powinny odpowiadać podmioty uprawnione do prowadzenia specjalizacji, uwzględniając w szczególności dane o kadrze dydaktycznej, ze wskazaniem liczby specjalistów z określonej dziedziny medycyny, rodzaj i zakres udzielanych świadczeń zdrowotnych, informacje dotyczące bazy dydaktycznej oraz warunków organizacyjnych właściwych dla danego rodzaju specjalizacji,
- 4) wysokość wynagrodzenia lekarza, który odbywa specjalizację w ramach rezydentury, wzór umowy, o której mowa w art.16f ust.2, sposób przekazywania środków finansowych na realizację umowy, sposób ustalania wysokości kosztów podlegających zwrotowi w sytuacji, o której mowa w art. 16f ust. 3.
- 5) tryb uznawania dorobku zawodowego i naukowego w nowej dziedzinie medycyny nie objętej systemem specjalizacji, za równoważny z odbytym

szkoleniem specjalizacyjnym, z uwzględnieniem kryteriów, jakie stosuje się do oceny dorobku zawodowego i naukowego oraz zakresu szkolenia odbytego w kraju i za granicą,

- 6) sposób i tryb składnia egzaminu państwowego oraz skład komisji egzaminacyjnej, ze szczególnym uwzględnieniem liczby jej członków powoływanych spośród specjalistów w dziedzinie medycyny objętej egzaminem państwowym lub w uzasadnionych przypadkach w dziedzinach pokrewnych, a w szczególności spośród przedstawicieli konsultanta krajowego, właściwego kolegium lekarzy specjalistów albo właściwego towarzystwa naukowego, Naczelnej Rady Lekarskiej lub okręgowej rady lekarskiej.

2. Minister Obrony Narodowej, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia, po zasięgnięciu opinii Wojskowej Rady Lekarskiej określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) liczbę lekarzy będących żołnierzami w czynnej służbie wojskowej lub zatrudnionymi w zakładach opieki zdrowotnej tworzonym przez Ministra Obrony Narodowej, którzy ze względu na potrzeby Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej mogą corocznie rozpocząć specjalizację w danej specjalności,
- 2) tryb uzyskiwania przez lekarzy, o których mowa w pkt 1, tytułu specjalisty.

Art. 16l. 1. Dokument poświadczający formalne kwalifikacje specjalistyczne, lekarza będącego obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, wydany przez odpowiedni organ innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej, określony w odrębnych przepisach wydanych na podstawie ust. 3, z zastrzeżeniem ust. 2, jest równoważny z dokumentem poświadczającym tytuł specjalisty.

2. Za równoważny z tytułem specjalisty w dziedzinie medycyny uważa się również kwalifikacje potwierdzone:

- 1) dokumentem poświadczającym formalne kwalifikacje w zakresie danej specjalności świadczącym o rozpoczęciu kształcenia przed:
  - a) 1 stycznia 1995 r. w Austrii, Finlandii i Szwecji,
  - b) 3 kwietnia 1992 roku w Niemieckiej Republice Demokratycznej, który upoważnia do wykonywania zawodu lekarza specjalisty na

terytorium Republiki Federalnej Niemiec na tych samych zasadach, jak dokument poświadczający kwalifikacje przyznany przez odpowiednie władze Republiki Federalnej Niemiec i określony w rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 3,

- c) 1 stycznia 1986 roku w Hiszpanii i Portugalii,
- d) 1 stycznia 1981 roku w Grecji,
- e) 20 grudnia 1976 roku w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej, lub

- 2) zaświadczeniem wydanym przez odpowiednie władze innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej stwierdzającym, że dokument poświadczający formalne kwalifikacje specjalistyczne został wydany po odbyciu odpowiedniego szkolenia, a kwalifikacje te są uważane za równoważne kwalifikacjom poświadczonym dokumentami określonymi w przepisach wydanych na podstawie ust. 3.

3. Minister właściwy do spraw zdrowia ogłosi, w drodze obwieszczenia w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, wykaz dokumentów poświadczających formalne kwalifikacje w zakresie specjalizacji medycznych lekarza będącego obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, uwzględniając oryginalne i polskie brzmienie dokumentów oraz podmiotów właściwych do ich wydania, wynikające z przepisów obowiązujących w Unii Europejskiej.”;

15) art. 17 otrzymuje brzmienie:

„**Art. 17.** 1. Lekarz, lekarz stomatolog posiadający prawo wykonywania zawodu na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej może uzyskać, w ramach doskonalenia zawodowego szczególne kwalifikacje w zakresie innym niż wymieniony w art. 16a do udzielania określonych świadczeń zdrowotnych, nabywając szczególne umiejętności zawodowe, zwane dalej „umiejętnościami”, potwierdzone świadectwem nabycia tych kwalifikacji i umiejętności, zwane dalej „świadectwem umiejętności”, po odbyciu szkolenia określonego programem uwzględniającym zakres i rodzaj danych umiejętności oraz po złożeniu egzaminu.

2. Szkolenia, o których mowa w ust. 1, prowadzą podmioty uprawnione.

3. W uzasadnionych przypadkach minister właściwy do spraw zdrowia może uznać dotychczasowy dorobek zawodowy i naukowy lekarza za równoważny z odbytym przeszkoleniem w zakresie danej umiejętności i podjąć decyzję o dopuszczeniu tego lekarza do egzaminu.

4. Opłaty za szkolenia, o których mowa w ust. 1, ponoszą lekarze, a wpływy z tego tytułu są przychodami podmiotu uprawnionego.

5. Lekarz, który uzyskał świadectwo umiejętności za granicą może wystąpić do ministra właściwego do spraw zdrowia z wnioskiem o uznanie równoważności świadectwa umiejętności; art. 16c stosuje się odpowiednio.

6. Minister właściwy do spraw zdrowia, po zasięgnięciu opinii Naczelnej Rady Lekarskiej określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) rodzaje szczególnych kwalifikacji w zakresie dziedzin medycyny lub umiejętności udzielania określonych świadczeń zdrowotnych,
- 2) ramowy program szkolenia, rodzaje i formy szkolenia, uwzględniając w szczególności tryb i sposób odbywania, okres trwania szkolenia oraz sposób sprawdzania wiedzy teoretycznej i nabytych umiejętności praktycznych,
- 3) kwalifikacje jakie powinien posiadać lekarz, lekarz stomatolog zamierzający odbyć przeszkolenie, uwzględniając w szczególności kwalifikacje formalne oraz sposób ich dokumentowania,
- 4) warunki jakie powinien spełniać podmiot uprawniony do szkolenia w zakresie nabycia określonych umiejętności, uwzględniając w szczególności dane o kadrze i bazie dydaktycznej, warunki organizacyjne umożliwiające prowadzenie szkolenia, rodzaj i zakres udzielanych świadczeń zdrowotnych,
- 5) wysokość i sposób naliczania opłat związanych z realizacją kształcenia oraz sposób ich uiszczania, uwzględniając w szczególności koszty rzeczywiste ponoszone przez podmiot prowadzący szkolenie,
- 6) szczegółowe warunki i tryb uznawania świadectw umiejętności uzyskanych za granicą za równoważne ze świadectwami uzyskanymi w kraju,
- 7) sposób i tryb składania egzaminu, o którym mowa w ust. 1.”;

16) art. 18 otrzymuje brzmienie:

„**Art. 18.** 1. Lekarz, lekarz stomatolog wykonujący zawód na terenie Rzeczypospolitej Polskiej w ramach doskonalenia zawodowego ma obowiązek kształcenia ustawicznego.

2. Obowiązek kształcenia ustawicznego lekarz realizuje w różnych formach aktywności zawodowej, w tym w ramach samokształcenia lub w zorganizowanych formach takiego kształcenia, potwierdzonych uzyskaniem odpowiedniej liczby punktów edukacyjnych, rozliczanych w ustalonym okresie, nie krótszym niż trzy lata i nie dłuższym niż pięć lat, dokumentowanych w formie rejestracji przez okręgową radę lekarską, której lekarz jest członkiem.

3. Okręgowa rada lekarska może zobowiązać lekarza do odbycia szkolenia uzupełniającego, z zachowaniem przepisów art. 11 ust. 2–5, jeżeli lekarz okresie, o którym mowa w ust. 2, nie zdobędzie odpowiedniej liczby punktów edukacyjnych.

4. Minister właściwy do spraw zdrowia, po zasięgnięciu opinii Naczelnej Rady Lekarskiej określi, w drodze rozporządzenia, formy aktywności edukacyjnej, liczbę punktów, o których mowa w ust. 2 niezbędną do uzyskania przez lekarza, warunki i szczegółowe kryteria uzyskiwania tych punktów w zależności od rodzaju określonej formy aktywności edukacyjnej, sposób prowadzenia dokumentacji, o której mowa w ust. 2, a także szczegółowe wymagania, jakie muszą spełniać podmioty ubiegające się o prowadzenie kształcenia ustawicznego, uwzględniając w szczególności zorganizowane formy tego kształcenia, wymogi dotyczące kadry szkolącej oraz bazy dydaktycznej podmiotów prowadzących zorganizowane formy kształcenia ustawicznego.”;

17) art. 19 otrzymuje brzmienie:

„**Art. 19.1.** Minister właściwy do spraw zdrowia, planuje i koordynuje zadania związane z doskonaleniem zawodowym lekarzy, obejmującym prowadzenie szkolenia specjalizacyjnego oraz szkoleń w zakresie uzyskiwania umiejętności, a także prowadzi akredytację, o której mowa w art. 16 ust. 3, podmiotów uprawnionych do prowadzenia tych szkoleń

2. Do zadań ministra właściwego do spraw zdrowia, o których mowa w ust. 1, należy w szczególności:

- 1) dokonywanie analizy potrzeb w zakresie szkolenia specjalizacyjnego oraz nabywania umiejętności do udzielania określonych świadczeń zdrowotnych, o których mowa w art.17 ust. 1,
- 2) koordynowanie spraw związanych z opracowywaniem programów w zakresie specjalizacji lekarskich i umiejętności oraz ich publikowanie,
- 3) analiza systemów oceny jakości kształcenia,
- 4) prowadzenie postępowania w sprawach udzielania, zawieszania i cofania akredytacji podmiotom uprawnionym do realizacji szkolenia specjalizacyjnego lub uzyskiwania umiejętności oraz ograniczenia lub zmiany jej zakresu,
- 5) współpraca z wojewodami w zakresie doskonalenia zawodowego lekarzy, a w szczególności ustalania potrzeb, o których mowa w pkt. 1, postępowania kwalifikacyjnego i nadzoru nad odbywaniem specjalizacji oraz nadzoru nad podmiotami, które uzyskały akredytację,
- 6) współpraca z samorządem zawodowym lekarzy, stowarzyszeniami lekarzy specjalistów oraz medycznymi towarzystwami naukowymi w zakresie dotyczącym planowania i nadzoru medycznego nad doskonaleniem zawodowym lekarzy,
- 7) prowadzenie postępowania związanego z uznawaniem świadectwa specjalizacji lub umiejętności uzyskanego za granicą,
- 8) prowadzenie postępowania związanego z uznawaniem stażu podyplomowego odbytego za granicą.”;

18) po art.19 dodaje się art. 19a – 19j w brzmieniu:

„Art. 19a. 1. Okręgowa rada lekarska planuje i koordynuje zadania związane z doskonaleniem zawodowym w innych formach kształcenia ustawicznego niż określone w art.19 ust.1, w odniesieniu do lekarzy będących jej członkami.

2. Naczelna Rada Lekarska, w porozumieniu z właściwą okręgową radą lekarską, prowadzi akredytację podmiotów uprawnionych do prowadzenia zorganizowanych innych form kształcenia ustawicznego; przepisy art. 19 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

Art. 19b. 1. Przy ministrze właściwym do spraw zdrowia działa Krajowa Rada Doskonalenia Zawodowego Lekarzy, zwana dalej „Radą”, do zadań której należy w szczególności:

- 1) dokonywanie okresowych ocen realizacji programów doskonalenia zawodowego oraz ustalanie propozycji ich zmian i uzupełnień,
- 2) opiniowanie ustalonych standardów świadczeń i procedur zdrowotnych w danej specjalności w ramach realizowanych form kształcenia ustawicznego,
- 3) opiniowanie w sprawach wprowadzania nowych dziedzin medycyny do systemu szkolenia specjalizacyjnego,
- 4) opiniowanie warunków i wymagań jakim powinny odpowiadać podmioty uprawnione do prowadzenia doskonalenia zawodowego lekarzy,
- 5) ocena programów kształcenia ustawicznego w zakresie współczesnych wymogów wiedzy medycznej,
- 6) opiniowanie kryteriów uzyskiwania punktów edukacyjnych w ramach kształcenia ustawicznego,
- 7) opiniowanie obowiązującego systemu kształcenia ustawicznego w odniesieniu do wymogów Unii Europejskiej,
- 8) inicjowanie stałego rozwoju kształcenia ustawicznego.

2. W skład Rady wchodzi przewodniczący będący przedstawicielem ministra właściwego do spraw zdrowia i członkowie Rady powoływani przez ministra właściwego do spraw zdrowia spośród przedstawicieli stowarzyszeń lekarzy specjalistów lub towarzystw naukowo – lekarskich, Naczelnej Rady Lekarskiej, Konferencji Rektorów Akademii Medycznych i konsultantów krajowych.

3. Członkom Rady przysługuje wynagrodzenie w formie ryczałtu. Miesięczna wysokość ryczałtu nie może być wyższa niż 100% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłaty nagród z zysku za ubiegły rok, ogłaszanego w drodze obwieszczenia przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polski „Monitor Polski”.

4. Środki finansowe związane z działalnością Rady są pokrywane z części budżetu, którego dysponentem jest minister właściwy do spraw zdrowia.

5. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, sposób i tryb powoływania przewodniczącego i członków Rady, jej regulamin, sposób i formę

wyrażania ocen i opinii przedstawianych ministrowi właściwemu do spraw zdrowia oraz innym organom i instytucjom, a także sposób sprawowania obsługi organizacyjno-technicznej Rady.

Art. 19c 1. Akredytacja, o której mowa w art. 16 ust. 3, obejmuje uzyskanie uprawnienia do prowadzenia określonego zakresu i rodzaju doskonalenia zawodowego, ograniczenie lub zmianę tego zakresu uprawnienia, zawieszenie albo cofnięcie akredytacji.

2. Akredytacji udziela się na wniosek zainteresowanej jednostki organizacyjnej lub osoby fizycznej, w zakresie objętym wnioskiem, po stwierdzeniu, że wnioskodawca spełnia wymagania i warunki niezbędne do realizacji określonego programu doskonalenia zawodowego lekarzy, o którym mowa w art. 16a i art. 17. ust. 1, albo po pozytywnej ocenie programu kształcenia oraz spełnienia określonych standardów kształcenia przez podmiot ubiegający się o akredytację w innych zorganizowanych formach kształcenia ustawicznego.

3. Uzyskanie akredytacji potwierdza certyfikat akredytacji wydawany odpowiednio przez:

- 1) ministra właściwego do spraw zdrowia, po uzyskaniu opinii krajowego konsultanta właściwego ze względu na rodzaj i zakres doskonalenia zawodowego, o którym mowa w art. 16a i art. 17 ust. 1,
- 2) Naczelną Radę Lekarską, po zasięgnięciu opinii właściwej okręgowej rady lekarskiej, w odniesieniu do zorganizowanych form kształcenia ustawicznego.

4. Certyfikat akredytacji, o którym mowa w ust. 2, zawiera:

- 1) oznaczenie jednostki udzielającej akredytacji,
- 2) oznaczenie podmiotu, któremu udziela się akredytacji oraz jego siedziby albo adresu,
- 3) numer i oznaczenie certyfikatu akredytacji,
- 4) zakres udzielanej akredytacji, w tym rodzaj doskonalenia zawodowego oraz maksymalną liczbę osób objętych w tym samym czasie danym rodzajem doskonalenia,
- 5) okres na jaki udzielono akredytacji,

- 6) datę wydania oraz podpis osoby upoważnionej.
5. Standardy kształcenia określa , w drodze rozporządzenia, minister właściwy do spraw zdrowia, po zasięgnięciu opinii krajowych konsultantów określonych specjalności oraz Naczelnej Rady Lekarskiej, uwzględniając w szczególności wymagania dotyczące:
  - 1) sposobu realizacji programu kształcenia,
  - 2) kadry prowadzącej kształcenie,
  - 3) bazy dydaktycznej, w tym szkolenia praktycznego,
  - 4) posiadania wewnętrznego systemu oceny jakości kształcenia.
6. Akredytacji udziela się na każdy rodzaj doskonalenia zawodowego, o którym mowa w ust.1.
7. Akredytacji udziela się na czas określony, nie dłuższy niż 8 lat, jednak nie krótszy niż okres trwania doskonalenia zawodowego, objętego zakresem udzielonej akredytacji.
8. Uzyskanie, odmowa, cofnięcie, zawieszenie akredytacji oraz ograniczenie lub zmiana jej zakresu, następuje w drodze decyzji administracyjnej wydanej przez ministra właściwego do spraw zdrowia albo uchwały Naczelnej Rady Lekarskiej.
9. Uzyskanie akredytacji i wydanie certyfikatu akredytacyjnego podlega opłacie ponoszonej przez wnioskodawcę, o którym mowa w art.19c ust. 2; opłata stanowi odpowiednio dochód budżetu państwa albo Naczelnej Rady Lekarskiej.
10. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, sposób naliczania opłat za uzyskanie akredytacji i wydawane certyfikaty oraz tryb ich uiszczania, uwzględniając w szczególności rodzaj i zakres doskonalenia zawodowego objętego akredytacją.
11. Do postępowania w sprawach udzielania akredytacji stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego.
12. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku podmiotu ubiegającego się o akredytację, uwzględniając szczegółowe dane dotyczące podmiotu ubiegającego się o akredytację, w tym także dotyczące sposobu realizacji programu kształcenia, kadry prowadzącej kształcenie, zakresu, rodzaju i liczby udzielanych świadczeń zdrowotnych oraz bazy dydaktycznej, w tym szkolenia praktycznego.

Art. 19d. 1. W okresie ważności certyfikatu akredytacji, odpowiednio minister właściwy do spraw zdrowia, w zakresie, o którym mowa w art. 19, a Naczelna Rada Lekarska i właściwa okręgowa rada lekarska w zakresie zorganizowanych form kształcenia ustawicznego, sprawują nadzór nad podmiotem, który uzyskał akredytację, co do zgodności doskonalenia zawodowego z udzieloną akredytacją.

2. W ramach nadzoru, o którym mowa w ust. 1, odpowiednio minister właściwy do spraw zdrowia, Naczelna Rada Lekarska albo właściwa okręgowa rada lekarska, uprawnione są do:

- 1) wizytacji podmiotu prowadzącego szkolenie,
- 2) żądania przedstawienia dokumentacji prowadzonego szkolenia,
- 3) żądania wyjaśnień dotyczących procesu szkolenia ,
- 4) wydawania zaleceń pokontrolnych związanych z usunięciem stwierdzonych uchybień.

3. Podmiot, który uzyskał akredytację, obowiązany jest informować, odpowiednio ministra właściwego do spraw zdrowia albo Naczelną Radę Lekarską, o zmianach odnoszących się do zakresu udzielonej akredytacji, a także mających wpływ na prowadzenie doskonalenia zawodowego.

4. W przypadku stwierdzenia naruszenia wymagań i warunków, o których mowa w art. 19c ust. 1, lub zakresu akredytacji, odpowiednio minister właściwy do spraw zdrowia albo Naczelna Rada Lekarska, może ograniczyć zakres akredytacji, zawiesić akredytację albo dokonać jej cofnięcia.

5. Ograniczenie zakresu akredytacji następuje w przypadku, gdy podmiot posiadający certyfikat akredytacji nie spełnia wymagań i warunków, o których mowa w art. 19c ust. 2, w odniesieniu do określonego rodzaju doskonalenia zawodowego objętego zakresem akredytacji.

6. Zawieszenie akredytacji następuje w przypadku, gdy podmiot posiadający akredytację nie jest w stanie okresowo prowadzić doskonalenia zawodowego w zakresie udzielonej akredytacji.

7. Cofnięcie akredytacji następuje w przypadku stwierdzenia, odpowiednio przez ministra właściwego do spraw zdrowia albo Naczelną Radę Lekarską, niespełnienia wymagań i warunków, o których mowa w art. 19c ust. 2, w odniesieniu do zakresu udzielonej akredytacji.

Art. 19e. Zmiana zakresu, zawieszenie albo cofnięcie akredytacji może nastąpić po przeprowadzeniu postępowania sprawdzającego, w ramach nadzoru, w trybie właściwym dla udzielenia akredytacji.

Art. 19f. Przy ministrze właściwym do spraw zdrowia działa Centrum Egzaminów Medycznych, jako jednostka budżetowa.

Art. 19g. 1. Centrum Egzaminów Medycznych, zwane dalej „Centrum”, wykonuje zadania związane z organizowaniem i przeprowadzaniem egzaminów państwowych oraz innych egzaminów medycznych z zakresu doskonalenia zawodowego lekarzy, kształcenia podyplomowego farmaceutów oraz innych osób wykonujących zawody medyczne mających zastosowanie w ochronie zdrowia, z wyjątkiem pielęgniarek i położnych.

2. Do zadań Centrum należy w szczególności:

- 1) ustalanie zasad przeprowadzania egzaminów państwowych oraz powoływanie zespołów eksperckich w celu opracowania testów egzaminacyjnych,
- 2) organizowanie i przeprowadzanie państwowego egzaminu kończącego staż podyplomowy lekarza, lekarza stomatologa oraz wydawanie świadectwa złożenia egzaminu państwowego kończącego staż podyplomowy,
- 3) przygotowanie i przeprowadzenie egzaminów kończących specjalizacje lekarskie, farmaceutów oraz innych osób wykonujących zawody medyczne mające zastosowanie w ochronie zdrowia, z wyjątkiem pielęgniarek i położnych,
- 4) określanie trybu i warunków przeprowadzania egzaminów kończących szkolenia związane z uzyskiwaniem świadectwa umiejętności,
- 5) publikowanie zakresu obowiązującej wiedzy w dziedzinach medycyny oraz wykazu literatury medycznej zalecanej w kształceniu ustawicznym,
- 6) nadzór nad przeprowadzanymi egzaminami oraz dokonywanie okresowych ocen z przebiegu egzaminów,
- 7) wydawanie dyplomów specjalisty i świadectw umiejętności,
- 8) działalność informacyjna.

3. W strukturze organizacyjnej Centrum działają komisje egzaminacyjne do przeprowadzenia państwowych egzaminów, o których mowa w ustawie oraz w przepisach odrębnych.

Art. 19h. 1. Centrum kieruje Dyrektor Centrum przy pomocy wicedyrektorów Centrum.

2. Dyrektora Centrum powołuje i odwołuje minister właściwy do spraw zdrowia.

3. Wicedyrektorów w Centrum powołuje i odwołuje minister właściwy do spraw zdrowia, na wniosek Dyrektora Centrum.

Art. 19i. Minister właściwy do spraw zdrowia, w drodze rozporządzenia, nadaje Centrum statut określający jego organizację, tryb działania oraz szczegółowe zadania, mając na uwadze stworzenie optymalnych warunków organizacyjnych do prawidłowej realizacji zadań Centrum.”;

19) po art. 20 dodaje się art. 20a i 20b w brzmieniu:

“**Art. 20a.** 1. Lekarz będący obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej i posiadający dokumenty, o których mowa w art. 161 ust. 1 lub 2, ma prawo do używania określonych tytułów specjalisty w danej dziedzinie medycyny, odpowiadających tytułom określonym w odrębnych przepisach wydanych na podstawie ust. 2.

2. Minister właściwy do spraw zdrowia ogłosi, w drodze obwieszczenia w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, wykaz tytułów specjalisty w określonej dziedzinie medycyny uzyskanych w innych niż Rzeczpospolita Polska państwach członkowskich Unii Europejskiej, które odpowiadają tytułom specjalisty używanym w kraju uwzględniając oryginalne brzmienie tych tytułów wynikające z przepisów obowiązujących w Unii Europejskiej.

Art. 20b. 1. Lekarz będący obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej ma prawo posługiwać się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej uzyskanym w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim Unii Europejskiej tytułem lub stopniem naukowym, lub ich skrótem, o ile tytuł ten lub stopień albo ich skrót nie jest tożsamy z tytułem lub stopniem naukowym uzyskiwanym w Rzeczypospolitej Polskiej, którego lekarz ten nie posiada; w takim wypadku, lekarz posługiwać się może tytułem lub stopniem naukowym określonym w odrębnych przepisach wydanych na podstawie ust. 2.

2. Minister właściwy do spraw zdrowia, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw szkolnictwa wyższego określi, w drodze rozporządzenia, nazwy tytułów i stopni naukowych uzyskanych w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim Unii Europejskiej, których mogą używać na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lekarze będący obywatelami państw członkowskich Unii Europejskiej, w sytuacji, gdy tytuł lub stopień przez nich posiadany nie jest tożsamy z tytułem lub stopniem naukowym uzyskiwanym w Rzeczypospolitej Polskiej, wymagającym dodatkowego szkolenia, którego lekarz ten nie posiada, uwzględniając w szczególności oryginalne i polskie brzmienie nazw tytułów lub stopni naukowych.”;

20) po art. 20 b dodaje się rozdział 3b w brzmieniu:

„Rozdział 3b

Finansowanie doskonalenia zawodowego lekarzy

Art. 20c. 1. Wydatki na szkolenie specjalizacyjne lekarzy pokrywane są odpowiednio:

- 1) z budżetu państwa, z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw zdrowia – w zakresie finansowania rezydentur, Centrum oraz zadań, o których mowa w art.19 ust.1,
- 2) z budżetu państwa, z części, której dysponentem jest wojewoda – w zakresie finansowania działalności centrów zdrowia publicznego i konsultantów wojewódzkich, działających na podstawie odrębnych przepisów oraz zadań, o których mowa w art. 16j ust. 1-3,

- 3) z budżetu państwa z części, której dysponentem jest Minister Obrony Narodowej – w odniesieniu do lekarzy o których mowa w art. 16k ust. 2,
  - 4) przez lekarza odbywającego specjalizację –za kurs szkoleniowy objęty programem specjalizacji oraz za egzamin państwowy w wysokości nie wyższej niż ustalona przez ministra właściwego do spraw zdrowia.
2. Wydatki na doskonalenie zawodowe lekarzy, w tym również w zakresie finansowania umów o pracę na czas określony, zawieranych przez lekarzy w celu odbycia specjalizacji, w innym trybie niż rezydentura, wynikające z potrzeb kadrowych województwa, mogą być pokrywane ze środków własnych jednostek samorządu terytorialnego.
3. Wydatki na doskonalenie w zakresie specjalizacji dla lekarzy cudzoziemców wykonujących zawód na podstawie art. 7 ust. 1a na zasadach określonych w art. 15 ust. 3e pokrywane są z budżetu państwa, z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw zdrowia.
3. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia:
- 1) formy realizacji zadań przez podmioty, o których mowa w ust. 1,
  - 2) tryb i sposób finansowania specjalizacji przez podmioty, o których mowa w ust.1,
  - 3) maksymalną wysokość opłat, o których mowa w ust. 1 pkt 4, ponoszonych przez lekarzy.

Art. 20d. 1. Koszty związane z nabywaniem umiejętności, o których mowa w art. 17 ust. 4, oraz doskonaleniem zawodowym w innych formach kształcenia ustawicznego ponosi lekarz.

2. Lekarz pozostający w stosunku pracy, w celu realizacji obowiązku doskonalenia zawodowego, ma prawo do corocznego, płatnego 14 dniowego urlopu szkoleniowego.”;

21) po art. 45 dodaje się art. 45a w brzmieniu:

„**Art. 45a.** Lekarz zobowiązany jest zgłaszać do podmiotu odpowiedzialnego, o którym mowa w art. 2 pkt. 22) ustawy z dnia .....Prawo farmaceutyczne

(Dz. U. Nr ....., poz. ....) niepożądane działania leków, zgodnie z odrębnymi przepisami.”;

22) w art. 50

a) w ust. 1 skreśla się pkt 2,

b) w ust. 2 w pkt 2 po wyrazach „ust. 1 pkt 1” skreśla się wyrazy „i 2”,

c) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. lekarzy będących obywatelami państwa członkowskiego Unii Europejskiej czasowo wykonujących zawód lekarza na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej stosuje się odpowiednio art. 54 ust. 1-3, a także przepisy wydane na podstawie art. 50b ust. 3.”,

d) w ust. 4 w pkt 1 po wyrazach „ust. 1 pkt 1” skreśla się wyrazy „i 2”,

e) w ust. 5a:

- po wyrazie „Lekarz” dodaje się wyrazy „z wyjątkiem lekarza stomatologa,”,

- w pkt 1 po wyrazach „ust. 1 pkt 1” skreśla się wyrazy „i 2”;

23) w art. 50a:

a) w ust. 2 po wyrazach „ust. 1 pkt 1” skreśla się wyrazy „i 2”,

b) w ust. 4 w pkt 3 po wyrazach „ust. 1 pkt 1” skreśla się wyrazy „i 2”;

24) w art. 50b ust. 1 po wyrazach „ust. 1 pkt 1 skreśla się wyrazy „i 2”;

25) w art. 51 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Minister właściwy do spraw zdrowia ustali, w drodze rozporządzenia, opłatę za wydanie zezwolenia oraz dokumentów stwierdzających wpis, o którym mowa w art. 50 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 pkt 3 oraz w art. 50a ust. 3, uwzględniając w szczególności rodzaj praktyki lekarskiej objętej zezwoleniem oraz liczbę miejsc jej wykonywania.”;

26) w art. 52:

a) w ust. 1 w pkt 4 po wyrazach „ust. 1 pkt 1” skreśla się wyrazy „i 2”;

b) w ust. 2 po wyrazach „ust. 1 pkt 1” skreśla się wyrazy „i 2”;

27) w art. 57:

a) w ust. 1 wyrazy „art. 5” i „art. 7 ust.1-5” zastępuje się wyrazami „art. 5-7 ust. 1-5”, a po wyrazach „art.14” dodaje się wyrazy „art. 19a”;

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Uchwały, o których mowa w ust. 1, podpisują przewodniczący lub zastępca przewodniczącego i sekretarz okręgowej rady lekarskiej albo prezes lub wiceprezes i sekretarz Naczelnej Rady Lekarskiej.”;

28) po art. 57 dodaje się art. 57a w brzmieniu:

„Art. 57a. 1. Lekarzowi będącemu obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej zamierzającemu lub wykonującemu zawód lekarza na stałe

lub czasowo na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, niezbędnych informacji w zakresie ogólnych zasad wykonywania zawodu lekarza, z uwzględnieniem przepisów dotyczących ochrony zdrowia udziela podmiot upoważniony przez ministra właściwego do spraw zdrowia.

2. Minister właściwy dla spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, wykaz podmiotów, o których mowa w ust. 1, uwzględniając szczegółowy zakres informacji niezbędnych do wykonywania zawodu lekarza na terenie Rzeczypospolitej Polskiej.”;

29) w art. 64 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Lekarz, który rozpoczął specjalizację, o której mowa w ust.1, na podstawie przepisów dotychczasowych, odbywa ją zgodnie z tymi przepisami – nie dłużej jednak niż do dnia 31 grudnia 2004 r. w przypadku specjalizacji pierwszego stopnia oraz do dnia 31 grudnia 2006 r. w przypadku specjalizacji drugiego stopnia.”;

30) Użyte w art. 6 ust. 4, w art. 7 ust. 6, w art. 12 ust. 6, w art. 29 ust. 5 i 6, w art. 41

ust. 2, w art. 45 ust. 3, w art. 47 i w art. 50b ust. 3 i 4 w różnych przypadkach wyrazy: „Minister Zdrowia i Opieki Społecznej” zastępuje się użytymi w odpowiednich przypadkach wyrazami „minister właściwy do spraw zdrowia”.

Art. 2

W ustawie z dnia 17 maja 1989 r. o izbach lekarskich (Dz. U. Nr 30, poz. 158, z 1990 r. Nr 90, poz. 120, z 1996 r. Nr 106, poz. 496, z 1997 r. Nr 28, poz. 152, oraz z 1998 r. Nr 106, poz. 668) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Wojskowa Izba Lekarska ma uprawnienia i obowiązki okręgowej izby lekarskiej i działa na terenie całego kraju”;

2) w art. 4 w ust. 2:

a) w pkt 1 wyraz „stwierdzenie” zastępuje się wyrazem „przyznawanie” ,

b) pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) współdziałanie w sprawach doskonalenia zawodowego lekarzy,”;

3) w art. 25:**a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:**

„1) przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarza, lekarza stomatologa albo ograniczone prawo wykonywania zawodu lekarza, lekarza stomatologa,”

b) po pkt 1 dodaje się pkt 1a i 1b w brzmieniu:

„1a) prowadzi okręgowy rejestr lekarzy,

1b) wykonuje zadania i czynności określone w art. 4 ust. 1 pkt 1 i 3-9 oraz ust. 2 pkt 2-8, 10 i 11,”;

4) w art. 35 w ust. 1 dodaje się pkt 15 w brzmieniu:

„15) prowadzi Centralny Rejestr Lekarzy Rzeczypospolitej Polskiej”;

5) w art. 65 skreśla się ust. 2;**6) po Rozdziale 8 “Majątek i gospodarka finansowa” dodaje się Rozdział 8a w brzmieniu:**

„Rozdział 8a
Obowiązki informacyjne

Art. 61a. 1. W przypadku, jeżeli Naczelna Rada Lekarska lub okręgowe rady lekarskie posiadają informacje dotyczące spraw, które mogą mieć wpływ na wykonywanie zawodu lekarza, a w szczególności dotyczące postępowania dyscyplinarnego lub karnego wobec osoby, która zamierza wykonywać lub wykonuje zawód lekarza w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim Unii Europejskiej, przekaże takie informacje odpowiednim władzom tego państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

2. W przypadku, jeżeli Naczelna Rada lekarska lub okręgowa rada lekarska otrzyma informacje od odpowiednich władz państwa członkowskiego Unii Europejskiej o zdarzeniu, które może mieć wpływ na wykonywanie przez daną osobę zawodu lekarza lub lekarza stomatologa, podejmie odpowiednie działania dla sprawdzenia prawdziwości tych informacji oraz w zależności od ustaleń podejmie postępowanie, o którym mowa w art. 41-57. Właściwa rada poinformuje odpowiednie władze państwa członkowskiego Unii Europejskiej, od których pochodzi informacja o podjętych środkach w terminie trzech miesięcy od dnia otrzymania informacji.

3. Rady lekarskie zapewniają poufność otrzymanych i przekazanych informacji.

Art. 61b. Naczelna Rada Lekarska i okręgowe rady lekarskie udzielają zainteresowanym lekarzom informacji dotyczących ogólnych zasad wykonywania zawodu, a także zasad etyki zawodowej lekarzy.”.

Art. 3

W ustawie z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 1990 r. Nr 65, poz. 385, z 1992 r. Nr 63, poz. 314 i Nr 54, poz. 254, z 1994 r. Nr 43, poz. 163, Nr 1, poz. 3, Nr 105, poz. 509 i Nr 121, poz. 591, z 1996 r. Nr 5, poz. 34 i nr 24, poz. 110, z 1997 r. Nr 28, poz. 153, Nr 96, poz. 590, Nr 121, poz. 770, Nr 104, poz. 661 i Nr 141, poz. 943, z 1998 r. Nr 50, poz. 310, Nr 162, poz. 1115, Nr 106, poz. 668 i Nr 162, poz. 1118, z 2000 r. Nr.120, poz.1268 i Nr 122, poz. 1314) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4 po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym

do spraw szkolnictwa wyższego, po zasięgnięciu opinii właściwych naczelných organów samorządów zawodów medycznych określi, w drodze rozporządzenia, limit przyjęć na studia w poszczególnych uczelniach medycznych lub uczelniach prowadzących działalność dydaktyczną i badawczą w dziedzinie nauk medycznych, z uwzględnieniem poszczególných kierunków i trybów kształcenia, uwzględniając możliwości dydaktyczne uczelni oraz zapotrzebowanie na absolwentów tych uczelni.”;

2) w art. 4 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„ 2a. W uczelniach medycznych w ramach kursów specjalnych, o których mowa w ust.2 mogą być prowadzone również kursy szkoleniowe, określone programem specjalizacji odbywanej przez lekarzy, lekarzy stomatologów, farmaceutów oraz inne osoby wykonujące zawód medyczny, określone odrębnymi przepisami.”.

Art. 4

W ustawie z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 91, poz. 408, z 1992 r. Nr 63, poz. 315, z 1994 r. Nr 121, poz. 591, z 1995 r. Nr 141, poz. 692 i Nr 138, poz. 682, z 1996 r. Nr 24, poz. 110, z 1997 Nr 104 poz. 661 i Nr 121, poz. 769, 1998 Nr 162, poz. 1115, Nr 106, poz. 668 i Nr 117, poz. 756, z 1999 r. Nr 28, poz. 255 i 256 oraz Nr 84, poz. 935 , z 2000 r. Nr 12, poz.136, Nr 3, poz. 28, Nr 43, poz. 489, Nr 84, poz. 948 i Nr 120, poz. 1268, oraz z 2001 r. Nr 5, poz. 45) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 66 w ust. 1 po wyrazach „w sposób ciągły” dodaje się wyrazy „konsultantom, o których mowa w art. 66a,”;

2) art. 66a otrzymuje następujące brzmienie:

„**Art. 66a 1.** Minister właściwy do spraw zdrowia może powołać konsultantów krajowych spośród specjalistów z poszczególných dziedzin medycyny, farmacji oraz innych dziedzin mających zastosowanie w ochronie zdrowia, do wykonywania zadań opiniodawczych,

doradczych i kontrolnych dla organów administracji rządowej, podmiotów tworzących zakłady opieki zdrowotnej oraz Kas Chorych, a także do prowadzenia nadzoru nad stroną merytoryczną doskonalenia zawodowego lekarzy i lekarzy stomatologów, szkolenia podyplomowego farmaceutów oraz osób wykonujących inne zawody medyczne.

2. W celu realizacji zadań państwa związanych wyłącznie z obronnością kraju w czasie wojny i pokoju, minister właściwy do spraw zdrowia, w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej może powołać konsultanta krajowego w dziedzinie lub dziedzinach medycyny związanych z realizacją tych zadań.

3. Wojewoda albo właściwi wojewodowie w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia mogą powołać konsultanta wojewódzkiego do wykonywania zadań, o których mowa w ust.1, odpowiednio na obszarze województwa albo kilku województw, w dziedzinach określonych w ust.1.

4. Działalność konsultanta krajowego jest finansowana ze środków ministra właściwego do spraw zdrowia, a w odniesieniu do konsultantów wymienionych w ust. 2 ze środków Ministra Obrony Narodowej.

5. Działalność konsultanta wojewódzkiego jest finansowana ze środków właściwego wojewody albo ze środków właściwych wojewodów.

6. Minister właściwy do spraw zdrowia, określi w drodze rozporządzenia, tryb powoływania konsultantów krajowych i wojewódzkich, ich szczegółowe zadania, a także uprawnienia do udziału w komisjach i zespołach powoływanych w celu realizacji polityki zdrowotnej, sposób finansowania tych zadań, zasady wynagradzania konsultantów oraz zakres współpracy pomiędzy konsultantami i organami, które utworzyły zakłady opieki zdrowotnej, oraz pomiędzy konsultantem krajowym i wojewódzkim.”.

Art. 5

1. Dokumenty „Prawo wykonywania zawodu lekarza”, „Prawo wykonywania zawodu lekarza stomatologa”, „Ograniczone prawo wykonywania zawodu lekarza”, „Ograniczone prawo wykonywania zawodu lekarza stomatologa”, wydane na podstawie dotychczasowych przepisów zachowują ważność.

2. Do dnia przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej, lekarz może wykonywać indywidualną praktykę lekarską, specjalistyczną praktykę lekarską oraz grupową praktykę lekarską, jeżeli wykonywał zawód co najmniej przez okres 2 lat od ukończenia stażu podyplomowego.

Art. 6

Dotychczasowe przepisy wykonawcze zachowują moc do czasu wydania nowych przepisów wykonawczych, jeżeli nie są sprzeczne z niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez okres dwóch lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 7

Jednolity tekst ustawy z 5 grudnia 1996 r. o zawodzie lekarza zostanie ogłoszony do dnia .....

Art. 8

Przepisy art. 1 pkt 1-9, pkt 11 lit. f, pkt 14 w zakresie dotyczącym art. 16l, pkt 19, pkt 22 lit. a, pkt 25 oraz art. 2 pkt 6 stosuje się do obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej z dniem uzyskania przez Rzeczypospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.

Art. 9

Ustawa wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem przepisów art. 1 pkt 16, 18 w zakresie dotyczącym art. 19a, art. 19 c ust. 3 pkt 2, art. 19d i art.

19e oraz pkt 20 w zakresie dotyczącym art. 20d, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2003 r.

UZASADNIENIE

Niniejszy projekt ustawy o zmianie ustawy o zawodzie lekarza oraz o zmianie innych ustaw stanowi wykonanie zobowiązań Polski związanych ze staraniami o uzyskanie członkostwa w Unii Europejskiej i obejmujących określony w Narodowym Programie Przygotowania do Członkostwa obowiązek uchwalenia aktów prawnych implementujących rozwiązania przyjęte w prawie europejskim w zakresie podejmowania i wykonywania zawodu lekarza.

Celem opracowanego projektu ustawy jest dostosowanie przepisów prawa polskiego regulujących zasady podejmowania i wykonywania zawodu lekarza oraz system kształcenia lekarzy i lekarzy stomatologów określonych w ustawie z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodzie lekarza (Dz.U. z 1997r., Nr 28, poz. 152 z późn. zm.) do regulacji wspólnotowych, zawartych w następujących dyrektywach:

1. Dyrektywa Rady z dnia 25 lipca 1978 r. dotycząca wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dowodów posiadania formalnych kwalifikacji praktykujących w dentystyce zawierająca postanowienia ułatwiające skuteczne korzystanie z prawa zakładania przedsiębiorstw i swobody świadczenia usług (78/686/EWG);
2. Dyrektywa Rady z dnia 25 lipca 1978 r. w sprawie koordynacji przepisów prawnych, regulacji i działań administracyjnych dotyczących działalności dentystów (78/687/EWG);
3. Dyrektywa Rady z dnia 14 grudnia 1981 r. uzupełniająca dyrektywy nr 75/362/EWG, 77/452/EWG, 78/686/EWG i 78/1026/EWG, dotyczące wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dowodów poświadczających posiadanie formalnych kwalifikacji lekarza, pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną, dentysty i weterynarza odpowiednio z uwagi na uzyskane prawa (81/1057/EWG);
4. Dyrektywa Rady z dnia 30 października 1989 r. zmieniająca dyrektywy nr 75/362/EWG, 77/452/EWG, 78/686/EWG, 78/1026/EWG oraz 80/154/EWG regulujące wzajemne uznawanie dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie formalnych kwalifikacji do wykonywania zawodu lekarza, pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną, dentysty, weterynarza oraz położnej; jak również dyrektywy nr 75/363/EWG, 78/1027/EWG oraz 80/155/EWG dotyczące koordynacji przepisów prawnych, regulacji i działań administracyjnych związanych z wykonywaniem działalności zawodowej lekarzy, weterynarzy i położnych (89/594/EWG);
5. Dyrektywa Rady z dnia 5 kwietnia 1993 r. przyjęta w celu ułatwienia swobodnego przepływu lekarzy oraz wzajemnego uznawania ich dyplomów, świadectw i innych formalnych poświadczeń kwalifikacji lekarskich (93/16/EWG).

Powyższe dyrektywy stanowią wyraz realizacji fundamentalnych zasad swobody zakładania przedsiębiorstw i świadczenia usług, opartych o wyrażony w traktacie TWE zakaz stosowania przez

państwa członkowskie jakiegokolwiek dyskryminacji na tle narodowościowym odnoszącej się do zakładania przedsiębiorstw i świadczenia usług, w szczególności w zakresie wydawania zezwoleń wymaganych do prowadzenia praktyki lekarskiej, a także rejestracji i członkostwa w organizacjach i instytucjach zawodowych. W wykonaniu postanowień art. 57 (1) Traktatu dyrektywy wprowadzają system automatycznego uznawania przez państwo przyjmujące dyplomów i innych dokumentów poświadczających formalne kwalifikacje w zakresie podejmowania i wykonywania zawodu lekarza, uzyskanych w innym państwie członkowskim.

Oznacza to, że w przypadku uzyskania przez osobę przemieszczającą się formalnych kwalifikacji w jednym z państw członkowskich Unii Europejskiej, państwo przyjmujące obowiązane jest do uznawania tych kwalifikacji w taki sam sposób, w jaki państwo to honoruje kwalifikacje przez siebie poświadczone (art. 1 Dyrektywy Rady 93/16). W konsekwencji, państwo to nie może uzależniać podejmowania działalności zawodowej od odbycia dodatkowego szkolenia – stażu, nawet jeżeli jest ono wymagane w stosunku do osób, które uzyskały dyplom w tym państwie członkowskim. Art. 3 dyrektywy nr 93/16 zawiera wykaz uznawanych za równoważne, dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie formalnych kwalifikacji dla wykonywania zawodu lekarza lub lekarza stomatologa wydanych w państwach członkowskich.

Zgodnie z postanowieniami dyrektyw, opracowany projekt ustawy rozszerza katalog podmiotów uprawnionych do podejmowania i wykonywania zawodu lekarza o obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej, określa zasady dostępu tych osób do wykonywania zawodu lekarza oraz określa wymogi formalne w przypadku świadczenia przez ww. osoby na terytorium Polski usług w tym zakresie.

W art. 1 pkt 1 projektu ustawy wprowadzono przepis na podstawie którego obywatele państw członkowskich Unii Europejskiej posiadający kwalifikacje dentystry lub inne równoznaczne określone w Dyrektywie Rady 93/16 będą mogli wykonywać zawód lekarza stomatologa na terenie Rzeczypospolitej Polskiej. W art. 1 pkt 2 zaproponowano brzmienie art. 5 nowelizowanej ustawy odpowiadające postanowieniom art. 2 i art. 3 w związku z art. 11 ust.1 oraz art. 13 Dyrektywy Rady 93/16. Katalog podmiotów, które mogą ubiegać się o przyznanie prawa wykonywania zawodu lekarza lub lekarza stomatologa obejmuje również obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej posiadających dyplom lub inny dokument potwierdzający posiadanie formalnych kwalifikacji wydany przez inne niż Rzeczpospolita Polska państwo członkowskie Unii Europejskiej i wymieniony w rozporządzeniu ministra właściwego do spraw zdrowia wydanym na podstawie art. 6b nowelizowanej ustawy. Natomiast za wystarczające dla stwierdzenia stanu zdrowia pozwalającego na wykonywanie zawodu lekarza lub lekarza stomatologa oraz nienagannej postawy etycznej uznano dokumenty odnoszące się do stanu zdrowia wymagane dla wykonywania zawodu lekarza lub lekarza stomatologa w tym państwie członkowskim lub w państwie członkowskim, z którego cudzoziemiec przybywa oraz dokumenty poświadczające, że obowiązujące w tym państwie wymagania dotyczące postawy etycznej dla podjęcia zawodu lekarza zostały spełnione. Dokumenty te nie mogą zostać przedstawione

okręgowej radzie lekarskiej później niż trzy miesiące od dnia ich wydania (art. 1 pkt 4 projektu ustawy; zaproponowane brzmienie art. 6 ust. 4 i 5 ustawy, w związku z art. 11 ust. 1 i 2, art. 13 oraz art. 14 Dyrektywy Rady 93/16).

W stosunku do obywateli innych niż Rzeczpospolita Polska państw członkowskich Unii Europejskiej zniesiono wymóg odbycia stażu podyplomowego, z tym że w celu uzyskania prawa wykonywania zawodu lekarza, lekarz będący obywatelem innego niż Polska państwa członkowskiego, legitymujący się dyplomem, który samodzielnie nie wystarcza do poświadczenia formalnych kwalifikacji lekarza lub lekarza stomatologa ma również obowiązek odbycia stażu podyplomowego. Staż podyplomowy i egzamin kończący staż podyplomowy oraz staż podyplomowy, o ile nie jest wymagany egzamin kończący staż podyplomowy, odbyte w kraju członkowskim Unii Europejskiej przez lekarza, będącego obywatelem kraju członkowskiego Unii Europejskiej, minister właściwy do spraw zdrowia uznaje za równoważny ze stażem podyplomowym i egzaminem kończącym staż podyplomowy lub stażem podyplomowym odbytym w kraju, pod warunkiem, że odbyty przez niego staż odpowiada warunkom określonym w art. 15 ustawy o zawodzie lekarza. Wymóg złożenia egzaminu dotyczy jednak obywateli Rzeczypospolitej Polskiej oraz cudzoziemców nie będących obywatelami państw członkowskich Unii Europejskiej.

W pkt 9 projektu ustawy proponuje się nowelizację art. 14 pkt 1 ustawy w świetle, której utrata prawa wykonywania zawodu, ograniczonego prawa wykonywania zawodu nie następuje z mocy prawa jeżeli obywatel Rzeczypospolitej Polskiej lub innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej nabył równocześnie obywatelstwo innego państwa członkowskiego

Proponowane wyżej zmiany ustawy powodują konieczność nowelizacji art. 7 ustawy poprzez wyraźne podkreślenie, że regulacje w nim zawarte dotyczą wyłącznie cudzoziemców nie będących obywatelami państwa członkowskiego Unii Europejskiej (art. 1 pkt 6 projektu ustawy).

W celu usuwania barier w zakresie zakładania przedsiębiorstw, w proponowanym brzmieniu art. 6a nowelizowanej ustawy nałożono na okręgową radę lekarską obowiązek zakończenia postępowania w sprawie przyznania prawa wykonywania zawodu lekarza lub ograniczonego prawa wykonywania zawodu lekarza nie później niż w ciągu 3 miesięcy od złożenia wszystkich dokumentów określonych ustawą, przewidując jednocześnie możliwość zawieszenia biegu powyższego terminu w przypadku wystąpienia przez okręgową radę lekarską do państwa członkowskiego pochodzenia lub państwa członkowskiego, z którego cudzoziemiec przybywa o weryfikację informacji mogących mieć wpływ na podjęcie lub wykonywanie zawodu lekarza będących w posiadaniu rady oraz informacje o dalszych działaniach podjętych przez to państwo. Ponadto W przypadku uzasadnionych wątpliwości, okręgowa rada lekarska może zwrócić się do właściwych władz państwa członkowskiego Unii Europejskiej o potwierdzenie autentyczności dyplomów lub innych dokumentów poświadczających formalne kwalifikacje, w tym kwalifikacje specjalistyczne, wydanych w tym państwie członkowskim Unii Europejskiej, a także o poświadczenie, że lekarz zamierzający wykonywać zawód w Rzeczypospolitej Polskiej uzyskał pełne wykształcenie, zgodne z przepisami obowiązującymi w państwach

członkowskich Unii Europejskiej (art. 1 pkt 5 projektu ustawy; proponowane brzmienie art. 6a ustawy w związku z art. 11 ust. 3, art. 12 ust. 2 oraz art. 15 i 22 Dyrektywy Rady 93/16).

W celu implementacji Art. 3 Dyrektywy Rady 93/16 art. 6b nowelizowanej ustawy zawiera upoważnienie dla ministra właściwego do spraw zdrowia do wydania obwieszczenia zawierającego wykaz dyplomów i innych dokumentów potwierdzających posiadanie formalnych kwalifikacji dla wykonywania zawodu lekarza lub lekarza stomatologa przez obywateli innych państw członkowskich Unii Europejskiej, uwzględniające oryginalne i polskie brzmienie dokumentów oraz określenie podmiotów właściwych, według przepisów obowiązujących w Unii Europejskiej, do ich wydawania. Ponadto, w art. 5a nowelizowanej ustawy określono zasady uznawania dyplomów i innych dokumentów potwierdzających posiadanie formalnych kwalifikacji nie wymienionych w rozporządzeniu (art. 1 pkt 3 projektu ustawy; proponowane brzmienie art. 5a ustawy, w związku z art. 9 Dyrektywy Rady 93/16).

Proponowana nowelizacja art. 9 ustawy związana jest z koniecznością respektowania wyrażonej w prawie wspólnotowym i potwierdzonej w Dyrektywie zasady swobody świadczenia usług w zakresie praktyki lekarskiej. Należy zaznaczyć, że w prawie wspólnotowym funkcjonują równolegle obok siebie wyrażone w Traktacie o utworzeniu Wspólnoty Europejskiej (TWE) dwa reżimy prowadzenia działalności gospodarczej, tj. w ramach swobody świadczenia usług oraz swobody zakładania przedsiębiorstw. W praktyce ta sama działalność może, zależnie od konkretnych okoliczności, być kwalifikowana jako prowadzenie przedsiębiorstwa albo jako świadczenie usług. Przyjmuje się, że prowadzenie przedsiębiorstwa ma charakter długookresowy i trwały, zaś dla świadczenia usług typowa jest krótkookresowość i przejściowość. Świadczenie usług obejmuje sytuacje, w których osoba przemieszcza się z jednego państwa członkowskiego do drugiego nie w celu założenia przedsiębiorstwa lecz by prowadzić działalność o charakterze tymczasowym, co ocenia się uwzględniając jej trwanie, regularność, periodyczność i ciągłość. W orzecznictwie Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości wskazuje się, że państwo członkowskie nie może uzależniać świadczenia usług na jego terytorium od spełnienia wszystkich warunków wymaganych przy prowadzeniu stałej działalności gospodarczej i w ten sposób pozbawiać całkowicie praktycznej skuteczności postanowień Traktatu, których celem jest zagwarantowanie swobody świadczenia usług. Postanowienia Traktatu wymagają eliminacji wszelkiej dyskryminacji świadczących usługi ze względu na przynależność państwową, ale także zniesienia jakichkolwiek ograniczeń, nawet jeśli stosuje się je bez rozróżnienia na krajowych usługodawców i usługodawców z innych państw członkowskich, jeśli wywołuje to zakaz lub w inny sposób przeszkadza czynnościom usługodawcy mającego siedzibę w innym państwie członkowskim, gdzie zgodnie z prawem świadczy podobne usługi (orzeczenie wstępne ETS w sprawie C-76/90 z dnia 25 listopada 1991 r. w sprawie *Manfred Saeger przeciwko Dennemeyer & Co. Ltd.*).

Zgodnie z powyższym, lekarz będący obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej przebywający czasowo na terytorium Polski może czasowo wykonywać zawód lekarza lub lekarza stomatologa po złożeniu w okręgowej izbie lekarskiej właściwej ze względu na miejsce wykonywania

zawodu jedynie oświadczenia o zamiarze wykonywania zawodu oraz zaświadczenia wydanego przez właściwy organ państwa członkowskiego Unii Europejskiej, stwierdzającego, że wykonuje zawód lekarza lub lekarza stomatologa w tym państwie. Zaświadczenie takie jest ważne w okresie 12 miesięcy od dnia wystawienia. W razie udzielenia przez takiego lekarza pomocy lekarskiej w przypadkach nie cierpiących zwłoki, wymagane oświadczenie i zaświadczenie mogą zostać złożone w terminie 7 dni od jej udzielenia (art. 1 pkt 7 projektu ustawy; zaproponowane uzupełnienie brzmienia art. 9 ustawy w związku z art. 17 Dyrektywy Rady 93/16). Jednocześnie, projekt ustawy w art. 1 pkt 22 zakłada uzupełnienie art. 50 ustawy o ust. 2b, stanowiący, że do lekarzy będących obywatelami państwa członkowskiego Unii Europejskiej czasowo wykonujących zawód lekarza na terytorium Polski stosuje się odpowiednio przepisy art. 54 ust. 1-3, określające uprawnienia okręgowej rady lekarskiej w zakresie nadzoru nad praktyką lekarską oraz przepisy rozporządzeń wydanych na podstawie art. 50b ustawy, co jest zgodne z art. 17 Dyrektywy Rady 93/16.

Konsekwencją implementacji prawa wspólnotowego są również zaproponowane w art. 1 pkt 8 projektu ustawy, zmiany w art. 10 ustawy o zawodzie lekarza usuwające ograniczenia w podejmowaniu i wykonywaniu zawodu lekarza lub lekarza stomatologa przez obywateli innych niż Rzeczpospolita Polska państw członkowskich Unii Europejskiej przy zachowaniu dotychczasowych regulacji dla obywateli polskich oraz cudzoziemców nie będących obywatelami państw członkowskich UE. Wynikiem ujednoczenia zasad podejmowania praktyki lekarskiej z regulacjami zawartymi w prawie wspólnotowym jest propozycja rezygnacji z warunku wykonywania zawodu przez okres co najmniej 2 lat od ukończenia stażu podyplomowego przy udzielaniu zezwolenia na prowadzenie praktyki (art. 1 pkt 22-25 i 26 w związku z art. 50-50b i art. 52). Obowiązek ten będzie istniał do czasu przystąpienia przez Rzeczpospolitą Polską do Unii Europejskiej.

Uporządkowanie i udoskonalenie funkcjonowania systemu kształcenia podyplomowego lekarzy ma na celu podniesienie jakości kształcenia, poprzez ustalenie standardów kształcenia, weryfikację programów i procesu szkolenia oraz wprowadzenie system nadzoru nad procesem. Proponowane zmiany harmonizują polski system szkolenia z zasadami funkcjonującymi w systemach państw członkowskich Unii Europejskiej, a także są zgodne z zaleceniami zawartymi w preambule Dyrektywy Rady 93/16, podkreślającej konieczność zapewnienia jakości kształcenia.

Zasadniczą funkcję w tym zakresie ma spełniać wprowadzenie obowiązku kształcenia ustawicznego, zdobywania szczególnych kwalifikacji i umiejętności oraz wprowadzenie systemu akredytacji podmiotów uprawnionych do szkolenia.

Istotnym novum jest usystematyzowanie doskonalenia zawodowego. W tym celu wyodrębniono rozdział 3, określając poszczególne rodzaje szkoleń, jak i po raz pierwszy określając ustawowo sposób odbywania tych szkoleń i ich finansowanie.

Uszczegółowiono przepisy w tym zakresie, nadając przejrzystość zasadom funkcjonującym w obszarze kształcenia lekarzy i lekarzy stomatologów.

W projekcie wyraźnie określono etapy szkolenia lekarzy i lekarzy stomatologów. W pierwszej kolejności doprecyzowano na czym polega staż podyplomowy i dalsze etapy szkolenia podyplomowego lekarzy. Jednocześnie w sposób precyzyjny, dostosowując system szkolenia do wymogów unijnych wskazano w jakich przypadkach staż odbyty za granicą można uznać za równoważny ze stażem odbytym w kraju, poprzez odniesienie się do takich samych warunków i zasad jak w przypadku uznawania specjalizacji odbytej za granicą za równoważne z odbytą w kraju.

Nowe przepisy dotyczące stażu podyplomowego nie spowodują dodatkowych kosztów dla budżetu państwa.

Celem tak ujętego systemu szkolenia jest stałe podnoszenie jakości szkolenia lekarzy, ściśle związanego z aktualizacją wiedzy i nabywaniem umiejętności w udzielaniu świadczeń zdrowotnych, w oparciu o jednakowe kryteria oceny procesu szkoleniowego.

Wprowadza się zasadę, iż lekarz ma prawo do doskonalenia zawodowego (art. 16), ale wykonując zawód lekarza ma już obowiązek uczestniczenia w różnych jego formach, w szczególności w zorganizowanych formach kształcenia jak:

- specjalizacje podstawowe i szczegółowe, potwierdzone tytułem specjalisty (art. 16),
- kwalifikacje i umiejętności w innych niż specjalizacje dziedzinach medycznych potwierdzone, świadectwem umiejętności (art. 17),

Obowiązek doskonalenia zawodowego lekarz realizuje, również w różnych formach kształcenia ustawicznego, poprzez samokształcenie i formy zorganizowane, uzyskując odpowiednią ilość punktów edukacyjnych w określonym czasie (art. 18). Nie uzyskanie ustalonej liczby punktów skutkuje obowiązkiem odbycia przeszkolenia uzupełniającego na podstawie art. 11 ust. 2-5 ustawy o zawodzie lekarza, stanowiącym, że lekarz, który wykazuje niedostateczne przygotowanie zawodowe podlega obowiązkowemu przeszkoleniu na wniosek okręgowej rady lekarskiej. Ewidencję i dokumentację przebiegu kształcenia ustawicznego prowadzi okręgowa izba lekarska.

Przyjęto również założenie w systemie szkolenia zawodowego lekarzy, które łączy jakość szkolenia odpowiadającego współczesnej wiedzy medycznej z zabezpieczeniem dostępności do świadczeń zdrowotnych na obszarze województwa i kraju (art. 16a-k) poprzez wskazanie:

1. liczby miejsc szkoleniowych ustalanych dla danej specjalizacji przez ministra zdrowia,
2. podstawowych trybów odbywania szkolenia specjalizacyjnego: rezydentury i umowy o pracę na czas nieokreślony w podmiotach będących jednostkami organizacyjnymi lub osobami fizycznymi prowadzącymi indywidualną praktykę, wpisanymi na listę jednostek uprawnionych do szkolenia, tzw. akredytowanych,
3. wprowadzenie jednolitej procedury „wchodzenia” do systemu szkolenia,
4. procedurę akredytacji podmiotów prowadzących szkolenie, kontrolując równowagę zapotrzebowania na szkolenie i możliwości realizacji procesu szkolenia (art.19),

5. zasady uznawania równoważności dyplomów, tytułów specjalistów, certyfikatów i świadectw umiejętności uzyskanych za granicą, ze stosownymi tytułami w RP.

Wejście w życie powyższych przepisów, mających na celu uporządkowanie systemu doskonalenia zawodowego, nie spowodują kosztów dla budżetu państwa. Obecny system specjalizacji opiera się na finansowaniu etatów rezydenckich z budżetu państwa. Liczba etatów ustalana jest corocznie przez Ministra Zdrowia.

Koszty wydawania świadectw i certyfikatów będą ponosić szkolący się lekarze.

Wprowadzono procedurę akredytacji podmiotów prowadzących doskonalenie zawodowe, poprzez przyznawanie „certyfikatu akredytacji”, ustalenie obowiązków tych podmiotów oraz zasad ograniczania, zawieszania lub cofania akredytacji (art. 19c-e).

Zdefiniowano podmiot Centrum Egzaminów Medycznych (CEM) jako jednostkę budżetową, której naczelnym zadaniem będzie merytoryczne opracowanie, przygotowanie lub przeprowadzenie różnych rodzajów egzaminów (art.19). Jednostka ta będzie odpowiedzialna za egzaminy: państwowy egzamin kończący staż podyplomowy oraz specjalizacje lekarzy, farmaceutów oraz innych osób wykonujących zawody medyczne. Jednocześnie określać będzie tryb i warunki przeprowadzenia egzaminów kończących szkolenia związane z uzyskiwaniem świadectwa umiejętności. Do obowiązków tej instytucji będzie również należeć sprawowanie nadzoru nad przeprowadzanymi egzaminami oraz dokonywanie okresowych ocen z przebiegu egzaminów.

Konieczne jest wyposażenie CEM w odpowiedni sprzęt komputerowy i poligraficzny zapewniający sprawne wykonywanie zadań, z zachowaniem poufności w tym zakresie.

Jednorazowy wydatek dla takiego wyposażenia ocenia się na sumę około 850 tys. złotych. Bieżące finansowanie Centrum Egzaminów Medycznych zostanie oparte o środki przeznaczone dotychczas na tą działalność przez Ministra Zdrowia oraz przychody z opłat egzaminacyjnych (art. 20c ust. 1 pkt 1).

CEM ma efektywnie wykorzystywać te środki powierzane na zadania oraz zabezpieczyć poufność i jakość podejmowanych działań.

Projekt ustawy przewiduje utworzenie przy ministrze właściwym do spraw zdrowia Krajowej Rady Doskonalenia Zawodowego Lekarzy, która będzie liczyć 11 osób.

Krajowa Rada Doskonalenia Zawodowego powstanie po rozwiązaniu dwóch działających Rad: Krajowej Rady Egzaminów Lekarskich i Krajowej Rady ds. Specjalizacji Lekarskich liczących łącznie 60 osób.

Zadaniem tej Rady będzie podejmowanie inicjatyw i wydawanie opinii w sprawach doskonalenia zawodowego lekarzy, mając na uwadze harmonizowanie działań dotyczących podnoszenia jakości wykonywania zawodu przez lekarzy specjalistów oraz ugruntowywania statusu lekarzy i ich roli zawodowej w społeczeństwie. W tym zakresie Rada będzie współpracować z Union Europeenne des Medecins Specialistes (UEMS).

Koszty działalności Rady zostaną pokryte ze środków dotychczas działających Rad, które planuje się rozwiązać. Powołanie Rady nie spowoduje więc dodatkowych skutków finansowych dla budżetu państwa.

W art. 19 określono zadania Ministra Zdrowia w zakresie planowania, koordynacji działań i kontroli nad procesem kształcenia ustawicznego lekarzy.

Opracowany projekt ustawy reguluje również zasady używania przez obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej tytułu specjalisty w określonej dziedzinie medycyny na terytorium Polski, upoważniając ministra właściwego do spraw zdrowia do ogłoszenia w drodze obwieszczenia wykazu dyplomów, i innych dokumentów potwierdzających posiadanie formalnych kwalifikacji w zakresie specjalizacji medycznych (art. 1 pkt 14 projektu ustawy - proponowane brzmienie art. 16l ust. 1 – 3 oraz pkt. 19 – proponowane brzmienie art. 20a ustawy w związku z art. 4, 5, 6 oraz art. 7 Dyrektywy Rady 93/16). Ponadto zgodnie z Art. 9 Dyrektywy, art. 20a ust. 1 nowelizowanej ustawy określa zasady używania tytułu specjalisty w określonej dziedzinie medycyny przez lekarza będącego obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, który nie posiada dyplomu lub innego dokumentu wymienionego w obwieszczeniu, o którym mowa wyżej.

Projekt ustawy określa również zasady posługiwania się na terytorium Polski przez lekarza będącego obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej tytułem lub stopniem naukowym, których wykaz określi w drodze rozporządzenia minister właściwy do spraw zdrowia (art. 1 pkt 19 projektu ustawy; proponowane brzmienie art. 20b ustawy w związku z art. 10 Dyrektywy Rady 93/16).

Wypełniając wymagania określone dyrektywą projekt ustawy przewiduje obowiązek udzielania przez podmiot upoważniony przez ministra właściwego do spraw zdrowia, niezbędnych informacji w zakresie ogólnych zasad wykonywania zawodu lekarza, z uwzględnieniem przepisów dotyczących ochrony zdrowia (art. 1 pkt 28 projektu ustawy; proponowane brzmienie art. 57a ustawy w związku z art. 20 Dyrektywy Rady 93/16).

Z uwagi na konieczność implementacji unormowań zawartych w art. 12 Dyrektywy Rady 93/16 dotyczących wymiany pomiędzy państwami członkowskimi informacji dotyczących odpowiedzialności dyscyplinarnej danego lekarza oraz informacji mogących wywrzeć wpływ na prowadzenie na terytorium państwa członkowskiego działalności zawodowej przez taką osobę oraz ustawowe kompetencje samorządu zawodowego lekarzy, projekt ustawy zakłada wprowadzenie zmian do ustawy z dnia 17 maja 1989 r. o izbach lekarskich (Dz.U. Nr 30, poz. 158, z późn. zm.).

Zakłada się wprowadzenie obowiązku przekazania przez Naczelną Radę Lekarską lub okręgową radę lekarską odpowiednim władzom państwa członkowskiego Unii Europejskiej takich informacji, a jeżeli sama takie informacje otrzyma podjęcia stosownych działań dla weryfikacji tych informacji oraz zastosowania odpowiednich środków. Obowiązek udzielania informacji dotyczących ogólnych zasad wykonywania zawodu, a także zasad etyki zawodowej lekarzy został nałożony na Naczelną Radę Lekarską i okręgowe rady lekarskie (art. 2 projektu ustawy; proponowane brzmienie

art. 61a - 61b ustawy o izbach lekarskich w związku z art. 12 Dyrektywy Rady 93/16). Szacunkowy koszt powyższych zadań nałożonych przez ustawę na izby lekarskie należy preliminować na poziomie około 200 tys. złotych rocznie, a zaistnieje on dla budżetu państwa od momentu przystąpienia Polski do Unii Europejskiej.

Ponadto, w przypadku obywateli innych państw członkowskich Unii Europejskiej, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. a lub c, zakłada się finansowanie ich stażu podyplomowego. Jednak dotychczasowe doświadczenie w zakresie funkcjonowania przepływu lekarzy Polska - Unia Europejska oraz pomiędzy samymi państwami członkowskimi wskazuje, że zjawisko to dotyczy niewielkiego ułamka populacji lekarzy, w tym zdecydowana większość będzie posiadać pełne kwalifikacje. Należy zatem przyjąć, że koszt stażu podyplomowego obywateli Unii Europejskiej będzie stanowił kilka procent aktualnej sumy środków finansowych przekazywanych rocznie z budżetu państwa na ten cel (tj. kilka procent sumy 100 tysięcy złotych – rezerwa na rok 2001 r.). Skutek ten też zaistnieje dla Polski w chwili akcesji do Unii.

W art. 3 projektu ustawy proponuje się zmianę art. 4 ustawy z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym poprzez dodanie ust. 3a, stanowiącego o uprawnieniu dla ministra właściwego do spraw zdrowia do określenia, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw szkolnictwa wyższego, limitów przyjęć na studia w uczelniach medycznych lub uczelniach prowadzących działalność dydaktyczną i badawczą w dziedzinie nauk medycznych, uwzględniając możliwości dydaktyczne uczelni oraz zapotrzebowanie na absolwentów tych uczelni. Przepis ten ma przeciwdziałać między innymi wysokiemu bezrobociu wśród kadr medycznych.

Wprowadza się również w art. 4 projektu ustawy nowelizującego przepisy ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej odnoszące się do zasad powoływania i funkcjonowania oraz zakresu kompetencji konsultantów krajowych i wojewódzkich (art. 66a ustawy o zakładach opieki zdrowotnej). W systemie szkolenia jest to ważny element opiniodawczy, doradczy i kontrolny. Proponowane przepisy sankcjonują stan faktyczny.

W art. 5 projektu ustawy wprowadzono przepis, zgodnie z którym dokumenty: „Prawo wykonywania zawodu lekarza”, „Prawo wykonywania zawodu lekarza stomatologa” oraz „Ograniczone prawo wykonywania zawodu lekarza” lub „Ograniczone prawo wykonywania zawodu lekarza stomatologa”, wydane na podstawie dotychczasowych przepisów, zachowują ważność.

Ponadto, zgodnie z art. 6 projektu, po wejściu w życie ustawy, do czasu wydania nowych przepisów wykonawczych zachowują moc obowiązującą przepisy wykonawcze wydane na podstawie ustawy o zawodzie lekarza, jeżeli nie są sprzeczne z ustawą.

Projekt ustawy był konsultowany z samorządem zawodowym (Naczelną Izbą Lekarską) i związkami zawodowymi: Ogólnopolskim Porozumieniem Związków Zawodowych, Ogólnopolskim Związkiem Zawodowym Lekarzy, Federacją Związków Zawodowych Pracowników Ochrony Zdrowia, Sekretariatem Ochrony Zdrowia KK NSZZ „Solidarność”.

Przepisy nowelizowane w zakresie doskonalenia zawodowego lekarzy mają wejść w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia, przepisy odnoszące się do kształcenia ustawicznego mają obowiązywać od dnia 1 stycznia 2003 roku, natomiast regulacje odnoszące się do zasad wykonywania zawodu lekarza przez obywateli państwa członkowskich Unii Europejskiej powiązane z terminem uzyskania członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej.

PROJEKT

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA

z dnia .....

w sprawie zakresu znajomości języka polskiego w mowie i piśmie koniecznego do wykonywania zawodu lekarza, lekarza stomatologa w Rzeczypospolitej Polskiej.

Na podstawie art. 5 ust. 5 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodzie lekarza (Dz. U. z 1997 r. Nr 28, poz. 152 i Nr 88, poz. 554, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 162, poz. 1115, z 1999 r. Nr 60, poz. 636 i Nr 64, poz. 729, z 2000 r. Nr 12, poz. 136, Nr 60, poz. 698, Nr 94, poz. 1037 i Nr 120, poz. 1268 oraz z 2001 r. Nr ....., poz. ....) zarządza się co następuje:

§ 1.

Cudzoziemiec ubiegający się o przyznanie prawa wykonywania zawodu lekarza, lekarza stomatologa albo ograniczone prawo wykonywania zawodu lekarza, lekarza stomatologa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zobowiązany jest posiadać znajomość języka polskiego w stopniu umożliwiającym:

- 1) rozumienie tekstu pisanego, a w szczególności korzystanie z fachowej literatury i piśmiennictwa lekarskiego oraz przepisów regulujących wykonywanie zawodu lekarza w Rzeczypospolitej Polskiej,
- 2) porozumiewanie się z pacjentami, lekarzami i przedstawicielami innych zawodów medycznych, a w szczególności poprawne przeprowadzanie wywiadu lekarskiego, udzielanie przystępnych i zrozumiałych dla pacjenta porad i informacji, przekazywanie danych o pacjencie i czynne uczestniczenie w konsyliach i konsultacjach, naradach i szkoleniach zawodowych,
- 3) pisanie zgodnie z zasadami ortografii, a w szczególności poprawne prowadzenie dokumentacji medycznej, wypisywanie recept oraz skierowań na badania diagnostyczne i specjalistyczne oraz wydawanie orzeczeń i opinii.

§ 2.

Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.

UZASADNIENIE

Rozporządzenie Ministra Zdrowia w sprawie zakresu znajomości języka polskiego w mowie i piśmie koniecznego do wykonywania zawodu lekarza i lekarza stomatologa w Rzeczypospolitej Polskiej stanowi wykonanie upoważnienia zawartego w art. 5 ust 5 ustawy o zawodzie lekarza.

Rozporządzenie określa niezbędny zakres znajomości języka polskiego w mowie i piśmie, a także rozumieniu procedur i pojęć - koniecznych do wykonywania zawodu lekarza na terenie Rzeczypospolitej Polskiej .

Wprowadzenie rozporządzenia nie pociąga za sobą skutków finansowych dla budżetu państwa.

PROJEKT

**OBWIESZCZENIE
MINISTRA ZDROWIA**

z dnia .....

**w sprawie wykazu dyplomów i innych dokumentów poświadczających formalne
kwalifikacje dla wykonywania zawodu lekarza lub lekarza stomatologa przez obywateli
innych niż Rzeczpospolita Polska państw członkowskich Unii Europejskiej.**

Na podstawie art. 6b ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodzie lekarza (Dz. U. z 1997 r. Nr 28, poz. 152 i Nr 88, poz. 554, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 162, poz. 1115, z 1999 r. Nr 60, poz. 636 i Nr 64, poz. 729, z 2000 r. Nr 12, poz. 136, Nr 60, poz. 698, Nr 94, poz. 1037 i Nr 120, poz.1268 oraz z 2001, Nr ..., poz. ....) obwieszcza się, co następuje:

§ 1

Ustanawia się wykaz dyplomów i innych dokumentów poświadczających posiadanie formalnych kwalifikacji do wykonywania zawodu lekarza wydawanych przez odpowiednie władze lub instytucje wymienione w niniejszym obwieszczeniu w poszczególnych krajach Unii Europejskiej i honorowane we wszystkich krajach członkowskich Unii Europejskiej. Oryginalne nazwy dyplomów i dokumentów oraz wykaz podmiotów właściwych do ich wydawania zawiera załącznik nr 1 do obwieszczenia.

§ 2

Następujące dyplomy, świadectwa i inne dowody posiadania formalnych kwalifikacji zalicza się do dokumentów, o których mowa w § 1:

1. w Austrii:

'urkunde über die Verleihung des akademischen Grades Doktor der gesamten Heilkunde (Doctor medicinae universae, Dr. Med.Univ.)' nadawany przez uniwersyteckie wydziały medycyny;

2. w Belgii:

'diplôme légal de docteur en médecine, chirurgie et accouchements/Wettelijk diploma van doctor in de genees-, heel- en verloskunde' (dyplom lekarza medycyny, chirurgii i położnictwa wymagany przez przepisy ustawowe) nadawany przez uniwersyteckie wydziały medycyny, Centralną Komisję Egzaminacyjną lub Państwową Komisję Egzaminacyjną Wykształcenia Uniwersyteckiego;

3. w Danii:

'bevis for bestaaet laegevidenskabelig embedseksamen' (dyplom lekarza praktykującego wymagany przez przepisy ustawowe) nadawany przez uniwersytecki wydział medycyny oraz 'dokumentation for gennemfoert praktisk uddannelse' (świadczenie odbycia stażu wydawane przez odpowiednie władze służby zdrowia);

4. w Finlandii:

'lääketieteen lisensiaatin tutkinto/medicine licentiateexamen' nadawany przez uniwersytety

5. we Francji:

- (a) 'diplôme d'Etat de docteur en médecine' (państwowy dyplom lekarza medycyny) nadawany przez uniwersyteckie wydziały medycyny, uniwersyteckie połączone wydziały medycyny i farmacji lub przez uniwersytety;
- (b) 'diplôme d'université de docteur en médecine' (uniwersytecki dyplom lekarza medycyny), który poświadcza ukończenie takich samych studiów, jakie są wymagane do uzyskania państwowego dyplomu lekarza medycyny;

6. w Grecji:

'Ptychio Iatrikis' (dyplom w zakresie medycyny) nadawany przez

- (a) wydział medyczny uniwersytetu, lub
- (b) katedrę (departament) medycyny wydziału nauk o zdrowiu uniwersytetu;

7. w Hiszpanii:

'Título de Licenciado en Medicina y Cirugía' (dyplom uniwersytecki w zakresie medycyny i chirurgii) nadawany przez Ministerstwo Edukacji i Nauki lub rektora uniwersytetu;

8. w Holandii:

'universitair getuigschrift van arts' (Uniwersyteckie świadectwo lekarza) nadawany przez uniwersytety;

9. w Irlandii:

zaświadczenie podstawowych kwalifikacji wydawane w Irlandii po złożeniu egzaminu kwalifikacyjnego przed odpowiednią komisją oraz świadectwo posiadania praktyki nadawane przez tą komisję, które uprawniają do wpisania do rejestru jako pełnoprawny zarejestrowany lekarz praktykujący;

10. w Luksemburgu

'diplôme d'Etat de docteur en médecine, chirurgie et accouchements'(państwowy dyplom lekarza medycyny, chirurgii i położnictwa) nadawany przez Państwową Komisję Egzaminacyjną i potwierdzany przez Ministerstwo Edukacji, oraz 'certificat de stage' (świadectwo odbycia stażu) wydawane przez Ministerstwo Zdrowia Publicznego;

11. w Niemczech:

- (a) 'Zeugnis ueber die aertzliche Staatspruefung' (świadectwo państwowego egzaminu z medycyny) nadawane przez odpowiednie władze; 'Zeugnis ueber die Vorbereitungszeit als Medizinalassistent' (świadectwo ukończenia stażu jako asystent medyczny w zakresie, w jakim przepisy prawa w Niemczech nadal wymagają ukończenia okresu kształcenia stażowego);
- (b) Zeugnis ueber die aertzliche Staatspruefung' (świadectwo egzaminu państwowego z medycyny) nadawane przez odpowiednie władze po 30 czerwca 1988 r. oraz świadectwo poświadczające odbycie praktyki medycznej w okresie stażu ('Arzt im Praktikum');

12. w Portugalii

'Carta de curso de licenciatura em medicina' (dyplom stwierdzający ukończenie studiów medycznych) nadawany przez uniwersytet oraz 'Diploma comprovativo da conclusao do internato geral' (dyplom stwierdzający odbycie stażu w szpitalu) wydawany przez odpowiednie urzędy Ministerstwa Zdrowia;

13. w Szwecji:

'läkarexamen' nadawany przez uniwersytety;

14. we Włoszech:

'diploma di laurea in medicina e chirurgia' (dyplom ukończenia medycyny i chirurgii) nadawany przez uniwersytet wraz z 'diploma di abilitazione all'esercizio della medicina e chirurgia' (dyplomem nadającym prawo do wykonywania zawodu lekarza i chirurga) nadawanym przez Państwową Komisję Egzaminacyjną;

15. w Zjednoczonym Królestwie

zaświadczenie podstawowych kwalifikacji wydawane w Zjednoczonym Królestwie po złożeniu egzaminu kwalifikacyjnego przed odpowiednią komisją oraz świadectwo posiadania praktyki nadawane przez tą komisję, które uprawniają do wpisania do rejestru jako pełnoprawny zarejestrowany lekarz praktykujący;

§ 3

Ustanawia się wykaz dyplomów i innych dokumentów poświadczających posiadanie formalnych kwalifikacji do wykonywania zawodu lekarza stomatologa wydawanych przez odpowiednie władze lub instytucje wymienione w niniejszym obwieszczeniu w poszczególnych krajach Unii Europejskiej i honorowane we wszystkich krajach członkowskich Unii Europejskiej. Oryginalne nazwy dyplomów i dokumentów oraz wykaz podmiotów właściwych do ich wydawania zawiera załącznik nr 2 do obwieszczenia.

§ 4

Następujące dyplomy, świadectwa i inne dowody posiadania formalnych kwalifikacji zalicza się do dokumentów, o których mowa w § 3:

1. w Austrii:

'Bescheid über die Verleihung des akademischen Grades 'Doktor der Zahnheilkunde'
nadawany przez wydziały medyczne uniwersytetów;

2. w Belgii:

'Diplome legal de licence en science dentaire / Wettelijk diploma van licentiaai in de tandheelkunde' (Dyplom urzędowy absolwenta nauk stomatologicznych), nadawany przez uniwersyteckie wydziały medycyny, czy też przez główny urząd lub państwowe urzędy egzaminatorów uniwersyteckich;

3. w Danii:

'Bevis for tandlaegeeksamen (kandidateksamen)' (Dyplom urzędowy zaświadcujący że, jego posiadacz zdał egzamin z stomatologii), nadawany przez szkoły stomatologiczne wraz z dokumentem wydawanym przez 'Sundhedsstyrelsen' (Państwowy Urząd Zdrowia) zaświadcującym że, dana osoba pracowała jako asystent w wymaganym okresie czasu;

4. w Finlandii:

'Hammaslääketieteen lisensiaatin tutkinto/odontologie licentiateexamen' nadawany przez uniwersytety;

5. we Francji:

(a) 'Diplome d'état de chirurgien-dentiste' (Państwowy dyplom chirurga-stomatologa), nadawany do 1973 roku przez uniwersyteckie wydziały medycyny lub połączone wydziały medycyny i farmacji;

(b) 'Diplome d'état de docteur en chirurgie dentaire' (Państwowy dyplom doktora chirurgii stomatologicznej), nadawany przez uniwersytety;

6. w Grecji:

'Ptychio Odonpatrikis' (dyplom dentysty);

7. w Hiszpanii:

'Titulo de Licenciado en Odontologia' nadawany przez uniwersytety;

8. w Holandii:

'Universitair Getuigschrift van een met goed gevolg afgelegd tandartsexamen' (Świadectwo uniwersyteckie zaświadcujące zdanie egzaminu chirurgii stomatologicznej);

9. w Irlandii:

'The diploma of (Dyplom):

- (i) Bachelor in Dental Science (Bachelor nauk stomatologicznych), w skrócie B. Dent. Sc.,
- (ii) Bachelor of Dental Surgery (Bachelor chirurgii stomatologicznej), w skrócie BDS,
- (iii) Licentiate in Dental Surgery (Licencjat chirurgii stomatologicznej), w skrócie LDS,

10. w Niemczech:

- (a) 'Zeugnis ueber die zahnärtliche staatspruefung' (Świadectwo państwowego egzaminu stomatologii), wydane przez właściwe organa władzy;
- (b) Świadectwa wydane przez właściwe organa władzy Federalnej Republiki Niemiec orzekające że dyplomy nadane po dniu 8 maja 1945 przez właściwe organa władzy Niemieckiej Republiki Demokratycznej są uznane jako równoważne z wymienionymi w punkcie (a);

11. w Luksemburgu:

'Diplome d'etat de docteur en medicine dentaire' (Państwowy dyplom doktora medycyny stomatologicznej), wydawany przez Państwową Komisję Egzaminacyjną;

12. w Portugalii:

'Carta de curso de licenciatura em Medicina Dentária';

13. w Szwecji:

'Tandläkareexamen' nadawany przez uniwersytety;

14. we Włoszech:

Dyplom którego tytuł zostanie podany przez Włochy do wiadomości państw członkowskich i Komisji w okresie czasu ustalonym w artykule 24 (1) tej dyrektywy;

15. w Zjednoczonym Królestwie:

(a) The Diploma of (Dyplom):

- (i) Bachelor of Dental Surgery (Bachelor chirurgii stomatologicznej), w skrócie BDS lub B.Ch.D.,
- (ii) Licentiate in Dental Surgery (Licencjat chirurgii stomatologicznej), w skrócie LDS,

wydawanych przez uniwersytety i wyższe szkoły królewskie.

Załącznik do obwieszczenia
Ministra Zdrowia z dnia .....
(M.P. Nr ....., poz. ....)

Załącznik nr 1

Nazwy dyplomów, świadectw i innych dowodów formalnych kwalifikacji w zawodzie lekarza

Kraj	Nazwa kwalifikacji	Organ przyznający	Świadectwo wydawane wraz z kwalifikacją
België/Belgique/Belgien	– Diploma van arts – Diplôme de docteur en médecine	1. De universiteiten/les universités 2. De bevoegde Examen-commissie van de Vlaamse Gemeenschap/le jury compé-tent d'enseignement de la Communauté française	
Danmark	Bevis for bestået lægevidenskabelig embedseksamen	Medicinsk universitetsfakultet	Dokumentation for gennemført praktisk uddannelse, som udfærdiges af de kompetente sundhedsmyndigheder
Deutschland	1. Zeugnis über die Ärztliche Prüfung 2. Zeugnis über die Ärztliche Staatsprüfung und Zeugnis über die Vorbereitungszeit als Medizinalassistent, soweit diese nach den deutschen Rechtsvorschriften noch für den Abschluß der ärztlichen Ausbildung vorgesehen war	Zuständige Behörden	1. Bescheinigung über die Ableistung der Tätigkeit also Arzt im Praktikum 2. --
Ελλάδα	Πτυχίο Ιατρικής	1. Ιατρική Σχολή Πανεπιστημιο 2. Σχολή Επιστημών Υγειακ, Τμήμα Ιατρικής Πανεπιστημιο	
España	Titulo de Licenciado en Medicina y Cirugía	Ministerio de Educación y Cultura/ El rector de una universidad	
France Ireland	Diplôme d'État de docteur en médecine Primary qualification	Universités Kompetentny organ przeprowadzający egzamin	Świadectwo praktyki
Italia	Diploma di laurea in medicina e chirurgia	Università	Diploma di abilitazione all'esercizio della medicina e chirurgia Certificate de stage
Luxembourg	Diplôme d'État de docteur en médecine, chirurgie et accouchements	Jury d'examen d'État	
Nederland	Getuigschrift van met goed gevolg afgelegd artsexamen	Faculteit Geneeskunde	
Österreich	Urkunde über die Verleihung des akademischen Grades Doktor der gesamten Heilkunde (Doctor medicinae universae, Dr. Med. Univ.)	1. Medizinische Fakultät einer Universität 2. Österreichische Ärztkammer	1. Bescheinigung über die Absolvierung der Tätigkeit als Arzt im Praktikum
Portugal	Carta de curso de licenciatura em Medicina	Universidade	Diploma comprovativo da conclusão do internato geral emitido pelo Ministério da Saúde Todistus lääkäriin perusterveidenhuollon lisäkoulutuksesta / examenbevis om tilläggutbildning för läkare inom primärvården Bevis om praktisk utbildning som utfärdas av Socialstyrelsen
Suomi/Finland	Lääketieteen lisensiaatin tutkinto / medicine licentiateexamen	1. Helsingin yliopisto / Helsingfors universitet 2. Kuopion yliopisto 3. Oulun yliopisto 4. Tampereen yliopisto 5. Turun yliopisto	
Sverige	Läkarexamen	Universitet	
United Kingdom	Primary qualification	Kompetentny organ przeprowadzający egzamin	Świadectwo praktyki

Załącznik do obwieszczenia
Ministra Zdrowia z dnia .....
(M.P. Nr ....., poz. ....)

Załącznik nr 2

Nazwy dyplomów, świadectw i innych dowodów formalnych kwalifikacji w zawodzie lekarza stomatologa

Kraj	Nazwa kwalifikacji	Organ przyznający	Świadectwo wydawane wraz z kwalifikacją
België/Belgique/Belgien	– Diploma van tandarts – Diplôme licencié en science dentaire	1. De universiteiten/les universités 2. De bevoegde Examen-commissie van de Vlaamse Gemeenschap/le jury compétent d'enseignement de la Communauté française	
Danmark	Bevis for tandlægeeksamen (kandidat-eksamen)	Tandlægehøjskolerne, sundhedsvidenskabeligt universitets-fakultet	Autorisation som tandlæge, udstedt af Sundhedsstyrelsen
Deutschland	Zeugnis über die Zahnärztliche Prüfung	Zuständige Behörden	
Ελλάδα	Πτυχίο Οδοντιατρικής	Πανεπιστήμιο	
España	Titulo de Licenciado en Odontologia	El rector de una universidad	
France	Diplôme d'État de docteur en chirurgie dentaire	Universités	
Ireland	– Bachelor in Dental Science (B. Dent. Sc.) – Bachelor of Dental Surgery (BDS) – Licentiate in Dental Surgery (LDS)	– Universities – Royal College of Surgeons w Irlandii	
Italia	Diploma di laurea in odontoiatria e protesi dentaria	Università	Diploma di abilitazione all'esercizio dell'odontoiatria e protesi dentaria
Luxembourg	Diplôme d'État de docteur en médecine dentaire	Jury d'examen d'État	
Nederland	Universitair getuigschrift van een met goed gevolg afgelegd tandartsexamen	Faculteit Tandheelkunde	
Österreich	Bescheid über die Verleihung des akademischen Grades 'Doktor der Zahnheilkunde'	Medizinische Fakultät der Universität	
Portugal	Carta de curso de licenciatura em Medicina Dentária	– Faculdades – Institutos superiores	
Suomi/Finland	Hammaslääketieteen lisensiaatin tutkinto / odontologie licentiateexamen	1. Helsingin yliopisto / Helsingfors universitet 2. Oulun yliopisto 3. Turun yliopisto	Terveystieteiden tutkimuskeskuksen päätös käytännön palvelun hyväksymisestä / Beslut av Rätts-kyddscentralen för hälsovården om godkännande av praktisk tjänstgöring
Sverige	Tandläkareexamen	Universitetet i Umeå Universitetet i Göteborg Karolinska institutet Malmö högskola	Endast för examensbevis som erhållits före den 1 juli 1995, ett utbildningsbevis som utfärdats av Socialstyrelsen
United Kingdom	– Bachelor of Dental Surgery (BDS lub B.Ch.D.) – Licentiate in Dental Surgery	– Universities – Royal Colleges'	

UZASADNIENIE

Obwieszczenie Ministra Zdrowia w sprawie wykazu dyplomów i innych dokumentów poświadczających formalne kwalifikacje dla wykonywania zawodu lekarza lub lekarza stomatologa przez obywateli innych niż Rzeczpospolita Polska państw członkowskich Unii Europejskiej stanowi wykonanie delegacji zawartej w art. 6b ustawy o zawodzie lekarza w związku z dostosowaniem polskiego prawa do prawodawstwa Unii Europejskiej do prawodawstwa Unii Europejskiej w obszarze: „swobodny przepływ osób”.

Obwieszczenie określa wykaz dyplomów i innych dokumentów poświadczających formalne kwalifikacje do wykonywania w Polsce zawodu lekarza i lekarza stomatologa przez obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej.

Powyższy wykaz wynika z regulacji zawartej w dyrektywie Rady Unii Europejskiej nr 93/16/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. oraz we Wspólnym Stanowisku (WE) nr 20/2000 przyjętym przez Radę w dniu 20 marca 2000 r.

Wejście w życie obwieszczenia nie spowoduje dodatkowych skutków finansowych dla budżetu państwa.

PROJEKT

**OBWIESZCZENIE
MINISTRA ZDROWIA**

z dnia .....

w sprawie wykazu dokumentów poświadczających formalne kwalifikacje w zakresie specjalizacji medycznych lekarza będącego obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

Na podstawie art.161 ust. 3 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodzie lekarza (Dz. U. z 1997 r. Nr 28, poz. 152 i Nr 88, poz. 554, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 162, poz. 1115, z 1999 r. Nr 60, poz. 636 i Nr 64, poz. 729, z 2000 r. Nr 12, poz. 136, Nr 60, poz. 698, Nr 94, poz. 1037 i Nr 120, poz.1268 oraz z 2001, Nr ..., poz. ...) obwieszcza się, co następuje:

§ 1

Ustanawia się wykaz dyplomów, świadectw i innych dowodów poświadczających posiadanie formalnych kwalifikacji w zakresie specjalizacji medycznych uzyskanych przez lekarza, wydawanych przez odpowiednie władze lub instytucje wymienione w niniejszym obwieszczeniu w poszczególnych krajach Unii Europejskiej i honorowane we wszystkich krajach członkowskich Unii Europejskiej. Oryginalne nazwy dyplomów specjalisty i dokumentów oraz wykaz podmiotów właściwych do ich wydawania zawiera załącznik nr 1 do obwieszczenia.

§ 2

Następujące dyplomy, świadectwa i inne dowody posiadania formalnych kwalifikacji lekarza specjalisty zalicza się do dokumentów, o których mowa w § 1:

1. w Austrii:

'Facharzt Diplom' (dyplom specjalisty);

2. w Belgii:

'Titre d'agrégation en qualité de médecin spécialiste /erkenningstitel van geneersheer specialist' (formalne poświadczenie posiadania kwalifikacji jako lekarz specjalista) wydawane przez ministerstwo odpowiedzialne za zdrowie publiczne;

3. w Danii:

'Bevis for tilladelse til at betegne sig som speciallaege' (świadczenie dotyczące tytułu specjalisty) wydawane przez odpowiednie władze służby zdrowia;

4. w Finlandii:

'Erikoislääkärin tutkinto/specialläkarexamen' nadawany przez uniwersytety

5. we Francji:

- (i) le'certificat d'études spéciales de médecine' (świadczenie specjalistycznych studiów medycznych) wydawane przez uniwersytecki wydział medycyny, uniwersyteckie połączone wydziały medycyny i farmacji lub przez uniwersytety;
- (ii) świadczenie kwalifikowanego lekarza specjalisty, wydawane przez Radę Izby Lekarskiej,- le'certificat d'études spéciales de médecine' (świadczenie ukończenia specjalistycznych studiów medycznych) wydawane przez uniwersyteckie wydziały medycyny, uniwersyteckie połączone wydziały medycyny i farmacji lub równoważne świadectwa, wystawiane na mocy dekretu Ministra Edukacji;
- (iii) 'diplôme d'études spécialisées de médecine délivré par les universités' (dyplom ukończenia specjalistycznych studiów medycznych wystawiony przez uniwersytet);

6. w Grecji:

'Titlos Iatrikis Eidikotitas' (świadczenie specjalizacji medycznej) wydawane przez 'Nomarchies' prefektury;

7. w Hiszpanii:

'Título de Especialista' (tytuł zawodowy specjalisty) nadawany przez Ministerstwo Edukacji i Nauki;

8. w Holandii:

- (i) tuischrift van erkenning en inschrijving in het Specialistenregister' (świadczenie uznania i zarejestrowania w Rejestrze Specjalistów) wydawane przez 'Specialisten-Registatiecommissie (SRC)' (Komisję ds. Rejestracji Specjalistów (CRS))

- (ii) 'Getuigschrift van erkenning en inschrijving in het Register von Sociaal-Geneeskundigen' (świadcstwo uznania i rejestracji) wydane przez Sociaal-Geneeskundigen Registratie-Commissie (SGRC) (Urząd Rejestracji lekarzy Medycyny Społecznej)

9. w Irlandii:

świadcstwo lekarza specjalisty wydawane przez odpowiednie urzędy uznawane w tym zakresie przez Ministra Zdrowia;

10. w Luksemburgu:

'certificat de médecin spécialiste' (świadcstwo lekarza specjalisty) wydawane przez Ministra Zdrowia Publicznego na wniosek szkoły medycznej;

11. w Niemczech:

'Fachaerztliche Anerkennung' (świadcstwo uznania za lekarza specjalistę, wydawane przez Landesaerztekammer' (Izbę Lekarską) danego landu;

12. w Portugalii:

'Grau de Assistente' (stopień asystenta) nadawany przez odpowiedni urząd Ministerstwa Zdrowia lub 'Título de Especialista'(tytuł specjalisty) nadawany przez stowarzyszenie zawodowe lekarzy;

13. w Szwecji:

'Bevis omspecialkompetens som läkare, utfärdad av Socialstyrelsen'

14. we Włoszech:

'diploma di medico specialista, rilasciati dal rettore di una universita' (dyplom lekarza specjalisty, nadany przez rektora uniwersytetu);

15. w Zjednoczonym Królestwie:

świadcstwo ukończenia kształcenia specjalistycznego wydawane przez odpowiednie uznawane w tym celu władze;

§ 3

Ustanawia się wykaz dyplomów, świadectw i innych dowodów poświadczających posiadanie formalnych kwalifikacji w zakresie specjalizacji medycznych uzyskanych przez lekarza stomatologa, wydawanych przez odpowiednie władze lub instytucje wymienione w niniejszym obwieszczeniu w poszczególnych krajach Unii Europejskiej i honorowane we wszystkich krajach członkowskich Unii Europejskiej. Oryginalne nazwy dyplomów,

świadczeń i dokumentów oraz wykaz podmiotów właściwych do ich wydawania zawiera załącznik nr 2 do obwieszczenia.

§ 4

Następujące dyplomy, świadectwa i inne dowody posiadania formalnych kwalifikacji w zakresie ortodoncji w poszczególnych krajach zalicza się do dokumentów, o których mowa w § 3:

1. w Danii:

'Bevis for tilladelse til at betegne sig som specialtandlaege i ortodonti' (Świadectwo przyznające prawo do używania tytułu wykonującego zawód stomatologa ze specjalnością ortodoncji), wydane przez "Sundhedsstyrelsen" (Państwowy Urząd Zdrowia),

2. w Finlandii:

'Erikoishammaslaakarintutkinto, hampaiston oikomishoito/specialtandlakarexamen, tandreglering' nadawany przez uniwersytety;

3. we Francji:

'Le titre de spécialiste en orthodontie' (Tytuł specjalisty ortodontcji), nadany przez organa władzy uznane za właściwe do tego celu,

4. w Holandii:

'Getuigschrift van erkenning en inschrijving als orthodontist in het specialistenregister' (Świadectwo stwierdzające że, dana osoba jest oficjalnie uznana i że, jej imię i nazwisko jest wpisane w rejestrze specjalistów ortodoncji), wydane przez "Specialistenregistratiecommissie (SRC)" (Urząd rejestracji specjalistów),

5. w Irlandii

'Certificate of specialist dentist in orthodontics' (Świadectwo stomatologa ze specjalnością ortodonty), wydane przez właściwe organa władzy wyznaczone do tego celu przez właściwego ministra,

6. w Niemczech:

'Fachzahnärztliche Anerkennung für kieferorthopädie' (Świadectwo ortodonty), wydane przez "Landeszahnärztekammern" (Izba wykonujących zawód stomatologa "Länder"),

7. w Szwecji:

'Bevis om specialistkompetens i tandreglering',

8. w Zjednoczonym Królestwie:

'Certificate of completion of specialist training in orthodontics' (Świadectwo ukończenia szkolenia specjalistów ortodontcji), wydane przez właściwe organa władzy wyznaczone do tego celu.

§ 5

Następujące dyplomy, świadectwa i inne dowody posiadania formalnych kwalifikacji w zakresie chirurgii stomatologicznej w poszczególnych krajach zalicza się do dokumentów, o których mowa w § 3:

1. w Danii:

'Bevis for tilladelse til at betegne sig som specialtandlæge i hospitalsodontologi' (Świadectwo przyznające prawo do używania tytułu wykonującego zawód stomatologa ze specjalizacją odontologii szpitalnej), wydane przez "Sundhedsstyrelsen" (Państwowy urząd zdrowia),

2. w Finlandii:

'Erikoishammaslaakarin tutkinto, suu- ja leukakirurgia/specialtandlakarexamen., oral ochmaxillofacial kirurgi' nadawany przez uniwersytety;

3. w Holandii:

'Getuigschrift van erkenning en inschrijving als kaakchirurg in het specialistenregister' (świadectwo stwierdzające że dana osoba jest oficjalnie uznana i jej imię i nazwisko zostało wpisane do rejestru specjalistów chirurgii jamy ustnej), wydane przez "Specialisten-registratiecommissie (SRC)" (Urząd rejestracji specjalistów),

4. w Irlandii:

'Certificate of specialist dentist in oral surgery' (Świadectwo stomatologa wyspecjalizowanego w chirurgii jamy ustnej), wydane przez właściwe organa władzy wyznaczone do tego celu przez właściwego ministra,

5. w Niemczech:

'Fachzahnärztliche Anerkennung fuer Oralchirurgie / Mundchirurgie' (Świadectwo chirurga jamy ustnej), wydane przez "Landeshahnärztekammern" (Izba wykonujących zawód stomatologa "Laender")

w Zjednoczonym Królestwie:

6. w Zjednoczonym Królestwie:

'Certificate of completion of specialist training in oral surgery' (Świadectwo ukończenia szkolenia specjalistów chirurgii jamy ustnej), wydane przez właściwe organa władzy wyznaczone do tego celu.

Załącznik do obwieszczenia
Ministra Zdrowia z dnia .....
(M.P. Nr ....., poz. ....)

Załącznik nr 1

Nazwy dyplomów, świadectw i innych dowodów formalnych kwalifikacji w zakresie specjalizacji medycznych

Kraj	Nazwa kwalifikacji	Organ przyznający	Świadectwo wydawane wraz z kwalifikacją
België/Belgique/Belgien	– Bijzondere beroepstitel van geneesheer-specialist/titre professionnel particulier de médecin spécialiste	Minister bevoegd voor Volksgezondheid/ministre de la santé publique	
Danmark	Bevis for tilladelse til at betegne sig som speciallæge	Sundhedsstyrelsen	
Deutschland	Fachärztliche Anerkennung	Krajowa Zahnärztekammer	
Ελλάδα	Τίτλος Ιατρικής Ειδικότητας	1. Νομαρχιακή αυτοδιοίκηση 2. Νομαρχία	
España	Titulo de Especialista	Ministerio de Educación y Cultura	
France	1. Certificat d'études spéciales de médecine 2. Attestation de médecin spécialiste qualifié 3. Certificat d'études spéciales de médecine 4. Diplôme d'études spécialisées ou spécialisation complémentaire qualifiante de médecine	1. 3. 4. Universités 2. Conseil de l'Ordre des médecins	
Ireland	Certificate of Specialist Doctor	Organ kompetentnych władz	
Italia	Diploma di medico specialista	Università	
Luxembourg	Certificat de médecin spécialiste	Ministre de la santé publique	
Nederland	Bewijs van inschrijving in een Specialistenregister	1. Medisch Specialisten Registratie Commissie (MSRC) van de Koninklijke Nederlandse Maatschappij tot bevordering der geneeskunst 2. Sociaal-Geneskundigen Registratie Commissie van de Koninklijke Nederlandse Maatschappij tot bevordering der geneeskunst	
Österreich	Facharzt Diplom	Österreichische Ärztekammer	
Portugal	1. Grau de assistente ou 2. Título de especialista	1. Ministério da Saúde 2. Ordem dos Médicos	
Suomi/Finland	Erikoislääkärin tutkinto / specialläkarexamen	1. Helsingin yliopisto / Helsingfors universitet 2. Kuopion yliopisto 3. Oulun yliopisto 4. Tampereen yliopisto 5. Turun yliopisto	
Sverige	Bevis om specialkompetens som läkare, utfärdat av Socialstyrelsen	Socialstyrelsen	
United Kingdom	Certificate of completion of Specialist Training	Organ kompetentnych władz	

Załącznik do obwieszczenia
Ministra Zdrowia z dnia .....
(M.P. Nr ....., poz. ....)

Załącznik nr 2

Nazwy dyplomów, świadectw i innych kwalifikacji w zakresie specjalizacji stomatologicznych

1. ORTODONCJA

Kraj	Nazwa kwalifikacji	Organ przyznający	Świadectwo wydawane wraz z kwalifikacją
België/Belgique/Belgien Danmark	– Bevis for tilladelse til at betegne sig som specialtandlæge i ortodonti	Sundhedsstyrelsen	
Deutschland	Fachzahnärztliche Anerkennung für Kieferorthopädie	Krajowa Zahnärztekammer	
Ελλάδα	Τίτλος Οδοντιατρικής ειδικότητας της Ορθοδοντικής	1. Νομαρχιακή αυτοδιοίκηση 2. Νομαρχία	
España France	– Titre de spécialiste en orthodontie	Conseil national de l'Ordre des chirurgiens-dentistes	
Ireland	Certificate of Specialist Dentist in Orthodontics	Organ kompetentnych władz uznawany dla tych celów przez kompetentnego ministra	
Italia Luxembourg Nederland	– – Bewijs van inschrijving als orthodontist in het Specialisten-register	Specialisten Registratie Commissie (SRC) van de Nederlandse Maatschappij tot bevordering der tandheelkunde	
Österreich Portugal Suomi/Finland	– – Erikoishammaslääkärin tutkinto, hampaiston oikomishoito / specialtandläkarexamen, tandreglering	1. Helsingin yliopisto / Helsingfors universitet 2. Oulun yliopisto 3. Turun yliopisto	
Sverige	Bevis om specialistkompetens i tandreglering	Socialstyrelsen	
United Kingdom	Certificate of Completion of Specialist Training in Orthodontics	Organ kompetentnych władz uznawany dla tych celów	

2. CHIRURGIA STOMATOLOGICZNA

Kraj	Nazwa kwalifikacji	Organ przyznający	Świadectwo wydawane wraz z kwalifikacją
België/Belgique/Belgien Danmark	– Bevis for tilladelse til at betegne sig som specialtandlæge i hospitalsodontologi	Sundhedsstyrelsen	
Deutschland	Fachzahnärztliche Anerkennung für Oralchirurgie/Mundchirurgie	Krajowa Zahnärztekammer	
Ελλάδα	Τίτλος Οδοντιατρικής ειδικότητας της Γναθοχειρουργικής	1. Νομαρχιακή αυτοδιοίκηση 2. Νομαρχία	
España France	– –		
Ireland	Certificate of specialist dentist in oral surgery	Organ kompetentnych władz uznawany dla tych celów przez kompetentnego ministra	
Italia Luxembourg Nederland	– – Bewijs van inschrijving als kaakchirurg in het Specialistenregister	Specialisten Registratie Commissie (SRC) van de Nederlandse Maatschappij tot bevordering der tandheelkunde	
Österreich Portugal Suomi/Finland	– – Erikoishammaslääkäriin tutkinto, suu- ja leukakirurgia / specialtandläkarexamen, oral och maxillofacial kirurgi	1. Helsingin yliopisto / Helsingfors universitet 2. Oulun yliopisto 3. Turun yliopisto	
Sverige	Bevis om specialistkompetens i tandsystemets kirurgiska sjukdomar	Socialstyrelsen	
United Kingdom	Certificate of completion of specialist training in oral surgery	Organ kompetentnych władz uznawany dla tych celów'	

UZASADNIENIE

Obwieszczenie Ministra Zdrowia w sprawie wykazu dokumentów poświadczających formalne kwalifikacje w zakresie specjalizacji medycznych lekarza będącego obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej stanowi wykonanie upoważnienia zawartego w art. 16 1 ust. 3 ustawy zawodzie lekarza w związku z dostosowaniem prawa polskiego do prawodawstwa Unii Europejskiej.

Określa się wykaz dokumentów poświadczających formalne kwalifikacje w zakresie specjalizacji medycznych lekarza będącego obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, które odpowiadają tytułom specjalisty używanym w Polsce.

Wykaz ten wynika z Dyrektywy Rady Unii Europejskiej nr 16/93/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. oraz we Wspólnym Stanowisku (WE) nr 20/2000 przyjętym przez Radę w dniu 20 marca 2000 r.

Wejście w życie obwieszczenia nie spowoduje skutków finansowych dla budżetu państwa.

PROJEKT

**OBWIESZCZENIE
MINISTRA ZDROWIA**

z dnia .....

w sprawie wykazu tytułów specjalisty w określonej dziedzinie medycyny uzyskanych w innych niż Rzeczpospolita Polska państwach Unii Europejskiej, które odpowiadają tytułom specjalisty używanym w kraju.

Na podstawie art.20a ust. 2 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodzie lekarza (Dz. U. z 1997 r. Nr 28, poz. 152 i Nr 88, poz. 554, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 162, poz. 1115, z 1999 r. Nr 60, poz. 636 i Nr 64, poz. 729, z 2000 r. Nr 12, poz. 136, Nr 60, poz. 698, Nr 94, poz. 1037 i Nr 120, poz.1268, oraz z 2001 r. Nr ..... poz. ....) obwieszcza się, co następuje:

§ 1

Ustanawia się niniejszy wykaz tytułów specjalisty w określonej dziedzinie medycyny uzyskanych przez lekarza, lekarza stomatologa w innych niż Rzeczpospolita Polska państwach Unii Europejskiej, które odpowiadają tytułom specjalisty używanym w kraju:

1. w danej podstawowej dziedzinie medycyny:

(a) Anestezjologia i intensywna terapia:

- w Austrii: anästhesiologie und intensivmedizin,
- w Belgii: anesthésiologie/anesthesiolgie,
- w Danii: anaestesiologi,
- w Finlandii: anesthesiologia ja tehohoito/anestesiologi och intensivvård,
- we Francji: anesthésiologie-réanimation chirurgicale,
- w Grecji: anaisthisologia,
- w Hiszpanii: anestesiología y reanimacion,

w Holandii: anesthesiologie,
w Irlandii: anaesthetics,
w Luksemburgu: anesthésie-réanimation,
w Niemczech: Anaesthesiologie,
w Portugalii: anesthesiologia,
w Szwecji: anesthesi och intensivvård,
we Włoszech: anestesia e rianimazione,
w Zjednoczonym Królestwie: anaesthetics,

(b) Chirurgia dziecięca:

w Austrii: kinderchirurgie,
w Finlandii: lastenkirurgia/ barnkirurgi,
we Francji: chirurgie infantile
w Grecji: cheiroyrgiki paidon
w Hiszpanii: cirugía pediátrica
w Irlandii: paediatric surgery
w Luksemburgu: chirurgie pédiatrique,
w Niemczech: kinderchirurgie,
w Portugalii: cirugía pediátrica,
w Szwecji: barn- och ungdomskirurgi,
we Włoszech: chirurgia pediátrica
w Zjednoczonym Królestwie: paediatric surgery,

(c) Chirurgia ogólna:

w Austrii: chirurgie,
w Belgii: chirurgie/heelkunde,
w Danii: kirurgi eller kirurgiske sygdomme,
w Finlandii: yleiskirurgia/ allmän kirurgi,
we Francji: chirurgie générale,
w Grecji: cheiroyrgiki,
w Hiszpanii: cirugía general y del aparato digestivo,
w Holandii: heelkunde,
w Irlandii: general surgery,
w Luksemburgu: chirurgie générale,

w Niemczech: Chirurgie,
w Portugalii: cirurgia geral,
w Szwecji: kirurgi,
we Włoszech: chirurgia generale,
w Zjednoczonym Królestwie: general surgery,

(d) Chirurgia szczękowo-twarzowa:

w Austrii: mund-, kiefer- und gesichtschirurgie,
we Francji: chirurgie maxillo-faciale et stomatologie,
w Hiszpanii: cirugía oral y maxilofacial,
w Luksemburgu: chirurgia maxillo-faciale,
we Włoszech: chirurgia maxillo-facciale,

(e) Choroby wewnętrzne:

w Austrii: inere medizin,
w Belgii: médecine interne/inwendige geneeskunde,
w Danii: intern medicin eller medicinske sygdomme,
w Finlandii: sisätaudit/ inre medicine,
we Francji: médecine interne,
w Grecji: pathologia,
w Hiszpanii: medicina interna,
w Holandii: inwendige geneeskunde,
w Irlandii: general (internal) medicine,
w Luksemburgu: maladies internes,
w Niemczech: Innere Medizin,
w Portugalii: medicina interna,
w Szwecji: internmedicin,
we Włoszech: medicina interna,
w Zjednoczonym Królestwie: general medicine,

(f) Choroby zakaźne:

- w Danii: infektionsmedicin,
- w Finlandii: infektiosairaudet/ infektionssjukdomar,
- w Irlandii: communicable diseases
- w Szwecji: infektionssjukdomar,
- we Włoszech: malattie infettive
- w Zjednoczonym Królestwie: communicable diseases

(g) Dermatologia i wenerologia:

- w Austrii: Haut- und geschlechtskrankheiten
- w Belgii: dermato-vénérologie/dermato-venereologie
- w Danii: dermato-venereologie eller hud- og kooenssygdomme
- w Finlandii: ihotaudit ja allergologia/ hudsjukdomar och allergologi
- we Francji: dermatologie et vénéréologie
- w Grecji: dermatologia-afrodisiologia
- w Hiszpanii: dermatología médico-quirurgica y venereología
- w Holandii: dermatologie en venerologie
- w Luksemburgu: dermato-vénérologie
- w Niemczech: Dermatologie und Venerologie
- w Szwecji: hud- och könssjukdomar,
- w Portugalii: dermatovenereologia
- we Włoszech: dermatologia e venerologia

dermatologia (należy uzupełnić o egzamin z wenerologii):

- w Irlandii: dermatology
- w Zjednoczonym Królestwie: dermatology,

wenerologia (należy uzupełnić o egzamin z deratologii):

- w Irlandii: venereology
- w Zjednoczonym Królestwie: genito-urinary medicine/ venereology

(h) Medycyna pracy:

- w Austrii: arbeits- und betriebmedizin,
- w Belgii: médecine du travail/ arbeidsgeneeskunde,
- w Danii: samfundsmedicin/arbejdsmedicin

w Finlandii: työterveyshuolto/ företagshälsovård,
we Francji: médecine du travail
w Grecji: iatriki tis ergasias
w Holandii: arbeids- en bedrijfsgeneeskunde,
w Irlandii: occupational medicine
w Luksemburgu: médecine du travail,
w Niemczech: Arbeitsmedizin
w Portugalii: medicina do trabalho
w Szwecji: yrkes- och miljömedicin,
we Włoszech: medicina del lavoro,
w Zjednoczonym Królestwie: occupational medicine,

(i) Medycyna ratunkowa:

w Irlandii: accident and emergency medicine,
w Zjednoczonym Królestwie: accident and emergency medicine

(j) Mikrobiologia lekarska:

w Austrii: hygiene und mikrobiologie,
w Danii: klinisk mikrobiologi,
w Finlandii: klininen mikrobiologia/ klinisk mikrobiologi,
w Grecji: mikrobiologia
w Hiszpanii: microbiología y parasitología
w Holandii: medische microbiologie
w Irlandii: microbiology
w Luksemburgu: microbiologie
w Niemczech: Mikrobiologie und Infektionsepidemiologie,
w Szwecji: klinisk bakteriologi,
we Włoszech: microbiologia
w Zjednoczonym Królestwie: medical microbiology,

(k) Neurochirurgia:

w Austrii: neurochirurgie,
w Belgii: neurochirurgie/ neurochirurgie
w Danii: neurokirurgi eller kirurgiske nervesygdomme,

w Finlandii: neurokirurgia/ neurokirurgi,
we Francji: neurochirurgie,
w Grecji: nevrocheiroyrgiki,
w Hiszpanii: neurocirurgia,
w Holandii: neurochirurgie,
w Irlandii: neurological surgery,
w Luksemburgu: neurochirurgie,
w Niemczech: Neurochirurgie,
w Portugalii: neurocirurgia,
w Szwecji: neurokirurgi,
we Włoszech: neurochirurgia,
w Zjednoczonym Królestwie: neurological surgery,

(l) Neurologia:

w Austrii: neurologie,
w Belgii: neurologie/ neurologie,
w Danii: neuromedicin eller medicinske nervesygdomme,
w Finlandii: neurologia/ neurology,
we Francji: neurologie,
w Grecji: nevrologia,
w Hiszpanii: neurologia,
w Holandii: neurologie,
w Irlandii: neurology,
w Luksemburgu: neurologie,
w Niemczech: Neurologie,
w Portugalii: neurologia,
w Szwecji: neurologi,
we Włoszech: neurologia,
w Zjednoczonym Królestwie: neurology,

(m) Okulistyka (oftalmologia):

w Austrii: augenheilkunde und optometrie,

w Belgii: ophtalmologie/oftalmologie,
w Danii: oftalmologi eller ooejensygdomme,
w Finlandii: silmätaudit/ ögonsjukdomar,
we Francji: ophtalmologie,
w Grecji: ofthalmologia,
w Hiszpanii: oftalmología,
w Holandii: oogheekunde,
w Irlandii: ophtalmology,
w Luksemburgu: ophtalmologie,
w Niemczech: Augenheilkunde,
w Portugalii: oftalmologia,
w Szwecji: ögonsjukdomar (oftalmologi),
we Włoszech: oculistica,
w Zjednoczonym Królestwie: ophthalmology,

(n) Ortopedia i traumatologia narządu ruchu:

w Austrii: orthopädie und orthopädische chirurgie,
w Belgii: orthopédie/ orthopedie,
w Danii: ortopaedisk kirurgi,
w Finlandii: ortopedia ja traumatologia/ ortpedi och traumatologi,
we Francji: chirurgie orthopédique et traumatologie,
w Grecji: orthopediki,
w Hiszpanii: traumatología y cirugía ortopédica,
w Holandii: orthopedie,
w Irlandii: orthopaedic surgery,
w Luksemburgu: orthopédie,
w Niemczech: Orthopaedie,
w Portugalii: ortopedia,
w Szwecji: ortopedi,
we Włoszech: ortopedia e traumatologia,
w Zjednoczonym Królestwie: orthopaedic surgery,

(o) Otorinolaryngologia:

w Austrii: hals-, nasen-, und ohrenkrankheiten,
w Belgii: oto-rhino-laryngologie/otorhinolaryngologie,
w Danii: oto-rhino-laryngologi eller oere-naese-halssygdomme,
w Finlandii: korva-, nenä- ja kurkkutaudit/ öron-, näs- och halssjukdomar,
we Francji: oto-rhino-laryngologie,
w Grecji: otorinolaryngologia,
w Hiszpanii: otorrinolaringología,
w Holandii: keel-, neus- en oorheelkunde,
w Irlandii: otolaryngology,
w Luksemburgu: oto-rhino-laryngologie,
w Niemczech: Hals-Nasen-Ohrenheilkunde,
w Portugalii: otorrinolaringologia,
w Szwecji: öron-, näs- och halssjukdomar (oto-rhino-laryngologi),
we Włoszech: otorinolaringoiatria,
w Zjednoczonym Królestwie: otolaryngology,

(p) Patomorfologia:

w Austrii: pathologie,
w Belgii: anatomie pathologique/pathologische anatomie,
w Danii: patologisk anatomi og histologi eller vaevsundersoegelse,
w Finlandii: patologia/ patologi,
we Francji: anatomie et cytologie pathologique,
w Grecji: patologiki anatomiki,
w Hiszpanii: anatomía patologica,
w Holandii: pathologische anatomie,
w Irlandii: morbid anatomy and histopathology,
w Luksemburgu: anatomie pathologique,
w Niemczech: Pathologie,
w Portugalii: anatomia patologica,
w Szwecji: klinisk patologi,

we Włoszech: anatomia patologica,
w Zjednoczonym Królestwie: morbid anatomy and histopathology,

(q) Pediatria:

w Austrii: kinder- und jugendheilkunde,
w Belgii: pédiatrie/kindergeneeskunde,
w Danii: paediatrici eller boernesygdomme,
w Finlandii: lastentaudit/ barnsjukdomar,
we Francji: pédiatrie,
w Grecji: paidiatriki,
w Hiszpanii: pediatria sus areas específicas,
w Holandii: kindergeneeskunde,
w Irlandii: paediatrics,
w Luksemburgu: pédiatrie,
w Niemczech: Kinderheilkunde,
w Portugalii: pediatria,
w Szwecji: barn- och ungdomsmedicin,
we Włoszech: pediatria,
w Zjednoczonym Królestwie: paediatrics,

(r) Położnictwo i ginekologia:

w Austrii: frauenheilkunde und Geburtshilfe,
w Belgii: gynécologie-obstétrique/gynecologie-verloskunde,
w Danii: gynaekologi og obstetrik eller kvindesygdomme og foedselshjaelp,
w Finlandii: naistentaudit ja synnytykset/ kvinnosjukdomar och förlossningar,
we Francji: gynécologie-obstétrique,
w Grecji: maieftiki-gynaikologia,
w Hiszpanii: obstetricia y ginecología,
w Holandii: verloskunde en gynaecologie,
w Irlandii: obstetrics and gynaecology,
w Luksemburgu: gynécologie-obstétrique,
w Niemczech: Frauenheilkunde und Geburtshilfe,

w Portugalii: ginecologia e obstetricia,
we Włoszech: ostetricia e ginecologia,
w Zjednoczonym Królestwie: obstetrics and gynaecology,

(s) Psychiatria:

w Austrii: psychiatrie,
w Belgii: psychiatrie/psychiatrie,
w Danii: psykiatri,
w Finlandii: psykiatria/ psykiatri,
we Francji: psychiatrie,
w Grecji: psychiatriki,
w Hiszpanii: psiquiatria,
w Holandii: psychiatrie,
w Irlandii: psychiatry,
w Luksemburgu: psychiatrie,
w Niemczech: Psychiatrie,
w Portugalii: psiquiatria,
w Szwecji: psykiatri,
we Włoszech: psichiatria,
w Zjednoczonym Królestwie: psychiatry.

(t) Radiologia i diagnostyka obrazowa:

w Austrii: medizinsche radiologie-diagnostik,
w Belgii: radiodiagnostic/roentgendiagnose
w Danii: diagnostisk radiologi eller - roentgenundersoegelse
w Finlandii radiologia/ radiologi,
we Francji: radiodiagnostic et imagerie médicale
w Grecji: aktinodiagnostiki
w Hiszpanii: radiodiagnostico
w Holandii: radiodiagnostiek
w Irlandii: diagnostic radiology
w Luksemburgu: radiodiagnostic

w Niemczech: Radiologische Diagnostik
w Portugalii: radiodiagnostico,
w Szwecji: medicinsk radiology,
we Włoszech: radiodiagnostica,
w Zjednoczonym Królestwie: diagnostic radiology

(u) Radioterapia onkologiczna:

w Austrii: strahlentherapie-radioonkologie,
w Belgii: radio- et radiumthérapie/radio- en radiumtherapie,
w Danii: terapeutisk radiologi eller stralebehandling,
w Finlandii: syöpätaudit/ cancersjukdomar,
we Francji: oncologie, option radiothérapie,
w Grecji: aktinoterapeftiki,
w Hiszpanii: oncología radioterapica,
w Holandii: radiotherapie,
w Irlandii: radiotherapy,
w Luksemburgu: radiothérapie,
w Niemczech: Strahlentherapie,
w Portugalii: radioterapia,
w Szwecji: tumörsjukdomar (allmän onkologi),
w Zjednoczonym Królestwie: radiotherapy

(v) Rehabilitacja medyczna:

w Austrii: physikalische medizin,
w Belgii: médecine physique/fysische geneeskunde,
w Danii: fysiurgi og rehabilitering,
w Finlandii: fysiatria/ fysiatri,
we Francji: rééducation et réadaptation fonctionnelles
w Grecji: fysiki iatriki kai apokatastasi
w Hiszpanii: rehabilitacion
w Holandii: revalidatie
w Luksemburgu: rééducation et réadaptation fonctionnelles
w Niemczech: physikalische und rehabilitative medizin,
w Portugalii: fysiatria

w Szwecji: rehabiliteringsmedicin,
we Włoszech: fisioterapia

(w) Urologia:

w Austrii: urologie,
w Belgii: urologie/urologie,
w Danii: urologi eller urinvejenes kirurgiske sygdomme,
w Finlandii: urologia/ urologi,
we Francji: chirurgie urologique,
w Grecji: oyrologia,
w Hiszpanii: urología,
w Holandii: urologie,
w Irlandii: urology,
w Luksemburgu: urologie,
w Niemczech: urologie,
w Portugalii: urologia,
w Szwecji: urologi,
we Włoszech: urologia,
w Zjednoczonym Królestwie: urology,

(x) Zdrowie publiczne:

w Austrii: sozialmedizin,
w Finlandii: terveydenhuolto/ hälsövärd,
we Francji: sante publique et medicine sociale,
w Hiszpanii: medicina preventiva y salud publica,
w Holandii: maatschappij en gezondheid,
w Irlandii: community medicine,
w Niemczech: öffentliches gesundheitswesen,
w Szwecji: socialmedicin,
we Włoszech: igiene e medicina sociale,
w Zjednoczonym Królestwie: public health medicine

2. w danej szczegółowej dziedzinie medycyny:

(a) Alergologia:

w Danii: medicinsk allergologi eller medicinske overfølsomheds sygdomme
w Finlandii: allergologia/ allergologi,
w Grecji: allergiologia,
w Hiszpanii: alergologia
w Holandii: allergologie
w Portugalii: imunoalergologia,
w Szwecji: allergissjukdomar,
we Włoszech: allergologia ed immunologia clinica

(b) Chirurgia klatki piersiowej:

w Belgii: chirurgie thoracique/heelkunde op de thorax
w Danii: thoraxkirurgi eller brysthulens kirurgiske sygdomme
w Finlandii: sydän- ja rintaelinkkirurgia/ hjärt- och thoraxkirurgi,
we Francji: chirurgie thoracique et cardio-vasculaire
w Grecji: cheiroyrgiki thorakos
w Hiszpanii: cirugía torácica
w Holandii: cardio-pulmonale chirurgie
w Irlandii: thoracic surgery
w Luksemburgu: chirurgie thoracique
w Niemczech: herzchirurgie,
w Portugalii: cirurgia cardio-torácica
w Szwecji: thoraxkirurgi,
we Włoszech: chirurgia torácica
w Zjednoczonym Królestwie: thoracic surgery,

(c) Chirurgia naczyniowa:

w Belgii: chirurgie des vaisseaux/bloedvatenheelkunde
w Danii: karkirurgi eller kirurgiske blodkarsygdomme,
w Finlandii: verisuonikirurgia/ kärlkirurgi

we Francji: chirurgie vasculaire
w Hiszpanii: angiología y cirugía vascular
w Luksemburgu: chirurgie cardio-vasculaire
w Portugalii: cirurgia vascular,
we Włoszech: chirurgia vascolare

(d) Chirurgia plastyczna:

w Austrii: plastische chirurgie,
w Belgii: chirurgie plastique/plastische heelkunde
w Danii: plastikkirurgi,
w Finlandii: plastiikkakirurgia/ plastikkirurgia,
we Francji: chirurgie plastique, reconstructrice et esthétique
w Grecji: plastiki cheiroyrgiki
w Holandii: plastische chirurgie
w Hiszpanii: cirugía plastica y reparadora
w Irlandii: plastic surgery
w Luksemburgu: chirurgie plastique
w Niemczech: plastische chirurgie,
w Portugalii: cirurgia plastica e reconstrutiva
w Szwecji: plastikkirurgi,
we Włoszech: chirurgia plastica
w Zjednoczonym Królestwie: plastic surgery,

(e) Choroby płuc:

w Austrii: lungenkrankheiten,
w Belgii: pneumologie/pneumologie,
w Danii: medicinske lungesydomme,
w Finlandii: keuhkosairaudet ja allergologia/ lungsjukdomar och allergologi,
we Francji: pneumologie,
w Grecji: fymatiologia-pnevmonologia,
w Hiszpanii: neumologia,
w Holandii: longziekten en tuberculose,
w Irlandii: respiratory medicine,
w Luksemburgu: pneumo-phtisiologie,

w Niemczech: Lungen- und Bronchialheilkunde,
w Portugalii: pneumologia,
w Szwecji: lungsjukdomar (pneumologi),
we Włoszech: fisiologia e malattie dell'apparato respiratorio,
w Zjednoczonym Królestwie: respiratory medicine,

(f) Endokrynologia:

w Danii: medicinsk endokrinologi eller medicinske hormonsygdomme,
w Finlandii: endokrinologia/ endokrinologi,
we Francji: endocrinologie - maladies
w Grecji: endokrinologia
w Hiszpanii: endocrinología y nutrición
w Irlandii: endocrinology and diabetes mellitus
w Luksemburgu: endocrinologie, maladies du métabolisme et de la nutrition
w Portugalii: endocrinologia-nutricao
w Szwecji: endokrina sjukdomar,
we Włoszech: endocrinologia
w Zjednoczonym Królestwie: endocrinology and diabetes mellitus

(g) Farmakologia kliniczna:

w Austrii: pharmakologie und toxikologie,
w Danii: klinisk farmakologi,
w Finlandii: kliininen farmakologia ja lääkehoito/ klinisk farmakologi och läkemedelsbehandling
w Hiszpanii: farmacología clínica
w Irlandii: clinical pharmacology and therapeutics
w Niemczech: Pharmakologie
w Szwecji: klinisk farmakologi,
w Zjednoczonym Królestwie: clinical pharmacology and therapeutics,

(h) Gastroenterologia:

w Belgii: gastro-entérologie/gastro-enterologie
w Danii: medicinsk gastroenterologi eller medicinske mave-tarmsygdomme
w Finlandii: gastroenterologia/ gastroenterologi,

we Francji: gastro-entérologie et hépatologie
w Grecji: gastrenterologia
w Hiszpanii: aparato digestivo
w Holandii: gastro-enterologie
w Irlandii: gastro-enterology
w Luksemburgu: gastro-entérologie
w Portugalii: gastrenterologia
w Szwecji: medicinsk gastroenterologi och hepatologi,
we Włoszech: malattie dell'apparato digerente, della nutrizione e del ricambio
w Zjednoczonym Królestwie: gastro-enterology,

(i) Geriatria:

w Danii: geriatri eller alderdommens sygdomme,
w Finlandii: geriatria/ geriatric
w Hiszpanii: geriatría
w Holandii: klinische geriatrie
w Irlandii: geriatrics
w Szwecji: geriatrik,
we Włoszech: geriatria,
w Zjednoczonym Królestwie: geriatrics

(j) Hematologia:

w Danii: haematologi eller blods sygdomme
w Finlandii: kliininen hematologia/ klinisk hematologi,
w Grecji: aimatologia
w Hiszpanii: hematología hemoterapia
w Irlandii: haematology
w Luksemburgu: hématologie
w Portugalii: imuno-hemoterapia
w Szwecji: hematologi,
we Włoszech: ematologia
w Zjednoczonym Królestwie: haematology

(k) Immunologia kliniczna:

w Austrii: immunologie,

w Danii: klinisk immunology,
w Finlandii: immunologia/ immunology,
w Hiszpanii: inmunología,
w Irlandii: clinical immunology,
w Szwecji: klinisk immunology,
w Zjednoczonym Królestwie: immunology,

(l) Kardiologia:

w Belgii: cardiologie/cardiologie
w Danii: cardiologi eller hjerte-og-kredsloebssygdomme
w Finlandii: kardiologia/ kardiologi,
we Francji: pathologie cardio-vasculaire
w Grecji: kardiologia
w Hiszpanii: cardiologia,
w Holandii: cardiologie
w Irlandii: cardiology
w Luksemburgu: cardiologie et angiologie
w Portugalii: cardiologia
w Szwecji: kardiologi,
we Włoszech: cardiologia
w Zjednoczonym Królestwie: cardio-vascular disease

(m) Medycyna nuklearna;

w Austrii: nuklearmedizin,
w Belgii: médecine nucléaire/nucleaire geneeskunde,
w Danii: klinisk fysiologi og nuklearmedicin,
w Finlandii: isotooppitutkimukset/ isotopundersökningar,
we Francji: médecine nucléaire
w Grecji: pyriniki iatriki
w Hiszpanii: medicina nuclear
w Holandii: nucleaire geneeskunde
w Luksemburgu: médecine nucléaire,
w Niemczech: Nuklearmedizin
w Portugalii: medicina nuclear
we Włoszech: medicina nucleare

w Zjednoczonym Królestwie: nuclear medicine

(n) Nefrologia:

w Danii: nefrologi eller medicinske nyresygdomme

w Finlandii: nefrologia/ nefrologi,

we Francji: néphrologie

w Grecji: nefrologia

w Hiszpanii: nefrología

w Irlandii: nephrology

w Luksemburgu: néphrologie

w Portugalii: nefrologia

w Szwecji: medicinska njursjukdomar (nefrologi),

we Włoszech: nefrologia,

w Zjednoczonym Królestwie: renal disease

(o) Psychiatria dzieci i młodzieży:

w Danii: boernepsykiatri

w Finlandii: lastenpsykiatria/ barnpsykiatri,

we Francji: pédo-psychiatrie

w Grecji: paidopsychiatriki

w Irlandii: child and adolescent psychiatry

w Luksemburgu: psychiatrie infantile

w Niemczech: Kinder- und Jugendpsychiatrie

w Portugalii: pedopsiquiatria

w Szwecji: barn- och ungdompsykiatri,

we Włoszech: neuropsichiatria infantile

w Zjednoczonym Królestwie: child and adolescent psychiatry

(p) Reumatologia:

w Belgii: rhumatologie/reumatologie

w Danii: reumatologi

w Finlandii: reumatologia/ reumatologi,

we Francji: rhumatologie

w Grecji: revmatologia

w Hiszpanii: reumatología

w Holandii: reumatologie
w Irlandii: rheumatology
w Luksemburgu: rhumatologie
w Portugalii: reumatologia
w Szwecji: reumatologi,
we Włoszech: reumatologia
w Zjednoczonym Królestwie: rheumatology

3. w danej podstawowej dziedzinie medycyny uzyskany przez lekarza stomatologa:

(a) Chirurgia szczękowo-twarzowa:

w Belgii: stomatologie/chirurgie orale et maxillo-faciale; stomatologie/orale en maxillo-faciale chirurgie
w Finlandii: suu- ja leukakirurgia/oral och maxillofacial kirurgi,
w Irlandii: oral and maxillo-facial surgery
w Niemczech: Zahn-, Mund-, Kiefer- und Gesichtschirurgie
w Zjednoczonym Królestwie: oral and maxillo-facial surgery

(b) Stomatologia ogólna:

w Hiszpanii: estomatología
we Francji: stomatologie
we Włoszech: odontostomatologia
w Luksemburgu: stomatologie
w Portugalii: estomatologia

UZASADNIENIE

Obwieszczenie Ministra Zdrowia w sprawie wykazu tytułów specjalisty w określonej dziedzinie medycyny uzyskanych w innych niż Rzeczpospolita Polska państwach członkowskich Unii Europejskiej, które odpowiadają tytułom specjalisty używanym w kraju stanowi wykonanie delegacji zawartej w art. 20a ust. 2 ustawy o zawodzie lekarza, w związku z dostosowaniem prawa polskiego do prawodawstwa Unii Europejskiej.

Określa się wykaz tytułów specjalisty w określonych dziedzinach medycyny wynikający z Dyrektywy Rady Unii Europejskiej nr 93/16//EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. oraz ze Wspólnego Stanowiska (WE) nr 20/2000 przyjętego przez Radę w dniu 20 marca 2000 r., uwzględniając oryginalne brzmienie tych tytułów.

Wejście w życie obwieszczenia nie spowoduje skutków finansowych dla budżetu państwa.

PROJEKT

ROZPORZĄDZENIE**MINISTRA ZDROWIA**

z dnia ..... 2001 r.

w sprawie opłaty za wydanie zezwolenia oraz dokumentów stwierdzających wpis do rejestru indywidualnych praktyk lekarskich, indywidualnych specjalistycznych praktyk lekarskich lub grupowych praktyk lekarskich.

Na podstawie art. 51 ust. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodzie lekarza (Dz. U. z 1997 r. Nr 28, poz. 152 i Nr 88, poz. 554 z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 162, poz. 1115, z 1999 r. Nr 60, poz. 636 i Nr 64, poz. 729, z 2000 r. Nr 12, poz. 136, Nr 60, poz. 698, Nr 94, poz. 1037 i Nr 120, poz. 1268 oraz z 2001 r. Nr ....., poz. ....) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Ustala się opłatę za wydanie zezwolenia oraz zaświadczenia stwierdzającego wpis do rejestru indywidualnych praktyk lekarskich w wysokości 350,00 zł.

2. Ustala się opłatę za wydanie zezwolenia oraz zaświadczenia stwierdzającego wpis do rejestru indywidualnych praktyk lekarskich w miejscu wezwania w wysokości 350,00 zł.

§ 2. 1. Ustala się opłatę za wydanie zezwolenia oraz zaświadczenia stwierdzającego wpis do rejestru indywidualnych specjalistycznych praktyk lekarskich w wysokości 450,00 zł.

2. Ustala się opłatę za wydanie zezwolenia oraz zaświadczenia stwierdzającego wpis do rejestru indywidualnych specjalistycznych praktyk lekarskich w miejscu wezwania w wysokości 450,00 zł.

§ 3. Ustala się opłatę za wydanie zezwolenia oraz zaświadczenia stwierdzającego wpis do rejestru grupowych praktyk lekarskich w wysokości będącej iloczynem 200,00 zł i liczby lekarzy – współników spółki.

§ 4. Jeżeli zaświadczenie, stwierdzające wpis do rejestru indywidualnych praktyk lekarskich, indywidualnych specjalistycznych praktyk lekarskich lub grupowych praktyk lekarskich, obejmuje więcej niż jedno miejsce wykonywania praktyki, pobiera się ponadto opłatę w wysokości 200 zł za każde następne, wpisane w zaświadczeniu, miejsce wykonywania tej praktyki.

§ 5. Za zaświadczenie, stwierdzające wpis do rejestru indywidualnych praktyk lekarskich lub do rejestru indywidualnych specjalistycznych praktyk lekarskich, wydane w związku ze zmianą miejsca wykonywania praktyki, ustala się opłatę w wysokości 200 zł.

§ 6. Traci moc rozporządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 23 kwietnia 1998 r. w sprawie opłaty za wydanie zezwolenia oraz dokumentów stwierdzających wpis do

rejestru indywidualnych praktyk lekarskich oraz indywidualnych specjalistycznych praktyk lekarskich (Dz. U. Nr 58, poz. 373).

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Rozporządzenie Ministra Zdrowia w sprawie opłat za wydanie zezwolenia oraz dokumentów stwierdzających wpis do rejestru indywidualnych praktyk lekarskich, indywidualnych specjalistycznych praktyk lekarskich lub grupowych praktyk lekarskich jest wykonaniem delegacji zawartej w art. 51 ust. 1 ustawy o zawodzie lekarza znowelizowanej w związku z dostosowaniem polskiego prawa do prawodawstwa Unii Europejskiej.

Ustala się opłaty za wydanie zezwolenia oraz zaświadczenia stwierdzającego wpis do właściwego rejestru w zależności od rodzaju prowadzonej praktyki lekarskiej:

1. dla indywidualnych praktyk lekarskich – 350 zł,
2. dla indywidualnych praktyk lekarskich w miejscu wezwania (dla lekarzy prowadzących praktykę w formie „wizyt domowych”, nie posiadających gabinetu) – 350 zł,
3. dla indywidualnych specjalistycznych praktyk lekarskich – 450 zł,
4. dla indywidualnych specjalistycznych praktyk lekarskich w miejscu wezwania – 450 zł,
5. dla grupowych praktyk lekarskich – iloczyn 200 zł i liczby lekarzy - wspólników spółki.

Jeżeli praktyka obejmuje więcej niż jedno miejsce wykonywania praktyki, pobiera się ponadto opłatę w wysokości 200 zł za każde następne, wpisane w zaświadczeniu, miejsce wykonywania praktyki.

Za zaświadczenie wydane w związku ze zmianą miejsca wykonywania praktyki, ustala się opłatę w wysokości 200 zł.

Konstrukcja zapisu delegacji ustawowej dla Ministra Zdrowia do wydania przedmiotowego aktu wykonawczego uwzględnia wymogi wynikające z art. 92 konstytucji dotyczące wytycznych.

Wejście w życie powyższego rozporządzenia spowoduje, iż utraci moc rozporządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 23 kwietnia 1998 r. w sprawie opłaty za wydanie zezwolenia oraz dokumentów stwierdzających wpis do rejestru indywidualnych praktyk lekarskich oraz indywidualnych specjalistycznych praktyk lekarskich (Dz. U. Nr 58, poz. 373).

Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje skutków finansowych dla budżetu państwa.

Rozporządzenie wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

PROJEKT

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ZDROWIA

z dnia.....

w sprawie wykazu podmiotów upoważnionych do udzielania niezbędnych informacji w zakresie ogólnych zasad wykonywania zawodu lekarza, lekarzowi będącemu obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

Na podstawie art.57a, ust.1 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodzie lekarza (Dz. U. z 1997 r. Nr 28, poz. 152 i Nr 88, poz. 554, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 162, poz. 1115, z 1999 r. Nr 60, poz. 636 i Nr 64, poz. 729, z 2000 r. Nr 12, poz. 136, Nr 60, poz. 698, Nr 94, poz. 1037 i Nr 120, poz.1268 oraz z 2001 Nr ....., poz. ....) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Lekarzowi będącemu obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej zamierzającemu lub wykonującemu zawód lekarza, lekarza stomatologa na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej niezbędnych informacji w zakresie ogólnych zasad wykonywania zawodu udzielają okręgowe rady lekarskie, których wykaz stanowi załącznik do rozporządzenia oraz Naczelna Rada Lekarska.

§ 2.

Szczegółowy zakres niezbędnych informacji opracowuje Naczelna Rada Lekarska i wydaje w postaci informatora na podstawie obowiązujących przepisów prawnych dotyczących zasad wykonywania zawodu lekarza, lekarza stomatologa w Polsce, a także możliwości nabywania tytułów naukowych, specjalizacji medycznych i odbywania szkoleń podyplomowych.

§ 3.

Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.

Załącznik do Rozporządzenia
Ministra Zdrowia z dnia .....
(Dz. U. Nr ..., poz. ....)

OKRĘGOWE IZBY LEKARSKIE

	NAZWA	PREZES OIL	ADRES		TELEFON OIL
1	Okręgowa Izba Lekarska w Białymstoku	Dr hab. Janusz POZNAŃSKI	ul. Skłodowskiej 25 15-275 Białystok	0-85	tel. 732-19-35 fax 732-71-72
2	Beskidzka Izba Lekarska w Bielsku-Białej	Dr n. med. Krystyna SZYROCKA-KOWALCZYK	ul. Krasieńskiego 28 43-300 Bielsko-Biała	0-33	tel. 815-03-12 815-03-12 fax 822-70-17
3	Bydgosko-Pilska Izba Lekarska w Bydgoszczy	Dr n. med. Maciej BOROWIECKI	ul. Chodkiewicza 2/3 85-950 Bydgoszcz	0-52	tel 328-78-22 328-76-10
4	Okręgowa Izba Lekarska w Gdańsku	Dr n. med. Barbara SARANKIEWICZ-KONOPKA	ul. Norwida 4 81-434 Gdynia	0-58	tel. 622-76-76 fax 622-76-76
5	Okręgowa Izba Lekarska w Gorzowie Wlkp.	Dr Ewa JANIEC	ul. Dąbrowskiego 9 66-400 Gorzów Wlkp.	0-95	tel. 722-54-95 fax 722-54-95
6	Okręgowa Izba Lekarska w Katowicach	Dr Wojciech MARQUARDT	ul. Grażyńskiego 49 A 40-126 Katowice	0-32	tel. 203-65-47 203-65-48
7	Świętokrzyska Izba Lekarska w Kielcach	Dr Maciej SZEWCZYK	ul. Wojska Polskiego 52 25-389 Kielce	0-41	tel. 362-13-81 w 10 368-75-67 fax 362-15-00
8	Okręgowa Izba Lekarska w Koszalinie	Dr Leszek KOSIŃSKI	ul. Orzechowa 40 75-667 Koszalin	0-94	tel. 346-73-60 fax 346-73-63
9	Okręgowa Izba Lekarska w Krakowie	Dr Bogdan BADOWSKI	ul. Krupnicza 11 a 311-23 Kraków	0-12	tel. 492-21-41 430-07-66 fax 422-57-55
10	Okręgowa Izba Lekarska w Lublinie	Dr Stanisław KAMIŃSKI	ul. Cicha 4 20-078 Lublin	0-81	tel. 532-72-00 fax 532-57-31
11	Okręgowa Izba Lekarska w Łodzi	Dr Ryszard GOLAŃSKI	ul. Czerwona 3 93-005 Łódź	0-42	tel. 683-17-91 683-27-92 fax 683-13-78
12	Warmińsko-Mazurska Okręgowa Izba Lekarska w Olsztynie	Dr n. med. Jerzy GÓRNY	ul. Żołnierska 16 10-560 Olsztyn	0-89	tel. 523-60-61 fax 523-60-61
13	Okręgowa Izba Lekarska w Opolu	Dr n. med. Jerzy JAKUBISZYN	ul. Grunwaldzka 23 45-054 Opole	0-77	tel. 454-59-39 fax 454-67-09
14	Okręgowa Izba Lekarska w Płocku	Dr Sabina KAŃTOCH	ul. Kościuszki 8 09-400 Płock	0-24	tel. 264-56-46 fax 264-56-46
15	Wielkopolska Izba Lekarska w Poznaniu	Dr Piotr STRYCYŃSKI	ul. Nowowiejskiego 51 61-734 Poznań	0-61	tel. 852-58-60 851-87-66 fax 851-87-62
16	Okręgowa Izba Lekarska w Rzeszowie	Lek. med. Edward BRZEWSKI	ul. Reformacka 10 35-002 Rzeszów	0-17	tel. 853-58-37 fax 853-94-31
17	Okręgowa Izba Lekarska w Szczecinie	Dr Maksymilian Mściśław MIKEE (tel. 34-79-00)	ul. M. Skłodowskiej 11 71-332 Szczecin	0-91	tel. 487-49-36 487-48-98 fax 487-49-60
18	Okręgowa Izba Lekarska w Tarnowie	Lek. med. Paweł OLEKSY	ul. Goldhammera 3 33-100 Tarnów	0-14	tel. 621-51-83 fax 621-51-83

19	Kujawsko - Pomorska Izba Lekarska w Toruniu	Dr Kazimierz BRYNDAL	ul. Chopina 20 87-100 Toruń	0-56	tel. 655-41-61 fax 655-41-60
20	Okręgowa Izba Lekarska w Warszawie	Dr Andrzej WŁODARCZYK	ul. Sobieskiego 110 00-764 Warszawa	0-22	tel. 822-18-84, 822-96-09 822-12-48, 822-96-01 fax 822-02-83
21	Dolnośląska Izba Lekarska we Wrocławiu	Dr Włodzimierz BEDNORZ	ul. Matejki 6 50-333 Wrocław	0-71	tel. 322-50-56 322-50-57 fax 322-48-44
22	Okręgowa Izba Lekarska w Zielonej Górze	Dr Mariusz WITCZAK	ul. Braniborska 17 65-273 Zielona Góra	0-68	tel. 320-79-00 fax 320-78-15
	NACZELNA IZBA LEKARSKA			0-22	tel. 646-51-30
	NACZELNA RADA LEKARSKA	Dr n. med. Krzysztof MADEJ	ul. Sobieskiego 110	0-22	tel. 646-51-28
	OŚRODEK INFORMACJI I ANALIZ		00-764 Warszawa	0-22	fax 646-51-36

UZASADNIENIE

Rozporządzenie Ministra Zdrowia w sprawie wykazu podmiotów upoważnionych do udzielania niezbędnych informacji w zakresie ogólnych zasad wykonywania zawodu lekarza, lekarzowi będącemu obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, zamierzającemu lub wykonującemu zawód na stałe lub czasowo na terenie RP opracowano na podstawie upoważnienia zawartego w art. 57 a ust.1 ustawy o zawodzie lekarza.

Rozporządzenie przewiduje, by informacji takich udzielały jednostki samorządu lekarskiego na terenie kraju odpowiedzialne za określanie praw i obowiązków lekarzy oraz zasad wykonywania zawodu lekarskiego w Polsce.

Opracowanie stosownego informatora ułatwi izbom lekarskim wywiązanie się z tego zadania.

Wprowadzenie rozporządzenia nie pociąga za sobą skutków finansowych.

Rozporządzenie wejdzie w życie z dniem uzyskania przez Polskę członkostwa w Unii Europejskiej.

PROJEKT

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA

z dnia .....

w sprawie zakresu znajomości języka polskiego w mowie i piśmie koniecznego do wykonywania zawodu lekarza, lekarza stomatologa w Rzeczypospolitej Polskiej.

Na podstawie art. 5 ust. 5 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodzie lekarza (Dz. U. z 1997 r. Nr 28, poz. 152 i Nr 88, poz. 554, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 162, poz. 1115, z 1999 r. Nr 60, poz. 636 i Nr 64, poz. 729, z 2000 r. Nr 12, poz. 136, Nr 60, poz. 698, Nr 94, poz. 1037 i Nr 120, poz. 1268 oraz z 2001 r. Nr ....., poz. ....) zarządza się co następuje:

§ 1.

Cudzoziemiec ubiegający się o przyznanie prawa wykonywania zawodu lekarza, lekarza stomatologa albo ograniczone prawo wykonywania zawodu lekarza, lekarza stomatologa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zobowiązany jest posiadać znajomość języka polskiego w stopniu umożliwiającym:

- 1) rozumienie tekstu pisanego, a w szczególności korzystanie z fachowej literatury i piśmiennictwa lekarskiego oraz przepisów regulujących wykonywanie zawodu lekarza w Rzeczypospolitej Polskiej,
- 2) porozumiewanie się z pacjentami, lekarzami i przedstawicielami innych zawodów medycznych, a w szczególności poprawne przeprowadzanie wywiadu lekarskiego, udzielanie przystępnych i zrozumiałych dla pacjenta porad i informacji, przekazywanie danych o pacjencie i czynne uczestniczenie w konsyliach i konsultacjach, naradach i szkoleniach zawodowych,
- 3) pisanie zgodnie z zasadami ortografii, a w szczególności poprawne prowadzenie dokumentacji medycznej, wypisywanie recept oraz skierowań na badania diagnostyczne i specjalistyczne oraz wydawanie orzeczeń i opinii.

§ 2.

Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.

UZASADNIENIE

Rozporządzenie Ministra Zdrowia w sprawie zakresu znajomości języka polskiego w mowie i piśmie koniecznego do wykonywania zawodu lekarza i lekarza stomatologa w Rzeczypospolitej Polskiej stanowi wykonanie upoważnienia zawartego w art. 5 ust 5 ustawy o zawodzie lekarza.

Rozporządzenie określa niezbędny zakres znajomości języka polskiego w mowie i piśmie, a także rozumieniu procedur i pojęć - koniecznych do wykonywania zawodu lekarza na terenie Rzeczypospolitej Polskiej .

Wprowadzenie rozporządzenia nie pociąga za sobą skutków finansowych dla budżetu państwa.

PROJEKT

**OBWIESZCZENIE
MINISTRA ZDROWIA**

z dnia .....

**w sprawie wykazu dyplomów i innych dokumentów poświadczających formalne
kwalifikacje dla wykonywania zawodu lekarza lub lekarza stomatologa przez obywateli
innych niż Rzeczpospolita Polska państw członkowskich Unii Europejskiej.**

Na podstawie art. 6b ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodzie lekarza (Dz. U. z 1997 r. Nr 28, poz. 152 i Nr 88, poz. 554, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 162, poz. 1115, z 1999 r. Nr 60, poz. 636 i Nr 64, poz. 729, z 2000 r. Nr 12, poz. 136, Nr 60, poz. 698, Nr 94, poz. 1037 i Nr 120, poz.1268 oraz z 2001, Nr ..., poz. ....) obwieszcza się, co następuje:

§ 1

Ustanawia się wykaz dyplomów i innych dokumentów poświadczających posiadanie formalnych kwalifikacji do wykonywania zawodu lekarza wydawanych przez odpowiednie władze lub instytucje wymienione w niniejszym obwieszczeniu w poszczególnych krajach Unii Europejskiej i honorowane we wszystkich krajach członkowskich Unii Europejskiej. Oryginalne nazwy dyplomów i dokumentów oraz wykaz podmiotów właściwych do ich wydawania zawiera załącznik nr 1 do obwieszczenia.

§ 2

Następujące dyplomy, świadectwa i inne dowody posiadania formalnych kwalifikacji zalicza się do dokumentów, o których mowa w § 1:

1. w Austrii:

'urkunde über die Verleihung des akademischen Grades Doktor der gesamten Heilkunde (Doctor medicinae universae, Dr. Med.Univ.)' nadawany przez uniwersyteckie wydziały medycyny;

2. w Belgii:

'diplôme légal de docteur en médecine, chirurgie et accouchements/Wettelijk diploma van doctor in de genees-, heel- en verloskunde' (dyplom lekarza medycyny, chirurgii i położnictwa wymagany przez przepisy ustawowe) nadawany przez uniwersyteckie wydziały medycyny, Centralną Komisję Egzaminacyjną lub Państwową Komisję Egzaminacyjną Wykształcenia Uniwersyteckiego;

3. w Danii:

'bevis for bestaaet laegevidenskabelig embedseksamen' (dyplom lekarza praktykującego wymagany przez przepisy ustawowe) nadawany przez uniwersytecki wydział medycyny oraz 'dokumentation for gennemfoert praktisk uddannelse' (świadczenie odbycia stażu wydawane przez odpowiednie władze służby zdrowia);

4. w Finlandii:

'lääketieteen lisensiaatin tutkinto/medicine licentiateexamen' nadawany przez uniwersytety

5. we Francji:

(a) 'diplôme d'Etat de docteur en médecine' (państwowy dyplom lekarza medycyny) nadawany przez uniwersyteckie wydziały medycyny, uniwersyteckie połączone wydziały medycyny i farmacji lub przez uniwersytety;

(b) 'diplôme d'université de docteur en médecine' (uniwersytecki dyplom lekarza medycyny), który poświadcza ukończenie takich samych studiów, jakie są wymagane do uzyskania państwowego dyplomu lekarza medycyny;

6. w Grecji:

'Ptychio Iatrikis' (dyplom w zakresie medycyny) nadawany przez

(a) wydział medyczny uniwersytetu, lub

(b) katedrę (departament) medycyny wydziału nauk o zdrowiu uniwersytetu;

7. w Hiszpanii:

'Título de Licenciado en Medicina y Cirugía' (dyplom uniwersytecki w zakresie medycyny i chirurgii) nadawany przez Ministerstwo Edukacji i Nauki lub rektora uniwersytetu;

8. w Holandii:

'universitair getuigschrift van arts' (Uniwersyteckie świadectwo lekarza) nadawany przez uniwersytety;

9. w Irlandii:

zaświadczenie podstawowych kwalifikacji wydawane w Irlandii po złożeniu egzaminu kwalifikacyjnego przed odpowiednią komisją oraz świadectwo posiadania praktyki nadawane przez tą komisję, które uprawniają do wpisania do rejestru jako pełnoprawny zarejestrowany lekarz praktykujący;

10. w Luksemburgu

'diplôme d'Etat de docteur en médecine, chirurgie et accouchements'(państwowy dyplom lekarza medycyny, chirurgii i położnictwa) nadawany przez Państwową Komisję Egzaminacyjną i potwierdzany przez Ministerstwo Edukacji, oraz 'certificat de stage' (świadectwo odbycia stażu) wydawane przez Ministerstwo Zdrowia Publicznego;

11. w Niemczech:

- (a) 'Zeugnis ueber die aertzliche Staatspruefung' (świadectwo państwowego egzaminu z medycyny) nadawane przez odpowiednie władze; 'Zeugnis ueber die Vorbereitungszeit als Medizinalassistent' (świadectwo ukończenia stażu jako asystent medyczny w zakresie, w jakim przepisy prawa w Niemczech nadal wymagają ukończenia okresu kształcenia stażowego);
- (b) Zeugnis ueber die aertzliche Staatspruefung' (świadectwo egzaminu państwowego z medycyny) nadawane przez odpowiednie władze po 30 czerwca 1988 r. oraz świadectwo poświadczające odbycie praktyki medycznej w okresie stażu ('Arzt im Praktikum');

12. w Portugalii

'Carta de curso de licenciatura em medicina' (dyplom stwierdzający ukończenie studiów medycznych) nadawany przez uniwersytet oraz 'Diploma comprovativo da conclusao do internato geral' (dyplom stwierdzający odbycie stażu w szpitalu) wydawany przez odpowiednie urzędy Ministerstwa Zdrowia;

13. w Szwecji:

'läkarexamen' nadawany przez uniwersytety;

14. we Włoszech:

'diploma di laurea in medicina e chirurgia' (dyplom ukończenia medycyny i chirurgii) nadawany przez uniwersytet wraz z 'diploma di abilitazione all'esercizio della medicina e chirurgia' (dyplomem nadającym prawo do wykonywania zawodu lekarza i chirurga) nadawanym przez Państwową Komisję Egzaminacyjną;

15. w Zjednoczonym Królestwie

zaświadczenie podstawowych kwalifikacji wydawane w Zjednoczonym Królestwie po złożeniu egzaminu kwalifikacyjnego przed odpowiednią komisją oraz świadectwo posiadania praktyki nadawane przez tą komisję, które uprawniają do wpisania do rejestru jako pełnoprawny zarejestrowany lekarz praktykujący;

§ 3

Ustanawia się wykaz dyplomów i innych dokumentów poświadczających posiadanie formalnych kwalifikacji do wykonywania zawodu lekarza stomatologa wydawanych przez odpowiednie władze lub instytucje wymienione w niniejszym obwieszczeniu w poszczególnych krajach Unii Europejskiej i honorowane we wszystkich krajach członkowskich Unii Europejskiej. Oryginalne nazwy dyplomów i dokumentów oraz wykaz podmiotów właściwych do ich wydawania zawiera załącznik nr 2 do obwieszczenia.

§ 4

Następujące dyplomy, świadectwa i inne dowody posiadania formalnych kwalifikacji zalicza się do dokumentów, o których mowa w § 3:

1. w Austrii:

'Bescheid über die Verleihung des akademischen Grades 'Doktor der Zahnheilkunde'
nadawany przez wydziały medyczne uniwersytetów;

2. w Belgii:

'Diplome legal de licence en science dentaire / Wettelijk diploma van licentiaai in de tandheelkunde' (Dyplom urzędowy absolwenta nauk stomatologicznych), nadawany przez uniwersyteckie wydziały medycyny, czy też przez główny urząd lub państwowe urzędy egzaminatorów uniwersyteckich;

3. w Danii:

'Bevis for tandlaegeeksamen (kandidateksamen)' (Dyplom urzędowy zaświadcający że, jego posiadacz zdał egzamin z stomatologii), nadawany przez szkoły stomatologiczne wraz z dokumentem wydawanym przez 'Sundhedsstyrelsen' (Państwowy Urząd Zdrowia) zaświadcującym że, dana osoba pracowała jako asystent w wymaganym okresie czasu;

4. w Finlandii:

'Hammaslääketieteen lisensiaatin tutkinto/odontologie licentiateexamen' nadawany przez uniwersytety;

5. we Francji:

(a) 'Diplome d'état de chirurgien-dentiste' (Państwowy dyplom chirurga-stomatologa), nadawany do 1973 roku przez uniwersyteckie wydziały medycyny lub połączone wydziały medycyny i farmacji;

(b) 'Diplome d'état de docteur en chirurgie dentaire' (Państwowy dyplom doktora chirurgii stomatologicznej), nadawany przez uniwersytety;

6. w Grecji:

'Ptychio Odonpatrikis' (dyplom dentysty);

7. w Hiszpanii:

'Titulo de Licenciado en Odontologia' nadawany przez uniwersytety;

8. w Holandii:

'Universitair Getuigschrift van een met goed gevolg afgelegd tandartsexamen' (Świadectwo uniwersyteckie zaświadcujące zdanie egzaminu chirurgii stomatologicznej);

9. w Irlandii:

'The diploma of (Dyplom):

- (i) Bachelor in Dental Science (Bachelor nauk stomatologicznych), w skrócie B. Dent. Sc.,
- (ii) Bachelor of Dental Surgery (Bachelor chirurgii stomatologicznej), w skrócie BDS,
- (iii) Licentiate in Dental Surgery (Licencjat chirurgii stomatologicznej), w skrócie LDS,

10. w Niemczech:

- (a) 'Zeugnis ueber die zahnärtliche staatspruefung' (Świadectwo państwowego egzaminu stomatologii), wydane przez właściwe organa władzy;
- (b) Świadectwa wydane przez właściwe organa władzy Federalnej Republiki Niemiec orzekające że dyplomy nadane po dniu 8 maja 1945 przez właściwe organa władzy Niemieckiej Republiki Demokratycznej są uznane jako równoważne z wymienionymi w punkcie (a);

11. w Luksemburgu:

'Diplome d'etat de docteur en medicine dentaire' (Państwowy dyplom doktora medycyny stomatologicznej), wydawany przez Państwową Komisję Egzaminacyjną;

12. w Portugalii:

'Carta de curso de licenciatura em Medicina Dentária';

13. w Szwecji:

'Tandläkareexamen' nadawany przez uniwersytety;

14. we Włoszech:

Dyplom którego tytuł zostanie podany przez Włochy do wiadomości państw członkowskich i Komisji w okresie czasu ustalonym w artykule 24 (1) tej dyrektywy;

15. w Zjednoczonym Królestwie:

(a) The Diploma of (Dyplom):

- (i) Bachelor of Dental Surgery (Bachelor chirurgii stomatologicznej), w skrócie BDS lub B.Ch.D.,
- (ii) Licentiate in Dental Surgery (Licencjat chirurgii stomatologicznej), w skrócie LDS,

wydawanych przez uniwersytety i wyższe szkoły królewskie.

Załącznik do obwieszczenia
Ministra Zdrowia z dnia .....
(M.P. Nr ....., poz. ....)

Załącznik nr 1

Nazwy dyplomów, świadectw i innych dowodów formalnych kwalifikacji w zawodzie lekarza

Kraj	Nazwa kwalifikacji	Organ przyznający	Świadectwo wydawane wraz z kwalifikacją
België/Belgique/Belgien	– Diploma van arts – Diplôme de docteur en médecine	1. De universiteiten/les universités 2. De bevoegde Examen-commissie van de Vlaamse Gemeenschap/le jury compé-tent d'enseignement de la Communauté française	
Danmark	Bevis for bestået lægevidenskabelig embedseksamen	Medicinsk universitetsfakultet	Dokumentation for gennemført praktisk uddannelse, som udfærdiges af de kompetente sundhedsmyndigheder
Deutschland	1. Zeugnis über die Ärztliche Prüfung 2. Zeugnis über die Ärztliche Staatsprüfung und Zeugnis über die Vorbereitungszeit als Medizinalassistent, soweit diese nach den deutschen Rechtsvorschriften noch für den Abschluß der ärztlichen Ausbildung vorgesehen war	Zuständige Behörden	1. Bescheinigung über die Ableistung der Tätigkeit also Arzt im Praktikum 2. --
Ελλάδα	Πτυχίο Ιατρικής	1. Ιατρική Σχολή Πανεπιστημιο 2. Σχολή Επιστημών Υγειακ, Τμήμα Ιατρικής Πανεπιστημιο	
España	Titulo de Licenciado en Medicina y Cirugía	Ministerio de Educación y Cultura/ El rector de una universidad	
France Ireland	Diplôme d'État de docteur en médecine Primary qualification	Universités Kompetentny organ przeprowadzający egzamin	Świadectwo praktyki
Italia	Diploma di laurea in medicina e chirurgia	Università	Diploma di abilitazione all'esercizio della medicina e chirurgia Certificate de stage
Luxembourg	Diplôme d'État de docteur en médecine, chirurgie et accouchements	Jury d'examen d'État	
Nederland	Getuigschrift van met goed gevolg afgelegd artsexamen	Faculteit Geneeskunde	
Österreich	Urkunde über die Verleihung des akademischen Grades Doktor der gesamten Heilkunde (Doctor medicinae universae, Dr. Med. Univ.)	1. Medizinische Fakultät einer Universität 2. Österreichische Ärztkammer	1. Bescheinigung über die Absolvierung der Tätigkeit als Arzt im Praktikum
Portugal	Carta de curso de licenciatura em Medicina	Universidade	Diploma comprovativo da conclusão do internato geral emitido pelo Ministério da Saúde
Suomi/Finland	Lääketieteen lisensiaatin tutkinto / medicine licentiateexamen	1. Helsingin yliopisto / Helsingfors universitet 2. Kuopion yliopisto 3. Oulun yliopisto 4. Tampereen yliopisto 5. Turun yliopisto	Todistus lääkäriin perusterveidenhuollon lisäkoulutuksesta / examenbevis om tilläggutbildning för läkare inom primärvården
Sverige	Läkarexamen	Universitet	Bevis om praktisk utbildning som utfärdas av Socialstyrelsen
United Kingdom	Primary qualification	Kompetentny organ przeprowadzający egzamin	Świadectwo praktyki

Załącznik do obwieszczenia
Ministra Zdrowia z dnia .....
(M.P. Nr ....., poz. ....)

Załącznik nr 2

Nazwy dyplomów, świadectw i innych dowodów formalnych kwalifikacji w zawodzie lekarza stomatologa

Kraj	Nazwa kwalifikacji	Organ przyznający	Świadectwo wydawane wraz z kwalifikacją
België/Belgique/Belgien	– Diploma van tandarts – Diplôme licencié en science dentaire	1. De universiteiten/les universités 2. De bevoegde Examen-commissie van de Vlaamse Gemeenschap/le jury compétent d'enseignement de la Communauté française	
Danmark	Bevis for tandlægeeksamen (kandidat-eksamen)	Tandlægehøjskolerne, sundhedsvidenskabeligt universitets-fakultet	Autorisation som tandlæge, udstedt af Sundhedsstyrelsen
Deutschland	Zeugnis über die Zahnärztliche Prüfung	Zuständige Behörden	
Ελλάδα	Πτυχίο Οδοντιατρικής	Πανεπιστήμιο	
España	Titulo de Licenciado en Odontologia	El rector de una universidad	
France	Diplôme d'État de docteur en chirurgie dentaire	Universités	
Ireland	– Bachelor in Dental Science (B. Dent. Sc.) – Bachelor of Dental Surgery (BDS) – Licentiate in Dental Surgery (LDS)	– Universities – Royal College of Surgeons w Irlandii	
Italia	Diploma di laurea in odontoiatria e protesi dentaria	Università	Diploma di abilitazione all'esercizio dell'odontoiatria e protesi dentaria
Luxembourg	Diplôme d'État de docteur en médecine dentaire	Jury d'examen d'État	
Nederland	Universitair getuigschrift van een met goed gevolg afgelegd tandartsexamen	Faculteit Tandheelkunde	
Österreich	Bescheid über die Verleihung des akademischen Grades 'Doktor der Zahnheilkunde'	Medizinische Fakultät der Universität	
Portugal	Carta de curso de licenciatura em Medicina Dentária	– Faculdades – Institutos superiores	
Suomi/Finland	Hammaslääketieteen lisensiaatin tutkinto / odontologie licentiateexamen	1. Helsingin yliopisto / Helsingfors universitet 2. Oulun yliopisto 3. Turun yliopisto	Terveysturvakeskuksen päätös käytännön palvelun hyväksymisestä / Beslut av Rätts-kyddscentralen för hälsovården om godkännande av praktisk tjänstgöring
Sverige	Tandläkareexamen	Universitetet i Umeå Universitetet i Göteborg Karolinska institutet Malmö högskola	Endast för examensbevis som erhållits före den 1 juli 1995, ett utbildningsbevis som utfärdats av Socialstyrelsen
United Kingdom	– Bachelor of Dental Surgery (BDS lub B.Ch.D.) – Licentiate in Dental Surgery	– Universities – Royal Colleges'	

UZASADNIENIE

Obwieszczenie Ministra Zdrowia w sprawie wykazu dyplomów i innych dokumentów poświadczających formalne kwalifikacje dla wykonywania zawodu lekarza lub lekarza stomatologa przez obywateli innych niż Rzeczpospolita Polska państw członkowskich Unii Europejskiej stanowi wykonanie delegacji zawartej w art. 6b ustawy o zawodzie lekarza w związku z dostosowaniem polskiego prawa do prawodawstwa Unii Europejskiej do prawodawstwa Unii Europejskiej w obszarze: „swobodny przepływ osób”.

Obwieszczenie określa wykaz dyplomów i innych dokumentów poświadczających formalne kwalifikacje do wykonywania w Polsce zawodu lekarza i lekarza stomatologa przez obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej.

Powyższy wykaz wynika z regulacji zawartej w dyrektywie Rady Unii Europejskiej nr 93/16/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. oraz we Wspólnym Stanowisku (WE) nr 20/2000 przyjętym przez Radę w dniu 20 marca 2000 r.

Wejście w życie obwieszczenia nie spowoduje dodatkowych skutków finansowych dla budżetu państwa.

PROJEKT

**OBWIESZCZENIE
MINISTRA ZDROWIA**

z dnia .....

w sprawie wykazu dokumentów poświadczających formalne kwalifikacje w zakresie specjalizacji medycznych lekarza będącego obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

Na podstawie art.161 ust. 3 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodzie lekarza (Dz. U. z 1997 r. Nr 28, poz. 152 i Nr 88, poz. 554, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 162, poz. 1115, z 1999 r. Nr 60, poz. 636 i Nr 64, poz. 729, z 2000 r. Nr 12, poz. 136, Nr 60, poz. 698, Nr 94, poz. 1037 i Nr 120, poz.1268 oraz z 2001, Nr ..., poz. ...) obwieszcza się, co następuje:

§ 1

Ustanawia się wykaz dyplomów, świadectw i innych dowodów poświadczających posiadanie formalnych kwalifikacji w zakresie specjalizacji medycznych uzyskanych przez lekarza, wydawanych przez odpowiednie władze lub instytucje wymienione w niniejszym obwieszczeniu w poszczególnych krajach Unii Europejskiej i honorowane we wszystkich krajach członkowskich Unii Europejskiej. Oryginalne nazwy dyplomów specjalisty i dokumentów oraz wykaz podmiotów właściwych do ich wydawania zawiera załącznik nr 1 do obwieszczenia.

§ 2

Następujące dyplomy, świadectwa i inne dowody posiadania formalnych kwalifikacji lekarza specjalisty zalicza się do dokumentów, o których mowa w § 1:

1. w Austrii:

'Facharzt Diplom' (dyplom specjalisty);

2. w Belgii:

'Titre d'agrégation en qualité de médecin spécialiste /erkenningstitel van geneersheer specialist' (formalne poświadczenie posiadania kwalifikacji jako lekarz specjalista) wydawane przez ministerstwo odpowiedzialne za zdrowie publiczne;

3. w Danii:

'Bevis for tilladelse til at betegne sig som speciallaege' (świadczenie dotyczące tytułu specjalisty) wydawane przez odpowiednie władze służby zdrowia;

4. w Finlandii:

'Erikoislääkärin tutkinto/specialläkarexamen' nadawany przez uniwersytety

5. we Francji:

- (i) le'certificat d'études spéciales de médecine' (świadczenie specjalistycznych studiów medycznych) wydawane przez uniwersytecki wydział medycyny, uniwersyteckie połączone wydziały medycyny i farmacji lub przez uniwersytety;
- (ii) świadczenie kwalifikowanego lekarza specjalisty, wydawane przez Radę Izby Lekarskiej,- le'certificat d'études spéciales de médecine' (świadczenie ukończenia specjalistycznych studiów medycznych) wydawane przez uniwersyteckie wydziały medycyny, uniwersyteckie połączone wydziały medycyny i farmacji lub równoważne świadectwa, wystawiane na mocy dekretu Ministra Edukacji;
- (iii) 'diplôme d'études spécialisées de médecine délivré par les universités' (dyplom ukończenia specjalistycznych studiów medycznych wystawiony przez uniwersytet);

6. w Grecji:

'Titlos Iatrikis Eidikotitas' (świadczenie specjalizacji medycznej) wydawane przez 'Nomarchies' prefektury;

7. w Hiszpanii:

'Título de Especialista' (tytuł zawodowy specjalisty) nadawany przez Ministerstwo Edukacji i Nauki;

8. w Holandii:

- (i) tuischrift van erkenning en inschrijving in het Specialistenregister' (świadczenie uznania i zarejestrowania w Rejestrze Specjalistów) wydawane przez 'Specialisten-Registratiecommissie (SRC)' (Komisję ds. Rejestracji Specjalistów (CRS))

- (ii) 'Getuigschrift van erkenning en inschrijving in het Register von Sociaal-Geneeskundigen' (świadcstwo uznania i rejestracji) wydane przez Sociaal-Geneeskundigen Registratie-Commissie (SGRC) (Urząd Rejestracji lekarzy Medycyny Społecznej)

9. w Irlandii:

świadcstwo lekarza specjalisty wydawane przez odpowiednie urzędy uznawane w tym zakresie przez Ministra Zdrowia;

10. w Luksemburgu:

'certificat de médecin spécialiste' (świadcstwo lekarza specjalisty) wydawane przez Ministra Zdrowia Publicznego na wniosek szkoły medycznej;

11. w Niemczech:

'Fachaerztliche Anerkennung' (świadcstwo uznania za lekarza specjalistę, wydawane przez Landesaerztekammer' (Izbę Lekarską) danego landu;

12. w Portugalii:

'Grau de Assistente' (stopień asystenta) nadawany przez odpowiedni urząd Ministerstwa Zdrowia lub 'Título de Especialista'(tytuł specjalisty) nadawany przez stowarzyszenie zawodowe lekarzy;

13. w Szwecji:

'Bevis omspecialkompetens som läkare, utfärdad av Socialstyrelsen'

14. we Włoszech:

'diploma di medico specialista, rilasciati dal rettore di una universita' (dyplom lekarza specjalisty, nadany przez rektora uniwersytetu);

15. w Zjednoczonym Królestwie:

świadcstwo ukończenia kształcenia specjalistycznego wydawane przez odpowiednie uznawane w tym celu władze;

§ 3

Ustanawia się wykaz dyplomów, świadectw i innych dowodów poświadczających posiadanie formalnych kwalifikacji w zakresie specjalizacji medycznych uzyskanych przez lekarza stomatologa, wydawanych przez odpowiednie władze lub instytucje wymienione w niniejszym obwieszczeniu w poszczególnych krajach Unii Europejskiej i honorowane we wszystkich krajach członkowskich Unii Europejskiej. Oryginalne nazwy dyplomów,

świadczeń i dokumentów oraz wykaz podmiotów właściwych do ich wydawania zawiera załącznik nr 2 do obwieszczenia.

§ 4

Następujące dyplomy, świadectwa i inne dowody posiadania formalnych kwalifikacji w zakresie ortodoncji w poszczególnych krajach zalicza się do dokumentów, o których mowa w § 3:

1. w Danii:

'Bevis for tilladelse til at betegne sig som specialtandlaege i ortodonti' (Świadectwo przyznające prawo do używania tytułu wykonującego zawód stomatologa ze specjalnością ortodoncji), wydane przez "Sundhedsstyrelsen" (Państwowy Urząd Zdrowia),

2. w Finlandii:

'Erikoishammaslaakarin tutkinto, hampaiston oikomishoito/specialtandlakarexamen, tandreglering' nadawany przez uniwersytety;

3. we Francji:

'Le titre de spécialiste en orthodontie' (Tytuł specjalisty ortodontcji), nadany przez organa władzy uznane za właściwe do tego celu,

4. w Holandii:

'Getuigschrift van erkenning en inschrijving als orthodontist in het specialistenregister' (Świadectwo stwierdzające że, dana osoba jest oficjalnie uznana i że, jej imię i nazwisko jest wpisane w rejestrze specjalistów ortodoncji), wydane przez "Specialistenregistratiecommissie (SRC)" (Urząd rejestracji specjalistów),

5. w Irlandii

'Certificate of specialist dentist in orthodontics' (Świadectwo stomatologa ze specjalnością ortodonty), wydane przez właściwe organa władzy wyznaczone do tego celu przez właściwego ministra,

6. w Niemczech:

'Fachzahnärztliche Anerkennung fuer kieferorthopaedie' (Świadectwo ortodonty), wydane przez "Landeszahnaerstkammern" (Izba wykonujących zawód stomatologa "Laender"),

7. w Szwecji:

'Bevis om specialistkompetens i tandreglering',

8. w Zjednoczonym Królestwie:

'Certificate of completion of specialist training in orthodontics' (Świadectwo ukończenia szkolenia specjalistów ortodoncji), wydane przez właściwe organa władzy wyznaczone do tego celu.

§ 5

Następujące dyplomy, świadectwa i inne dowody posiadania formalnych kwalifikacji w zakresie chirurgii stomatologicznej w poszczególnych krajach zalicza się do dokumentów, o których mowa w § 3:

1. w Danii:

'Bevis for tilladelse til at betegne sig som specialtandlaege i hospitalsodontologi' (Świadectwo przyznające prawo do używania tytułu wykonującego zawód stomatologa ze specjalizacją odontologii szpitalnej), wydane przez "Sundhedsstyrelsen" (Państwowy urząd zdrowia),

2. w Finlandii:

'Erikoishammaslaakarin tutkinto, suu- ja leukakirurgia/specialtandlakarexamen., oral ochmaxillofacial kirurgi' nadawany przez uniwersytety;

3. w Holandii:

'Getuigschrift van erkenning en inschrijving als kaakchirurg in het specialistenregister' (świadectwo stwierdzające że dana osoba jest oficjalnie uznana i jej imię i nazwisko zostało wpisane do rejestru specjalistów chirurgii jamy ustnej), wydane przez "Specialisten-registratiecommissie (SRC)" (Urząd rejestracji specjalistów),

4. w Irlandii:

'Certificate of specialist dentist in oral surgery' (Świadectwo stomatologa wyspecjalizowanego w chirurgii jamy ustnej), wydane przez właściwe organa władzy wyznaczone do tego celu przez właściwego ministra,

5. w Niemczech:

'Fachzahnärztliche anerkennung fuer oralchirurgie / mundchirurgie' (Świadectwo chirurga jamy ustnej), wydane przez "Landeshahnaerztekammern" (Izba wykonujących zawód stomatologa "Laender")

w Zjednoczonym Królestwie:

6. w Zjednoczonym Królestwie:

'Certificate of completion of specialist training in oral surgery' (Świadectwo ukończenia szkolenia specjalistów chirurgii jamy ustnej), wydane przez właściwe organa władzy wyznaczone do tego celu.

Załącznik do obwieszczenia
Ministra Zdrowia z dnia .....
(M.P. Nr ....., poz. ....)

Załącznik nr 1

Nazwy dyplomów, świadectw i innych dowodów formalnych kwalifikacji w zakresie specjalizacji medycznych

Kraj	Nazwa kwalifikacji	Organ przyznający	Świadectwo wydawane wraz z kwalifikacją
België/Belgique/Belgien	– Bijzondere beroepstitel van geneesheer-specialist/titre professionnel particulier de médecin spécialiste	Minister bevoegd voor Volksgezondheid/ministre de la santé publique	
Danmark	Bevis for tilladelse til at betegne sig som speciallæge	Sundhedsstyrelsen	
Deutschland	Fachärztliche Anerkennung	Krajowa Zahnärztekammer	
Ελλάδα	Τίτλος Ιατρικής Ειδικότητας	1. Νομαρχιακή αυτοδιοίκηση 2. Νομαρχία	
España	Titulo de Especialista	Ministerio de Educación y Cultura	
France	1. Certificat d'études spéciales de médecine 2. Attestation de médecin spécialiste qualifié 3. Certificat d'études spéciales de médecine 4. Diplôme d'études spécialisées ou spécialisation complémentaire qualifiante de médecine	1. 3. 4. Universités 2. Conseil de l'Ordre des médecins	
Ireland	Certificate of Specialist Doctor	Organ kompetentnych władz	
Italia	Diploma di medico specialista	Università	
Luxembourg	Certificat de médecin spécialiste	Ministre de la santé publique	
Nederland	Bewijs van inschrijving in een Specialistenregister	1. Medisch Specialisten Registratie Commissie (MSRC) van de Koninklijke Nederlandse Maatschappij tot bevordering der geneeskunst 2. Sociaal-Geneskundigen Registratie Commissie van de Koninklijke Nederlandse Maatschappij tot bevordering der geneeskunst	
Österreich	Facharzt Diplom	Österreichische Ärztekammer	
Portugal	1. Grau de assistente ou 2. Título de especialista	1. Ministério da Saúde 2. Ordem dos Médicos	
Suomi/Finland	Erikoislääkärin tutkinto / specialläkarexamen	1. Helsingin yliopisto / Helsingfors universitet 2. Kuopion yliopisto 3. Oulun yliopisto 4. Tampereen yliopisto 5. Turun yliopisto	
Sverige	Bevis om specialkompetens som läkare, utfärdat av Socialstyrelsen	Socialstyrelsen	
United Kingdom	Certificate of completion of Specialist Training	Organ kompetentnych władz	

Załącznik do obwieszczenia
Ministra Zdrowia z dnia .....
(M.P. Nr ....., poz. ....)

Załącznik nr 2

Nazwy dyplomów, świadectw i innych kwalifikacji w zakresie specjalizacji stomatologicznych

1. ORTODONCJA

Kraj	Nazwa kwalifikacji	Organ przyznający	Świadectwo wydawane wraz z kwalifikacją
België/Belgique/Belgien Danmark	– Bevis for tilladelse til at betegne sig som specialtandlæge i ortodonti	Sundhedsstyrelsen	
Deutschland	Fachzahnärztliche Anerkennung für Kieferorthopädie	Krajowa Zahnärztekammer	
Ελλάδα	Τίτλος Οδοντιατρικής ειδικότητας της Ορθοδοντικής	1. Νομαρχιακή αυτοδιοίκηση 2. Νομαρχία	
España France	– Titre de spécialiste en orthodontie	Conseil national de l'Ordre des chirurgiens-dentistes	
Ireland	Certificate of Specialist Dentist in Orthodontics	Organ kompetentnych władz uznawany dla tych celów przez kompetentnego ministra	
Italia Luxembourg Nederland	– – Bewijs van inschrijving als orthodontist in het Specialisten-register	Specialisten Registratie Commissie (SRC) van de Nederlandse Maatschappij tot bevordering der tandheelkunde	
Österreich Portugal Suomi/Finland	– – Erikoishammaslääkärin tutkinto, hampaiston oikomishoito / specialtandläkarexamen, tandreglering	1. Helsingin yliopisto / Helsingfors universitet 2. Oulun yliopisto 3. Turun yliopisto	
Sverige	Bevis om specialistkompetens i tandreglering	Socialstyrelsen	
United Kingdom	Certificate of Completion of Specialist Training in Orthodontics	Organ kompetentnych władz uznawany dla tych celów	

2. CHIRURGIA STOMATOLOGICZNA

Kraj	Nazwa kwalifikacji	Organ przyznający	Świadectwo wydawane wraz z kwalifikacją
België/Belgique/Belgien Danmark	– Bevis for tilladelse til at betegne sig som specialtandlæge i hospitalsodontologi	Sundhedsstyrelsen	
Deutschland	Fachzahnärztliche Anerkennung für Oralchirurgie/Mundchirurgie	Krajowa Zahnärztekammer	
Ελλάδα	Τίτλος Οδοντιατρικής ειδικότητας της Γναθοχειρουργικής	1. Νομαρχιακή αυτοδιοίκηση 2. Νομαρχία	
España France	– –		
Ireland	Certificate of specialist dentist in oral surgery	Organ kompetentnych władz uznawany dla tych celów przez kompetentnego ministra	
Italia Luxembourg Nederland	– – Bewijs van inschrijving als kaakchirurg in het Specialistenregister	Specialisten Registratie Commissie (SRC) van de Nederlandse Maatschappij tot bevordering der tandheelkunde	
Österreich Portugal Suomi/Finland	– – Erikoishammaslääkäriin tutkinto, suu- ja leukakirurgia / specialtandläkarexamen, oral och maxillofacial kirurgi	1. Helsingin yliopisto / Helsingfors universitet 2. Oulun yliopisto 3. Turun yliopisto	
Sverige	Bevis om specialistkompetens i tandsystemets kirurgiska sjukdomar	Socialstyrelsen	
United Kingdom	Certificate of completion of specialist training in oral surgery	Organ kompetentnych władz uznawany dla tych celów'	

UZASADNIENIE

Obwieszczenie Ministra Zdrowia w sprawie wykazu dokumentów poświadczających formalne kwalifikacje w zakresie specjalizacji medycznych lekarza będącego obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej stanowi wykonanie upoważnienia zawartego w art. 16 1 ust. 3 ustawy zawodzie lekarza w związku z dostosowaniem prawa polskiego do prawodawstwa Unii Europejskiej.

Określa się wykaz dokumentów poświadczających formalne kwalifikacje w zakresie specjalizacji medycznych lekarza będącego obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, które odpowiadają tytułom specjalisty używanym w Polsce.

Wykaz ten wynika z Dyrektywy Rady Unii Europejskiej nr 16/93/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. oraz we Wspólnym Stanowisku (WE) nr 20/2000 przyjętym przez Radę w dniu 20 marca 2000 r.

Wejście w życie obwieszczenia nie spowoduje skutków finansowych dla budżetu państwa.

PROJEKT

**OBWIESZCZENIE
MINISTRA ZDROWIA**

z dnia .....

w sprawie wykazu tytułów specjalisty w określonej dziedzinie medycyny uzyskanych w innych niż Rzeczpospolita Polska państwach Unii Europejskiej, które odpowiadają tytułom specjalisty używanym w kraju.

Na podstawie art.20a ust. 2 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodzie lekarza (Dz. U. z 1997 r. Nr 28, poz. 152 i Nr 88, poz. 554, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 162, poz. 1115, z 1999 r. Nr 60, poz. 636 i Nr 64, poz. 729, z 2000 r. Nr 12, poz. 136, Nr 60, poz. 698, Nr 94, poz. 1037 i Nr 120, poz.1268, oraz z 2001 r. Nr ..... poz. ....) obwieszcza się, co następuje:

§ 1

Ustanawia się niniejszy wykaz tytułów specjalisty w określonej dziedzinie medycyny uzyskanych przez lekarza, lekarza stomatologa w innych niż Rzeczpospolita Polska państwach Unii Europejskiej, które odpowiadają tytułom specjalisty używanym w kraju:

1. w danej podstawowej dziedzinie medycyny:

(a) Anestezjologia i intensywna terapia:

- w Austrii: anästhesiologie und intensivmedizin,
- w Belgii: anesthésiologie/anesthesiologie,
- w Danii: anaesthesiologi,
- w Finlandii: anesthesiologia ja tehohoito/anestesiologi och intensivvård,
- we Francji: anesthésiologie-réanimation chirurgicale,
- w Grecji: anaisthiologia,
- w Hiszpanii: anestesiología y reanimación,

w Holandii: anesthesiologie,
w Irlandii: anaesthetics,
w Luksemburgu: anesthésie-réanimation,
w Niemczech: Anaesthesiologie,
w Portugalii: anesthesiologia,
w Szwecji: anesthesi och intensivvård,
we Włoszech: anestesia e rianimazione,
w Zjednoczonym Królestwie: anaesthetics,

(b) Chirurgia dziecięca:

w Austrii: kinderchirurgie,
w Finlandii: lastenkirurgia/ barnkirurgi,
we Francji: chirurgie infantile
w Grecji: cheiroyrgiki paidon
w Hiszpanii: cirugía pediátrica
w Irlandii: paediatric surgery
w Luksemburgu: chirurgie pédiatrique,
w Niemczech: kinderchirurgie,
w Portugalii: cirugía pediátrica,
w Szwecji: barn- och ungdomskirurgi,
we Włoszech: chirurgia pediátrica
w Zjednoczonym Królestwie: paediatric surgery,

(c) Chirurgia ogólna:

w Austrii: chirurgie,
w Belgii: chirurgie/heelkunde,
w Danii: kirurgi eller kirurgiske sygdomme,
w Finlandii: yleiskirurgia/ allmän kirurgi,
we Francji: chirurgie générale,
w Grecji: cheiroyrgiki,
w Hiszpanii: cirugía general y del aparato digestivo,
w Holandii: heelkunde,
w Irlandii: general surgery,
w Luksemburgu: chirurgie générale,

w Niemczech: Chirurgie,
w Portugalii: cirurgia geral,
w Szwecji: kirurgi,
we Włoszech: chirurgia generale,
w Zjednoczonym Królestwie: general surgery,

(d) Chirurgia szczękowo-twarzowa:

w Austrii: mund-, kiefer- und gesichtschirurgie,
we Francji: chirurgie maxillo-faciale et stomatologie,
w Hiszpanii: cirugía oral y maxilofacial,
w Luksemburgu: chirurgia maxillo-faciale,
we Włoszech: chirurgia maxillo-facciale,

(e) Choroby wewnętrzne:

w Austrii: inere medizin,
w Belgii: médecine interne/inwendige geneeskunde,
w Danii: intern medicin eller medicinske sygdomme,
w Finlandii: sisätaudit/ inre medicine,
we Francji: médecine interne,
w Grecji: pathologia,
w Hiszpanii: medicina interna,
w Holandii: inwendige geneeskunde,
w Irlandii: general (internal) medicine,
w Luksemburgu: maladies internes,
w Niemczech: Innere Medizin,
w Portugalii: medicina interna,
w Szwecji: internmedicin,
we Włoszech: medicina interna,
w Zjednoczonym Królestwie: general medicine,

(f) Choroby zakaźne:

- w Danii: infektionsmedicin,
- w Finlandii: infektiosairaudet/ infektionssjukdomar,
- w Irlandii: communicable diseases
- w Szwecji: infektionssjukdomar,
- we Włoszech: malattie infettive
- w Zjednoczonym Królestwie: communicable diseases

(g) Dermatologia i wenerologia:

- w Austrii: Haut- und geschlechtskrankheiten
- w Belgii: dermato-vénérologie/dermato-venereologie
- w Danii: dermato-venereologie eller hud- og kooenssygdomme
- w Finlandii: ihotaudit ja allergologia/ hudsjukdomar och allergologi
- we Francji: dermatologie et vénéréologie
- w Grecji: dermatologia-afrodisiologia
- w Hiszpanii: dermatología médico-quirurgica y venereología
- w Holandii: dermatologie en venerologie
- w Luksemburgu: dermato-vénérologie
- w Niemczech: Dermatologie und Venerologie
- w Szwecji: hud- och könssjukdomar,
- w Portugalii: dermatovenereologia
- we Włoszech: dermatologia e venerologia

dermatologia (należy uzupełnić o egzamin z wenerologii):

- w Irlandii: dermatology
- w Zjednoczonym Królestwie: dermatology,

wenerologia (należy uzupełnić o egzamin z deratologii):

- w Irlandii: venereology
- w Zjednoczonym Królestwie: genito-urinary medicine/ venereology

(h) Medycyna pracy:

- w Austrii: arbeits- und betriebmedizin,
- w Belgii: medicine du travail/ arbeidsgeneeskunde,
- w Danii: samfundsmedicin/arbejdsmedicin

w Finlandii: työterveyshuolto/ företagshälsovård,
we Francji: médecine du travail
w Grecji: iatriki tis ergasias
w Holandii: arbeids- en bedrijfsgeneeskunde,
w Irlandii: occupational medicine
w Luksemburgu: médecine du travail,
w Niemczech: Arbeitsmedizin
w Portugalii: medicina do trabalho
w Szwecji: yrkes- och miljömedicin,
we Włoszech: medicina del lavoro,
w Zjednoczonym Królestwie: occupational medicine,

(i) Medycyna ratunkowa:

w Irlandii: accident and emergency medicine,
w Zjednoczonym Królestwie: accident and emergency medicine

(j) Mikrobiologia lekarska:

w Austrii: hygiene und mikrobiologie,
w Danii: klinisk mikrobiologi,
w Finlandii: klininen mikrobiologia/ klinisk mikrobiologi,
w Grecji: mikrobiologia
w Hiszpanii: microbiología y parasitología
w Holandii: medische microbiologie
w Irlandii: microbiology
w Luksemburgu: microbiologie
w Niemczech: Mikrobiologie und Infektionsepidemiologie,
w Szwecji: klinisk bakteriologi,
we Włoszech: microbiologia
w Zjednoczonym Królestwie: medical microbiology,

(k) Neurochirurgia:

w Austrii: neurochirurgie,
w Belgii: neurochirurgie/ neurochirurgie
w Danii: neurokirurgi eller kirurgiske nervesygdomme,

w Finlandii: neurokirurgia/ neurokirurgi,
we Francji: neurochirurgie,
w Grecji: nevrocheiroyrgiki,
w Hiszpanii: neurocirurgia,
w Holandii: neurochirurgie,
w Irlandii: neurological surgery,
w Luksemburgu: neurochirurgie,
w Niemczech: Neurochirurgie,
w Portugalii: neurocirurgia,
w Szwecji: neurokirurgi,
we Włoszech: neurochirurgia,
w Zjednoczonym Królestwie: neurological surgery,

(l) Neurologia:

w Austrii: neurologie,
w Belgii: neurologie/ neurologie,
w Danii: neuromedicin eller medicinske nervesygdomme,
w Finlandii: neurologia/ neurology,
we Francji: neurologie,
w Grecji: nevrologia,
w Hiszpanii: neurologia,
w Holandii: neurologie,
w Irlandii: neurology,
w Luksemburgu: neurologie,
w Niemczech: Neurologie,
w Portugalii: neurologia,
w Szwecji: neurologi,
we Włoszech: neurologia,
w Zjednoczonym Królestwie: neurology,

(m) Okulistyka (oftalmologia):

w Austrii: augenheilkunde und optometrie,

w Belgii: ophtalmologie/oftalmologie,
w Danii: oftalmologi eller ooejensygdomme,
w Finlandii: silmätaudit/ ögonsjukdomar,
we Francji: ophtalmologie,
w Grecji: ofthalmologia,
w Hiszpanii: oftalmología,
w Holandii: oogheekunde,
w Irlandii: ophtalmology,
w Luksemburgu: ophtalmologie,
w Niemczech: Augenheilkunde,
w Portugalii: oftalmologia,
w Szwecji: ögonsjukdomar (oftalmologi),
we Włoszech: oculistica,
w Zjednoczonym Królestwie: ophthalmology,

(n) Ortopedia i traumatologia narządu ruchu:

w Austrii: orthopädie und orthopädische chirurgie,
w Belgii: orthopédie/ orthopedie,
w Danii: ortopaedisk kirurgi,
w Finlandii: ortopedia ja traumatologia/ ortpedi och traumatologi,
we Francji: chirurgie orthopédique et traumatologie,
w Grecji: orthopediki,
w Hiszpanii: traumatología y cirugía ortopédica,
w Holandii: orthopedie,
w Irlandii: orthopaedic surgery,
w Luksemburgu: orthopédie,
w Niemczech: Orthopaedie,
w Portugalii: ortopedia,
w Szwecji: ortopedi,
we Włoszech: ortopedia e traumatologia,
w Zjednoczonym Królestwie: orthopaedic surgery,

(o) Otorinolaryngologia:

w Austrii: hals-, nasen-, und ohrenkrankheiten,
w Belgii: oto-rhino-laryngologie/otorhinolaryngologie,
w Danii: oto-rhino-laryngologi eller oere-naese-halssygdomme,
w Finlandii: korva-, nenä- ja kurkkutaudit/ öron-, näs- och halssjukdomar,
we Francji: oto-rhino-laryngologie,
w Grecji: otorinolaryngologia,
w Hiszpanii: otorrinolaringología,
w Holandii: keel-, neus- en oorheelkunde,
w Irlandii: otolaryngology,
w Luksemburgu: oto-rhino-laryngologie,
w Niemczech: Hals-Nasen-Ohrenheilkunde,
w Portugalii: otorrinolaringologia,
w Szwecji: öron-, näs- och halssjukdomar (oto-rhino-laryngologi),
we Włoszech: otorinolaringoiatria,
w Zjednoczonym Królestwie: otolaryngology,

(p) Patomorfologia:

w Austrii: pathologie,
w Belgii: anatomie pathologique/pathologische anatomie,
w Danii: patologisk anatomi og histologi eller vaevsundersoegelse,
w Finlandii: patologia/ patologi,
we Francji: anatomie et cytologie pathologique,
w Grecji: patologiki anatomiki,
w Hiszpanii: anatomía patológica,
w Holandii: pathologische anatomie,
w Irlandii: morbid anatomy and histopathology,
w Luksemburgu: anatomie pathologique,
w Niemczech: Pathologie,
w Portugalii: anatomia patologica,
w Szwecji: klinisk patologi,

we Włoszech: anatomia pathologica,
w Zjednoczonym Królestwie: morbid anatomy and histopathology,

(q) *Pediatria*:

w Austrii: kinder- und jugendheilkunde,
w Belgii: pédiatrie/kindergeneeskunde,
w Danii: paediatrici eller boernesygdomme,
w Finlandii: lastentaudit/ barnsjukdomar,
we Francji: pédiatrie,
w Grecji: paidiatriki,
w Hiszpanii: pediatria sus areas específicas,
w Holandii: kindergeneeskunde,
w Irlandii: paediatrics,
w Luksemburgu: pédiatrie,
w Niemczech: Kinderheilkunde,
w Portugalii: pediatria,
w Szwecji: barn- och ungdomsmedicin,
we Włoszech: pediatria,
w Zjednoczonym Królestwie: paediatrics,

(r) *Położnictwo i ginekologia*:

w Austrii: frauenheilkunde und Geburtshilfe,
w Belgii: gynécologie-obstétrique/gynecologie-verloskunde,
w Danii: gynaekologi og obstetrik eller kvindesygdomme og foedselshjaelp,
w Finlandii: naistentaudit ja synnytykset/ kvinnosjukdomar och förlossningar,
we Francji: gynécologie-obstétrique,
w Grecji: maieftiki-gynaikologia,
w Hiszpanii: obstetricia y ginecología,
w Holandii: verloskunde en gynaecologie,
w Irlandii: obstetrics and gynaecology,
w Luksemburgu: gynécologie-obstétrique,
w Niemczech: Frauenheilkunde und Geburtshilfe,

w Portugalii: ginecologia e obstetricia,
we Włoszech: ostetricia e ginecologia,
w Zjednoczonym Królestwie: obstetrics and gynaecology,

(s) Psychiatria:

w Austrii: psychiatrie,
w Belgii: psychiatrie/psychiatrie,
w Danii: psykiatri,
w Finlandii: psykiatria/ psykiatri,
we Francji: psychiatrie,
w Grecji: psychiatriki,
w Hiszpanii: psiquiatria,
w Holandii: psychiatrie,
w Irlandii: psychiatry,
w Luksemburgu: psychiatrie,
w Niemczech: Psychiatrie,
w Portugalii: psiquiatria,
w Szwecji: psykiatri,
we Włoszech: psichiatria,
w Zjednoczonym Królestwie: psychiatry.

(t) Radiologia i diagnostyka obrazowa:

w Austrii: medizinsche radiologie-diagnostik,
w Belgii: radiodiagnostic/roentgendiagnose
w Danii: diagnostisk radiologi eller - roentgenundersoegelse
w Finlandii radiologia/ radiologi,
we Francji: radiodiagnostic et imagerie médicale
w Grecji: aktinodiagnostiki
w Hiszpanii: radiodiagnostico
w Holandii: radiodiagnostiek
w Irlandii: diagnostic radiology
w Luksemburgu: radiodiagnostic

w Niemczech: Radiologische Diagnostik
w Portugalii: radiodiagnostico,
w Szwecji: medicinsk radiology,
we Włoszech: radiodiagnostica,
w Zjednoczonym Królestwie: diagnostic radiology

(u) Radioterapia onkologiczna:

w Austrii: strahlentherapie-radioonkologie,
w Belgii: radio- et radiumthérapie/radio- en radiumtherapie,
w Danii: terapeutisk radiologi eller stralebehandling,
w Finlandii: syöpätaudit/ cancersjukdomar,
we Francji: oncologie, option radiothérapie,
w Grecji: aktinoterapeftiki,
w Hiszpanii: oncología radioterapica,
w Holandii: radiotherapie,
w Irlandii: radiotherapy,
w Luksemburgu: radiothérapie,
w Niemczech: Strahlentherapie,
w Portugalii: radioterapia,
w Szwecji: tumörsjukdomar (allmän onkologi),
w Zjednoczonym Królestwie: radiotherapy

(v) Rehabilitacja medyczna:

w Austrii: physikalische medizin,
w Belgii: médecine physique/fysische geneeskunde,
w Danii: fysiurgi og rehabilitering,
w Finlandii: fysiatría/ fysiatrí,
we Francji: rééducation et réadaptation fonctionnelles
w Grecji: fysiki iatriki kai apokatastasi
w Hiszpanii: rehabilitacion
w Holandii: revalidatie
w Luksemburgu: rééducation et réadaptation fonctionnelles
w Niemczech: physikalische und rehabilitative medizin,
w Portugalii: fisiatria

w Szwecji: rehabiliteringsmedicin,
we Włoszech: fisioterapia

(w) Urologia:

w Austrii: urologie,
w Belgii: urologie/urologie,
w Danii: urologi eller urinvejenes kirurgiske sygdomme,
w Finlandii: urologia/ urologi,
we Francji: chirurgie urologique,
w Grecji: oyrologia,
w Hiszpanii: urología,
w Holandii: urologie,
w Irlandii: urology,
w Luksemburgu: urologie,
w Niemczech: urologie,
w Portugalii: urologia,
w Szwecji: urologi,
we Włoszech: urologia,
w Zjednoczonym Królestwie: urology,

(x) Zdrowie publiczne:

w Austrii: sozialmedizin,
w Finlandii: terveydenhuolto/ hälsövärd,
we Francji: sante publique et medicine sociale,
w Hiszpanii: medicina preventiva y salud publica,
w Holandii: maatschappij en gezondheid,
w Irlandii: community medicine,
w Niemczech: öffentliches gesundheitswesen,
w Szwecji: socialmedicin,
we Włoszech: igiene e medicina sociale,
w Zjednoczonym Królestwie: public health medicine

2. w danej szczegółowej dziedzinie medycyny:

(a) Alergologia:

w Danii: medicinsk allergologi eller medicinske overfølsomheds sygdomme
w Finlandii: allergologia/ allergologi,
w Grecji: allergiologia,
w Hiszpanii: alergologia
w Holandii: allergologie
w Portugalii: imunoalergologia,
w Szwecji: allergissjukdomar,
we Włoszech: allergologia ed immunologia clinica

(b) Chirurgia klatki piersiowej:

w Belgii: chirurgie thoracique/heelkunde op de thorax
w Danii: thoraxkirurgi eller brysthulens kirurgiske sygdomme
w Finlandii: sydän- ja rintaelinkkirurgia/ hjärt- och thoraxkirurgi,
we Francji: chirurgie thoracique et cardio-vasculaire
w Grecji: cheiroyrgiki thorakos
w Hiszpanii: cirugía torácica
w Holandii: cardio-pulmonale chirurgie
w Irlandii: thoracic surgery
w Luksemburgu: chirurgie thoracique
w Niemczech: herzchirurgie,
w Portugalii: cirurgia cardio-torácica
w Szwecji: thoraxkirurgi,
we Włoszech: chirurgia torácica
w Zjednoczonym Królestwie: thoracic surgery,

(c) Chirurgia naczyniowa:

w Belgii: chirurgie des vaisseaux/bloedvatenheelkunde
w Danii: karkirurgi eller kirurgiske blodkarsygdomme,
w Finlandii: verisuonikirurgia/ kärlkirurgi

we Francji: chirurgie vasculaire
w Hiszpanii: angiología y cirugía vascular
w Luksemburgu: chirurgie cardio-vasculaire
w Portugalii: cirurgia vascular,
we Włoszech: chirurgia vascolare

(d) Chirurgia plastyczna:

w Austrii: plastische chirurgie,
w Belgii: chirurgie plastique/plastische heelkunde
w Danii: plastikkirurgi,
w Finlandii: plastiikkakirurgia/ plastikkirurgia,
we Francji: chirurgie plastique, reconstructrice et esthétique
w Grecji: plastiki cheiroyrgiki
w Holandii: plastische chirurgie
w Hiszpanii: cirugía plastica y reparadora
w Irlandii: plastic surgery
w Luksemburgu: chirurgie plastique
w Niemczech: plastische chirurgie,
w Portugalii: cirurgia plastica e reconstrutiva
w Szwecji: plastikkirurgi,
we Włoszech: chirurgia plastica
w Zjednoczonym Królestwie: plastic surgery,

(e) Choroby płuc:

w Austrii: lungenkrankheiten,
w Belgii: pneumologie/pneumologie,
w Danii: medicinske lungesydomme,
w Finlandii: keuhkosairaudet ja allergologia/ lungsjukdomar och allergologi,
we Francji: pneumologie,
w Grecji: fymatiologia-pnevmonologia,
w Hiszpanii: neumologia,
w Holandii: longziekten en tuberculose,
w Irlandii: respiratory medicine,
w Luksemburgu: pneumo-phtisiologie,

w Niemczech: Lungen- und Bronchialheilkunde,
w Portugalii: pneumologia,
w Szwecji: lungsjukdomar (pneumologi),
we Włoszech: fisiologia e malattie dell'apparato respiratorio,
w Zjednoczonym Królestwie: respiratory medicine,

(f) Endokrynologia:

w Danii: medicinsk endokrinologi eller medicinske hormonsygdomme,
w Finlandii: endokrinologia/ endokrinologi,
we Francji: endocrinologie - maladies
w Grecji: endokrinologia
w Hiszpanii: endocrinología y nutrición
w Irlandii: endocrinology and diabetes mellitus
w Luksemburgu: endocrinologie, maladies du métabolisme et de la
nutrition
w Portugalii: endocrinologia-nutricao
w Szwecji: endokrina sjukdomar,
we Włoszech: endocrinologia
w Zjednoczonym Królestwie: endocrinology and diabetes mellitus

(g) Farmakologia kliniczna:

w Austrii: pharmakologie und toxikologie,
w Danii: klinisk farmakologi,
w Finlandii: kliininen farmakologia ja lääkehoito/ klinisk farmakologi och
läkemedelsbehandling
w Hiszpanii: farmacología clínica
w Irlandii: clinical pharmacology and therapeutics
w Niemczech: Pharmakologie
w Szwecji: klinisk farmakologi,
w Zjednoczonym Królestwie: clinical pharmacology and therapeutics,

(h) Gastroenterologia:

w Belgii: gastro-entérologie/gastro-enterologie
w Danii: medicinsk gastroenterologi eller medicinske mave-tarmsygdomme
w Finlandii: gastroenterologia/ gastroenterologi,

we Francji: gastro-entérologie et hépatologie
w Grecji: gastrenterologia
w Hiszpanii: aparato digestivo
w Holandii: gastro-enterologie
w Irlandii: gastro-enterology
w Luksemburgu: gastro-entérologie
w Portugalii: gastrenterologia
w Szwecji: medicinsk gastroenterologi och hepatologi,
we Włoszech: malattie dell'apparato digerente, della nutrizione e del ricambio
w Zjednoczonym Królestwie: gastro-enterology,

(i) Geriatria:

w Danii: geriatri eller alderdommens sygdomme,
w Finlandii: geriatria/ geriatric
w Hiszpanii: geriatría
w Holandii: klinische geriatrie
w Irlandii: geriatrics
w Szwecji: geriatrik,
we Włoszech: geriatria,
w Zjednoczonym Królestwie: geriatrics

(j) Hematologia:

w Danii: haematologi eller blodsygdomme
w Finlandii: kliininen hematologia/ klinisk hematologi,
w Grecji: aimatologia
w Hiszpanii: hematología hemoterapia
w Irlandii: haematology
w Luksemburgu: hématologie
w Portugalii: imuno-hemoterapia
w Szwecji: hematologi,
we Włoszech: ematologia
w Zjednoczonym Królestwie: haematology

(k) Immunologia kliniczna:

w Austrii: immunologie,

w Danii: klinisk immunology,
w Finlandii: immunologia/ immunology,
w Hiszpanii: inmunología,
w Irlandii: clinical immunology,
w Szwecji: klinisk immunology,
w Zjednoczonym Królestwie: immunology,

(l) Kardiologia:

w Belgii: cardiologie/cardiologie
w Danii: cardiologi eller hjerte-og-kredsloebssygdomme
w Finlandii: kardiologia/ kardiologi,
we Francji: pathologie cardio-vasculaire
w Grecji: kardiologia
w Hiszpanii: cardiologia,
w Holandii: cardiologie
w Irlandii: cardiology
w Luksemburgu: cardiologie et angiologie
w Portugalii: cardiologia
w Szwecji: kardiologi,
we Włoszech: cardiologia
w Zjednoczonym Królestwie: cardio-vascular disease

(m) Medycyna nuklearna;

w Austrii: nuklearmedizin,
w Belgii: médecine nucléaire/nucleaire geneeskunde,
w Danii: klinisk fysiologi og nuklearmedicin,
w Finlandii: isotooppitutkimukset/ isotopundersökningar,
we Francji: médecine nucléaire
w Grecji: pyriniki iatriki
w Hiszpanii: medicina nuclear
w Holandii: nucleaire geneeskunde
w Luksemburgu: médecine nucléaire,
w Niemczech: Nuklearmedizin
w Portugalii: medicina nuclear
we Włoszech: medicina nucleare

w Zjednoczonym Królestwie: nuclear medicine

(n) Nefrologia:

w Danii: nefrologi eller medicinske nyresygdomme

w Finlandii: nefrologia/ nefrologi,

we Francji: néphrologie

w Grecji: nefrologia

w Hiszpanii: nefrología

w Irlandii: nephrology

w Luksemburgu: néphrologie

w Portugalii: nefrologia

w Szwecji: medicinska njursjukdomar (nefrologi),

we Włoszech: nefrologia,

w Zjednoczonym Królestwie: renal disease

(o) Psychiatria dzieci i młodzieży:

w Danii: boernepsykiatri

w Finlandii: lastenpsykiatria/ barnpsykiatri,

we Francji: pédo-psychiatrie

w Grecji: paidopsychiatriki

w Irlandii: child and adolescent psychiatry

w Luksemburgu: psychiatrie infantile

w Niemczech: Kinder- und Jugendpsychiatrie

w Portugalii: pedopsiquiatria

w Szwecji: barn- och ungdompsykiatri,

we Włoszech: neuropsichiatria infantile

w Zjednoczonym Królestwie: child and adolescent psychiatry

(p) Reumatologia:

w Belgii: rhumatologie/reumatologie

w Danii: reumatologi

w Finlandii: reumatologia/ reumatologi,

we Francji: rhumatologie

w Grecji: revmatologia

w Hiszpanii: reumatología

w Holandii: reumatologie
w Irlandii: rheumatology
w Luksemburgu: rhumatologie
w Portugalii: reumatologia
w Szwecji: reumatologi,
we Włoszech: reumatologia
w Zjednoczonym Królestwie: rheumatology

3. w danej podstawowej dziedzinie medycyny uzyskany przez lekarza stomatologa:

(a) Chirurgia szczękowo-twarzowa:

w Belgii: stomatologie/chirurgie orale et maxillo-faciale; stomatologie/orale en maxillo-faciale chirurgie
w Finlandii: suu- ja leukakirurgia/oral och maxillofacial kirurgi,
w Irlandii: oral and maxillo-facial surgery
w Niemczech: Zahn-, Mund-, Kiefer- und Gesichtschirurgie
w Zjednoczonym Królestwie: oral and maxillo-facial surgery

(b) Stomatologia ogólna:

w Hiszpanii: estomatología
we Francji: stomatologie
we Włoszech: odontostomatologia
w Luksemburgu: stomatologie
w Portugalii: estomatologia

UZASADNIENIE

Obwieszczenie Ministra Zdrowia w sprawie wykazu tytułów specjalisty w określonej dziedzinie medycyny uzyskanych w innych niż Rzeczpospolita Polska państwach członkowskich Unii Europejskiej, które odpowiadają tytułom specjalisty używanym w kraju stanowi wykonanie delegacji zawartej w art. 20a ust. 2 ustawy o zawodzie lekarza, w związku z dostosowaniem prawa polskiego do prawodawstwa Unii Europejskiej.

Określa się wykaz tytułów specjalisty w określonych dziedzinach medycyny wynikający z Dyrektywy Rady Unii Europejskiej nr 93/16//EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. oraz ze Wspólnego Stanowiska (WE) nr 20/2000 przyjętego przez Radę w dniu 20 marca 2000 r., uwzględniając oryginalne brzmienie tych tytułów.

Wejście w życie obwieszczenia nie spowoduje skutków finansowych dla budżetu państwa.

PROJEKT

ROZPORZĄDZENIE**MINISTRA ZDROWIA**

z dnia ..... 2001 r.

w sprawie opłaty za wydanie zezwolenia oraz dokumentów stwierdzających wpis do rejestru indywidualnych praktyk lekarskich, indywidualnych specjalistycznych praktyk lekarskich lub grupowych praktyk lekarskich.

Na podstawie art. 51 ust. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodzie lekarza (Dz. U. z 1997 r. Nr 28, poz. 152 i Nr 88, poz. 554 z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 162, poz. 1115, z 1999 r. Nr 60, poz. 636 i Nr 64, poz. 729, z 2000 r. Nr 12, poz. 136, Nr 60, poz. 698, Nr 94, poz. 1037 i Nr 120, poz. 1268 oraz z 2001 r. Nr ....., poz. ....) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Ustala się opłatę za wydanie zezwolenia oraz zaświadczenia stwierdzającego wpis do rejestru indywidualnych praktyk lekarskich w wysokości 350,00 zł.

2. Ustala się opłatę za wydanie zezwolenia oraz zaświadczenia stwierdzającego wpis do rejestru indywidualnych praktyk lekarskich w miejscu wezwania w wysokości 350,00 zł.

§ 2. 1. Ustala się opłatę za wydanie zezwolenia oraz zaświadczenia stwierdzającego wpis do rejestru indywidualnych specjalistycznych praktyk lekarskich w wysokości 450,00 zł.

2. Ustala się opłatę za wydanie zezwolenia oraz zaświadczenia stwierdzającego wpis do rejestru indywidualnych specjalistycznych praktyk lekarskich w miejscu wezwania w wysokości 450,00 zł.

§ 3. Ustala się opłatę za wydanie zezwolenia oraz zaświadczenia stwierdzającego wpis do rejestru grupowych praktyk lekarskich w wysokości będącej iloczynem 200,00 zł i liczby lekarzy – współników spółki.

§ 4. Jeżeli zaświadczenie, stwierdzające wpis do rejestru indywidualnych praktyk lekarskich, indywidualnych specjalistycznych praktyk lekarskich lub grupowych praktyk lekarskich, obejmuje więcej niż jedno miejsce wykonywania praktyki, pobiera się ponadto opłatę w wysokości 200 zł za każde następne, wpisane w zaświadczeniu, miejsce wykonywania tej praktyki.

§ 5. Za zaświadczenie, stwierdzające wpis do rejestru indywidualnych praktyk lekarskich lub do rejestru indywidualnych specjalistycznych praktyk lekarskich, wydane w związku ze zmianą miejsca wykonywania praktyki, ustala się opłatę w wysokości 200 zł.

§ 6. Traci moc rozporządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 23 kwietnia 1998 r. w sprawie opłaty za wydanie zezwolenia oraz dokumentów stwierdzających wpis do

rejestru indywidualnych praktyk lekarskich oraz indywidualnych specjalistycznych praktyk lekarskich (Dz. U. Nr 58, poz. 373).

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Rozporządzenie Ministra Zdrowia w sprawie opłat za wydanie zezwolenia oraz dokumentów stwierdzających wpis do rejestru indywidualnych praktyk lekarskich, indywidualnych specjalistycznych praktyk lekarskich lub grupowych praktyk lekarskich jest wykonaniem delegacji zawartej w art. 51 ust. 1 ustawy o zawodzie lekarza znowelizowanej w związku z dostosowaniem polskiego prawa do prawodawstwa Unii Europejskiej.

Ustala się opłaty za wydanie zezwolenia oraz zaświadczenia stwierdzającego wpis do właściwego rejestru w zależności od rodzaju prowadzonej praktyki lekarskiej:

1. dla indywidualnych praktyk lekarskich – 350 zł,
2. dla indywidualnych praktyk lekarskich w miejscu wezwania (dla lekarzy prowadzących praktykę w formie „wizyt domowych”, nie posiadających gabinetu) – 350 zł,
3. dla indywidualnych specjalistycznych praktyk lekarskich – 450 zł,
4. dla indywidualnych specjalistycznych praktyk lekarskich w miejscu wezwania – 450 zł,
5. dla grupowych praktyk lekarskich – iloczyn 200 zł i liczby lekarzy - wspólników spółki.

Jeżeli praktyka obejmuje więcej niż jedno miejsce wykonywania praktyki, pobiera się ponadto opłatę w wysokości 200 zł za każde następne, wpisane w zaświadczeniu, miejsce wykonywania praktyki.

Za zaświadczenie wydane w związku ze zmianą miejsca wykonywania praktyki, ustala się opłatę w wysokości 200 zł.

Konstrukcja zapisu delegacji ustawowej dla Ministra Zdrowia do wydania przedmiotowego aktu wykonawczego uwzględnia wymogi wynikające z art. 92 konstytucji dotyczące wytycznych.

Wejście w życie powyższego rozporządzenia spowoduje, iż utraci moc rozporządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 23 kwietnia 1998 r. w sprawie opłaty za wydanie zezwolenia oraz dokumentów stwierdzających wpis do rejestru indywidualnych praktyk lekarskich oraz indywidualnych specjalistycznych praktyk lekarskich (Dz. U. Nr 58, poz. 373).

Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje skutków finansowych dla budżetu państwa.

Rozporządzenie wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

PROJEKT

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ZDROWIA

z dnia.....

w sprawie wykazu podmiotów upoważnionych do udzielania niezbędnych informacji w zakresie ogólnych zasad wykonywania zawodu lekarza, lekarzowi będącemu obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

Na podstawie art.57a, ust.1 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodzie lekarza (Dz. U. z 1997 r. Nr 28, poz. 152 i Nr 88, poz. 554, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 162, poz. 1115, z 1999 r. Nr 60, poz. 636 i Nr 64, poz. 729, z 2000 r. Nr 12, poz. 136, Nr 60, poz. 698, Nr 94, poz. 1037 i Nr 120, poz.1268 oraz z 2001 Nr ....., poz. ....) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Lekarzowi będącemu obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej zamierzającemu lub wykonującemu zawód lekarza, lekarza stomatologa na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej niezbędnych informacji w zakresie ogólnych zasad wykonywania zawodu udzielają okręgowe rady lekarskie, których wykaz stanowi załącznik do rozporządzenia oraz Naczelna Rada Lekarska.

§ 2.

Szczegółowy zakres niezbędnych informacji opracowuje Naczelna Rada Lekarska i wydaje w postaci informatora na podstawie obowiązujących przepisów prawnych dotyczących zasad wykonywania zawodu lekarza, lekarza stomatologa w Polsce, a także możliwości nabywania tytułów naukowych, specjalizacji medycznych i odbywania szkoleń podyplomowych.

§ 3.

Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.

Załącznik do Rozporządzenia
Ministra Zdrowia z dnia .....
(Dz. U. Nr ..., poz. ....)

OKRĘGOWE IZBY LEKARSKIE

	NAZWA	PREZES OIL	ADRES		TELEFON OIL
1	Okręgowa Izba Lekarska w Białymstoku	Dr hab. Janusz POZNAŃSKI	ul. Skłodowskiej 25 15-275 Białystok	0-85	tel. 732-19-35 fax 732-71-72
2	Beskidzka Izba Lekarska w Bielsku-Białej	Dr n. med. Krystyna SZYROCKA-KOWALCZYK	ul. Krasieńskiego 28 43-300 Bielsko-Biała	0-33	tel. 815-03-12 815-03-12 fax 822-70-17
3	Bydgosko-Pilska Izba Lekarska w Bydgoszczy	Dr n. med. Maciej BOROWIECKI	ul. Chodkiewicza 2/3 85-950 Bydgoszcz	0-52	tel 328-78-22 328-76-10
4	Okręgowa Izba Lekarska w Gdańsku	Dr n. med. Barbara SARANKIEWICZ-KONOPKA	ul. Norwida 4 81-434 Gdynia	0-58	tel. 622-76-76 fax 622-76-76
5	Okręgowa Izba Lekarska w Gorzowie Wlkp.	Dr Ewa JANIEC	ul. Dąbrowskiego 9 66-400 Gorzów Wlkp.	0-95	tel. 722-54-95 fax 722-54-95
6	Okręgowa Izba Lekarska w Katowicach	Dr Wojciech MARQUARDT	ul. Grażyńskiego 49 A 40-126 Katowice	0-32	tel. 203-65-47 203-65-48
7	Świętokrzyska Izba Lekarska w Kielcach	Dr Maciej SZEWCZYK	ul. Wojska Polskiego 52 25-389 Kielce	0-41	tel. 362-13-81 w 10 368-75-67 fax 362-15-00
8	Okręgowa Izba Lekarska w Koszalinie	Dr Leszek KOSIŃSKI	ul. Orzechowa 40 75-667 Koszalin	0-94	tel. 346-73-60 fax 346-73-63
9	Okręgowa Izba Lekarska w Krakowie	Dr Bogdan BADOWSKI	ul. Krupnicza 11 a 311-23 Kraków	0-12	tel. 492-21-41 430-07-66 fax 422-57-55
10	Okręgowa Izba Lekarska w Lublinie	Dr Stanisław KAMIŃSKI	ul. Cicha 4 20-078 Lublin	0-81	tel. 532-72-00 fax 532-57-31
11	Okręgowa Izba Lekarska w Łodzi	Dr Ryszard GOLAŃSKI	ul. Czerwona 3 93-005 Łódź	0-42	tel. 683-17-91 683-27-92 fax 683-13-78
12	Warmińsko-Mazurska Okręgowa Izba Lekarska w Olsztynie	Dr n. med. Jerzy GÓRNY	ul. Żołnierska 16 10-560 Olsztyn	0-89	tel. 523-60-61 fax 523-60-61
13	Okręgowa Izba Lekarska w Opolu	Dr n. med. Jerzy JAKUBISZYN	ul. Grunwaldzka 23 45-054 Opole	0-77	tel. 454-59-39 fax 454-67-09
14	Okręgowa Izba Lekarska w Płocku	Dr Sabina KAŃTOCH	ul. Kościuszki 8 09-400 Płock	0-24	tel. 264-56-46 fax 264-56-46
15	Wielkopolska Izba Lekarska w Poznaniu	Dr Piotr STRYCYŃSKI	ul. Nowowiejskiego 51 61-734 Poznań	0-61	tel. 852-58-60 851-87-66 fax 851-87-62
16	Okręgowa Izba Lekarska w Rzeszowie	Lek. med. Edward BRZEWSKI	ul. Reformacka 10 35-002 Rzeszów	0-17	tel. 853-58-37 fax 853-94-31
17	Okręgowa Izba Lekarska w Szczecinie	Dr Maksymilian Mściśław MIKEE (tel. 34-79-00)	ul. M. Skłodowskiej 11 71-332 Szczecin	0-91	tel. 487-49-36 487-48-98 fax 487-49-60
18	Okręgowa Izba Lekarska w Tarnowie	Lek. med. Paweł OLEKSY	ul. Goldhammera 3 33-100 Tarnów	0-14	tel. 621-51-83 fax 621-51-83

19	Kujawsko - Pomorska Izba Lekarska w Toruniu	Dr Kazimierz BRYNDAL	ul. Chopina 20 87-100 Toruń	0-56	tel. 655-41-61 fax 655-41-60
20	Okręgowa Izba Lekarska w Warszawie	Dr Andrzej WŁODARCZYK	ul. Sobieskiego 110 00-764 Warszawa	0-22	tel. 822-18-84, 822-96-09 822-12-48, 822-96-01 fax 822-02-83
21	Dolnośląska Izba Lekarska we Wrocławiu	Dr Włodzimierz BEDNORZ	ul. Matejki 6 50-333 Wrocław	0-71	tel. 322-50-56 322-50-57 fax 322-48-44
22	Okręgowa Izba Lekarska w Zielonej Górze	Dr Mariusz WITCZAK	ul. Braniborska 17 65-273 Zielona Góra	0-68	tel. 320-79-00 fax 320-78-15
	NACZELNA IZBA LEKARSKA			0-22	tel. 646-51-30
	NACZELNA RADA LEKARSKA	Dr n. med. Krzysztof MADEJ	ul. Sobieskiego 110	0-22	tel. 646-51-28
	OŚRODEK INFORMACJI I ANALIZ		00-764 Warszawa	0-22	fax 646-51-36

UZASADNIENIE

Rozporządzenie Ministra Zdrowia w sprawie wykazu podmiotów upoważnionych do udzielania niezbędnych informacji w zakresie ogólnych zasad wykonywania zawodu lekarza, lekarzowi będącemu obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, zamierzającemu lub wykonującemu zawód na stałe lub czasowo na terenie RP opracowano na podstawie upoważnienia zawartego w art. 57 a ust.1 ustawy o zawodzie lekarza.

Rozporządzenie przewiduje, by informacji takich udzielały jednostki samorządu lekarskiego na terenie kraju odpowiedzialne za określanie praw i obowiązków lekarzy oraz zasad wykonywania zawodu lekarskiego w Polsce.

Opracowanie stosownego informatora ułatwi izbom lekarskim wywiązanie się z tego zadania.

Wprowadzenie rozporządzenia nie pociąga za sobą skutków finansowych.

Rozporządzenie wejdzie z życie z dniem uzyskania przez Polskę członkostwa w Unii Europejskiej.

UZASADNIENIE
DOSTOSOWAWCZEGO CHARAKTERU PROJEKTU
USTAWY O ZMIANIE USTAWY O ZAWODZIE LEKARZA ORAZ O ZMIANIE
INNYCH USTAW

Celem projektowanej ustawy jest dostosowanie polskiego ustawodawstwa do prawa Unii Europejskiej w zakresie podejmowania i wykonywania zawodu lekarza. Projekt zawiera przepisy określające zasady dopuszczania do wykonywania zawodu lekarza w Polsce obywateli innych państw oraz transponuje do prawa polskiego normy ustawodawstwa Unii Europejskiej w tym zakresie. Ponadto projektowana ustawa reguluje zasady kształcenia zawodowego lekarzy.

Podstawę unijnego systemu prawa w zakresie wykonywania zawodu lekarza tworzą następujące akty prawa europejskiego:

- Dyrektywa Rady z dnia 25 lipca 1978 r. dotycząca wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dowodów poświadczające formalne kwalifikacje osób wykonujących zawód lekarza stomatologa, zawierająca postanowienia ułatwiające skuteczne korzystanie z prawa zakładania przedsiębiorstw i swobody świadczenia usług (78/686/EWG);
- Dyrektywa Rady z dnia 25 lipca 1978 r. w sprawie koordynacji przepisów prawnych, regulacji i działań administracyjnych dotyczących działalności lekarzy stomatologów (78/687/EWG);
- Dyrektywa Rady z dnia 14 grudnia 1981 r. uzupełniająca dyrektywy nr 75/362/EWG, 77/452/EWG, 78/686/EWG i 78/1026/EWG w sprawie wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dowodów poświadczających formalne kwalifikacje lekarza, pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną, lekarza stomatologa i lekarza weterynarii odpowiednio z uwagi na uzyskane prawa (81/1057/EWG);
- Dyrektywa Rady z dnia 30 października 1989 r. zmieniająca dyrektywy nr 75/362/EWG, 77/452/EWG, 78/686/EWG, 78/1026/EWG oraz 80/154/EWG regulujące wzajemne uznawanie dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających formalne kwalifikacje lekarza, pielęgniarki odpowiedzialnej

- za opiekę ogólną, lekarza stomatologa, lekarza weterynarii oraz położnej; jak również dyrektywy nr 75/363/EWG, 78/1027/EWG oraz 80/155/EWG w sprawie koordynacji przepisów prawnych, rozporządzeń i działań administracyjnych związanych z wykonywaniem działalności zawodu lekarza, lekarza weterynarii i położnej (89/594/EWG);
- Dyrektywa Rady z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie ułatwienia swobodnego przepływu lekarzy oraz wzajemnego uznawania ich dyplomów, świadectw i innych dokumentów poświadczających formalne kwalifikacje (93/16/EWG).

Projektowana ustawa stanowić będzie transpozycję wskazanych powyżej dyrektyw w zakresie uznawania dyplomów i innych formalnych dokumentów stwierdzających posiadanie przez lekarzy pochodzących z państw członkowskich Unii Europejskiej kwalifikacji - ogólnych lub specjalistycznych - umożliwiających im wykonywanie zawodu lekarza (lekarza stomatologa) na zasadach prowadzenia stałej działalności medycznej lub czasowego wykonywania usług. Osiągnięcie tego celu jest niezbędnym elementem zapewnienia w polskim prawie realizacji fundamentalnych dla systemu prawa Unii Europejskiej zasad swobody przepływu osób, prowadzenia działalności gospodarczej i świadczenia usług, w dziedzinie medycyny.

Przedłożony projekt ustawy o zmianie ustawy o zawodzie lekarza i o zmianie innych ustaw określa warunki uzyskania prawa do wykonywania zawodu lekarza (lekarza stomatologa) w Polsce. W art. 1 pkt. 2 (zmieniony art. 5 ustawy o zawodzie lekarza) określono wymagania, jakie musi spełnić osoba w celu uzyskania prawa wykonywania zawodów regulowanych przepisami projektu. W stosunku do lekarza będącego obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej okręgowa rada lekarska ma obowiązek przyznać prawo wykonywania zawodu lekarza lub lekarza stomatologa, jeżeli przedstawi on zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze państwa członkowskiego Unii Europejskiej stwierdzające, że posiada on, na terenie tego państwa, prawo wykonywania zawodu lekarza lub lekarza stomatologa, które nie zostało zawieszono oraz że nie toczy się przeciwko niemu postępowanie w sprawie pozbawienia lub zawieszenia prawa wykonywania zawodu. Nałożony jest również na niego wymóg władania językiem polskim w mowie i w piśmie w zakresie koniecznym do wykonywania zawodu lekarza lub lekarza stomatologa. Normy regulujące w projektowanej ustawie obowiązek spełnienia powyższych wymagań przez

lekarza będącego obywatelem jednego z państw członkowskich Unii Europejskiej stanowią transpozycję odpowiednich postanowień Dyrektywy 93/16/EWG i Dyrektywy 78/686/EWG.

Obok obowiązku przedstawienia określonego powyżej zaświadczenia o prawie wykonywania zawodu lekarza oraz umiejętności władania językiem polskim, obywatel państwa członkowskiego Unii Europejskiej, pragnący wykonywać zawód lekarza w Polsce, musi spełniać ogólne przesłanki wymagane wobec osób wykonujących zawód lekarza (posiadanie pełnej zdolności do czynności prawnych, posiadanie odpowiedniego stanu zdrowia, wykazywanie nienagannej postawy etycznej) oraz posiadać dyplom lub inne dokumenty poświadczające formalne kwalifikacje lekarza lub lekarza stomatologa, wydane przez państwo członkowskie Unii Europejskiej. Wykaz dyplomów i dokumentów zostanie ogłoszony w drodze obwieszczenia przez ministra właściwego do spraw zdrowia, zobowiązanego do uwzględnienia nazw dokumentów i podmiotów właściwych do ich wydania, wynikających z przepisów obowiązujących w Unii Europejskiej. Określenie dokumentów poświadczających formalne kwalifikacje w zakresie zawodu lekarza lub lekarza stomatologa poprzez określenie ich nazw zakończy transpozycję odpowiednich norm Dyrektywy 93/16/EWG i Dyrektywy 78/686/EWG.

W projekcie ustawy zawarto przepisy regulujące normy postępowania w zakresie uzyskania prawa wykonywania zawodu lekarza lub lekarza stomatologa. Normy te określają dokumenty, które należy przedstawić, okres ich ważności oraz kontrolę ich autentyczności, czas trwania postępowania, możliwość jego zawieszenia, wzajemne informowanie się organów kompetentnych w sprawie przyznania prawa wykonywania zawodów medycznych (art. 1 pkt. 4 i 5). Zasady postępowania stanowią transpozycję odpowiednich postanowień dyrektyw wskazanych powyżej (m in. art. 14 i 15 Dyrektywy 93/16/EWG).

Projekt ustawy zawiera normy regulujące czasowe wykonywanie zawodu lekarza lub lekarza stomatologa przez lekarza będącego obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej (art. 1 pkt. 7). Zgodnie z nimi lekarz zamierzający czasowo wykonywać zawód lekarza lub lekarza stomatologa zobowiązany jest do złożenia pisemnego oświadczenia o zamiarze wykonywania zawodu lekarza lub lekarza stomatologa z podaniem miejsca i czasu jego wykonywania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz przedstawienia zaświadczenia wydanego przez właściwy organ państwa członkowskiego Unii Europejskiej, stwierdzającego, że wykonuje on w tym państwie zawód lekarza lub lekarza stomatologa.

Regulacja w projekcie ustawy czasowego wykonywania usług medycznych stanowi transpozycję do prawa polskiego zasady swobody świadczenia usług, określonej przez art. 49 TWE oraz w postanowieniach Dyrektywy 93/16/EWG (art. 17) i Dyrektywy 78/686/EWG (art. 15), dotyczących zasady swobody świadczenia usług medycznych.

Projekt ustawy przyjmuje istotną dla systemu uznawania kwalifikacji lekarskich zasadę uznawania specjalizacji lekarskich posiadanych przez lekarzy będących obywatelami państw członkowskich Unii Europejskiej na podstawie przedstawionych przez nich dokumentów poświadczających formalne kwalifikacje specjalistyczne (art.1 pkt. 14). Norma powyższa stanowi transpozycję postanowień Dyrektywy 93/16/EWG i Dyrektywy 78/686/EWG. Ponadto w art. 1 pkt. 14 (art. 16 k pkt. 2 zmienionej ustawy o zawodzie lekarza) zawarta jest delegacja do wydania przez ministra właściwego do spraw zdrowia rozporządzenia określającego ramowy program specjalizacji. Wydanie wskazanego powyżej rozporządzenia zakończy transpozycję do systemu kształcenia lekarzy, norm Dyrektywy 93/16/EWG i Dyrektywy 78/687/EWG określających minimalne warunki odbywania specjalizacji.

W art. 1 pkt. 19 projektu ustawy określono zasady używania tytułów specjalisty w określonych dziedzinach medycyny oraz tytułów naukowych, posiadanych przez lekarzy będących obywatelami państw członkowskich Unii Europejskiej, które stanowią transpozycję norm przewidzianych w art. 17 Dyrektywy 78/686/EWG i art. 10 oraz 19 Dyrektywy 93/16/EWG.

Obowiązki informacyjne dotyczące zasad wykonywania zawodu lekarza oraz zasad etyki zawodowej, zgodnie z postanowieniami projektu ustawy wykonywać będzie Naczelna Rada Lekarska i okręgowe rady lekarskie. Ponadto projekt ustawy przewiduje wydanie przez ministra właściwego do spraw zdrowia rozporządzenia zawierającego wykaz podmiotów upoważnionych do udzielania informacji lekarzom będącym obywatelami państw członkowskich Unii Europejskiej, w zakresie ogólnych zasad wykonywania zawodu lekarza, z uwzględnieniem przepisów dotyczących ochrony zdrowia. Uregulowanie obowiązków informacyjnych stanowi transpozycję normy zawartej w art. 20 Dyrektywy 93/16/EWG.

W konkluzji należy stwierdzić, że wyżej przedstawiona analiza pozwala uznać projekt ustawy o zmianie ustawy o zawodzie lekarza oraz o zmianie innych ustaw za dostosowujący prawo polskie do wspólnotowego *acquis*, w zakresie systemu wykonywania zawodu lekarza (lekarza stomatologa).

Regulacja wykonywania zawodu lekarza (lekarza stomatologa) potraktowana jest priorytetowo w Narodowym Programie Przygotowania do Członkostwa (NPPC 2000). Zgodnie z priorytetem 2.5 „Dostosowanie prawa polskiego do dyrektyw sektorowych w zakresie uznawania kwalifikacji w zawodach: prawnik, weterynarz, farmaceuta, lekarz, położna, pielęgniarka, stomatolog i architekt” Narodowego Programu Przygotowania Polski do Członkostwa w Unii Europejskiej, Polska jest zobowiązana do dostosowania prawa polskiego w zakresie wykonywania zawodu lekarza z momentem uzyskania członkostwa w Unii Europejskiej.

**SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ**
Jacek Saryusz-Wolski

Sekr. Min. JSW/M23 /2001/DLE/DM

Warszawa, dnia 15 maja 2001 r.

**Pani
Jolanta Rusiniak
p.o. Sekretarza
Rady Ministrów**

Opinia o zgodności projektu ustawy o zmianie ustawy o zawodzie lekarza oraz o zmianie innych ustaw, z prawem Unii Europejskiej wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106 poz. 494), przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Ministra Jacka Saryusz-Wolskiego, działającego z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej.

W związku z przedstawionym projektem ustawy o zmianie ustawy o zawodzie lekarza oraz o zmianie innych ustaw (nr RM 10-58-01), pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

- I. Celem projektowanej ustawy jest dostosowanie polskiego ustawodawstwa do prawa Unii Europejskiej w zakresie podejmowania i wykonywania zawodu lekarza. Normy zawarte w projekcie ustawy dotyczą dwóch grup zagadnień: zasad dopuszczenia do wykonywania

zawodu lekarza w Polsce obywateli innych państw oraz zasad regulujących doksztalcanie zawodowe lekarzy.

II. Wskazany powyżej przedmiot projektu ustawy, w zakresie zasad podejmowania i wykonywania zawodu lekarza regulowany jest przez następujące akty ustawodawstwa wspólnotowego:

- Dyrektywę Rady 78/686/EWG z dnia 25 lipca 1978 r. dotyczącą wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dowodów posiadania formalnych kwalifikacji praktykujących w dentystyce, zawierającą postanowienia ułatwiające skuteczne korzystanie z prawa zakładania przedsiębiorstw i swobody świadczenia usług;
- Dyrektywę Rady 78/687/EWG z dnia 25 lipca 1978 r. w sprawie koordynacji przepisów prawnych, regulacji i działań administracyjnych dotyczących działalności dentystów;
- Dyrektywę Rady 81/1057/EWG z dnia 14 grudnia 1981 r. uzupełniającą dyrektywy nr 75/362/EWG, 77/452/EWG, 78/686/EWG i 78/1026/EWG, dotyczące wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dowodów poświadczających posiadanie formalnych kwalifikacji lekarza, pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną, dentysty i weterynarza odpowiednio z uwagi na uzyskane prawa;
- Dyrektywę Rady 89/594/EWG z dnia 30 października 1989 r. zmieniającą dyrektywy nr 75/362/EWG, 77/452/EWG, 78/686/EWG, 78/1026/EWG oraz 80/154/EWG regulujące wzajemne uznawanie dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie formalnych kwalifikacji do wykonywania zawodu lekarza, pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną, dentysty, weterynarza oraz położnej; jak również dyrektywy nr 75/363/EWG, 78/1027/EWG oraz 80/155/EWG dotyczące koordynacji przepisów prawnych, regulacji i działań administracyjnych związanych z wykonywaniem działalności zawodowej lekarzy, weterynarzy i położnych;
- Dyrektywę Rady 93/16/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. przyjętą w celu ułatwienia swobodnego przepływu lekarzy oraz wzajemnego uznawania ich dyplomów, świadectw i innych formalnych poświadczeń kwalifikacji lekarskich.

Powyższe dyrektywy stanowią konkretyzację podstawowych dla systemu prawa Unii Europejskiej zasad swobody przepływu osób, prowadzenia działalności gospodarczej i świadczenia usług, określonych w Traktacie ustanawiającym Wspólnoty Europejskie (TWE), m.in.: w art. 39, 43 i 49. Wskazane dyrektywy regulują zasadniczo dwa zagadnienia:

- zasady uznawania dyplomów i innych dokumentów poświadczających formalne kwalifikacje do wykonywania zawodu lekarza lub lekarza stomatologa;
- zasady kształcenia w zakresie nauk medycznych.

III.

1. Przedłożony projekt ustawy określa przede wszystkim zasady przyznawania prawa wykonywania zawodu lekarza lub lekarza stomatologa, wskazując w art. 5 wymagania, jakie musi spełnić osoba aby móc wykonywać zawody regulowane przepisami projektu. W stosunku do lekarza będącego obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej okręgowa rada lekarska ma obowiązek przyznać prawo wykonywania zawodu lekarza lub lekarza stomatologa, jeżeli przedstawi on zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze państwa członkowskiego Unii Europejskiej stwierdzające, że posiada, na terenie tego państwa, prawo wykonywania zawodu lekarza lub lekarza stomatologa, które nie zostało zawieszono oraz, że nie toczy się przeciwko niemu postępowanie w sprawie pozbawienia lub zawieszenia prawa wykonywania zawodu. Wymagana jest od niego również umiejętność władania językiem polskim w mowie i w piśmie w zakresie koniecznym do wykonywania zawodu lekarza lub lekarza stomatologa. Normy regulujące w projektowanej ustawie obowiązek spełnienia powyższych wymagań przez lekarza będącego obywatelem jednego z państw członkowskich Unii Europejskiej są zgodne z odpowiednimi postanowieniami Dyrektywy 93/16/EWG i Dyrektywy 78/686/EWG.

Obok obowiązku przedstawienia określonego powyżej zaświadczenia o prawie wykonywania zawodu lekarza oraz umiejętności władania językiem polskim, obywatel państwa członkowskiego Unii Europejskiej, pragnący wykonywać zawód lekarza w Polsce, powinien spełniać ogólne warunki wymagane wobec osób wykonujących zawód lekarza (posiadanie pełnej zdolności do czynności prawnych, posiadanie odpowiedniego stanu zdrowia, wykazywanie nienagannej postawy etycznej) oraz posiadać dyplom lub inne dokumenty poświadczające formalne kwalifikacje lekarza lub lekarza stomatologa, wydane przez państwo członkowskie Unii Europejskiej. Wykaz dyplomów i dokumentów zostanie ogłoszony w drodze obwieszczenia przez ministra właściwego do spraw zdrowia, zobowiązanego do uwzględnienia nazw dokumentów i podmiotów właściwych do ich wydania, które wynikają z przepisów obowiązujących w Unii Europejskiej. Określenie dokumentów poświadczających formalne kwalifikacje w zakresie zawodu lekarza lub lekarza stomatologa poprzez określenie ich nazw stanowi transpozycję odpowiednich norm Dyrektywy 93/16/EWG i Dyrektywy 78/686/EWG i jest z nimi zgodne.

2. W projekcie ustawy zawarto przepisy regulujące postępowanie w zakresie uzyskania prawa wykonywania zawodu lekarza lub lekarza stomatologa. Przepisy te określają dokumenty, które

należy przedstawić, okres ich ważności oraz kontrolę ich autentyczności, czas trwania postępowania, możliwość jego zawieszenia, wzajemne informowanie się organów kompetentnych w sprawie przyznania prawa wykonywania zawodów medycznych. Zasady postępowania stanowią transpozycję odpowiednich postanowień dyrektyw wskazanych w punkcie II niniejszej opinii i są z nimi zgodne.

3. Projekt ustawy zawiera przepisy regulujące czasowe wykonywanie zawodu lekarza lub lekarza stomatologa przez lekarza będącego obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej. Zgodnie z nimi, lekarz zamierzający czasowo wykonywać zawód lekarza lub lekarza stomatologa zobowiązany jest do złożenia pisemnego oświadczenia o zamiarze wykonywania jednego z tych zawodów, z podaniem miejsca i czasu jego wykonywania oraz przedstawienia zaświadczenia wydanego przez właściwy organ państwa członkowskiego Unii Europejskiej, stwierdzającego, że wykonuje on w tym państwie zawód lekarza lub lekarza stomatologa.

Regulacja czasowego wykonywania usług medycznych w projekcie ustawy stanowi transpozycję do prawa polskiego zasady swobody świadczenia usług w zakresie przedmiotu ustawy, określonej przez art. 49 TWE oraz jest zgodna z postanowieniami Dyrektywy 93/16/EWG i Dyrektywy 78/686/EWG dotyczącymi zasady swobody świadczenia usług medycznych.

4. Projekt ustawy przyjmuje istotną dla systemu uznawania kwalifikacji lekarskich zasadę uznawania specjalizacji lekarskich posiadanych przez lekarzy będących obywatelami państw członkowskich Unii Europejskiej na podstawie przedstawionych przez nich dokumentów poświadczających formalne kwalifikacje specjalistyczne. Norma powyższa stanowi transpozycję postanowień Dyrektywy 93/16/EWG i Dyrektywy 87/686/EWG i jest z nimi zgodna.

5. Obowiązki informacyjne w zakresie zasad wykonywania zawodu lekarza oraz zasad etyki zawodowej, zgodnie z postanowieniami projektu ustawy wykonywać będzie Naczelna Rada Lekarska i okręgowe rady lekarskie. Ponadto projekt ustawy przewiduje wydanie przez ministra właściwego do spraw zdrowia rozporządzenia zawierającego wykaz podmiotów upoważnionych do udzielania informacji lekarzom będącym obywatelami państw członkowskich Unii Europejskiej, w zakresie ogólnych zasad wykonywania zawodu lekarza, z uwzględnieniem przepisów dotyczących ochrony zdrowia.

- IV. Narodowy Program Przygotowania Polski do Członkostwa w Unii Europejskiej zakłada pełne dostosowanie polskiego prawa do postanowień wskazanych dyrektyw poprzez przyjęcie

opiniowanej ustawy. Wejście w życie ustawy przewidziane jest z dniem uzyskania przez Polskę członkostwa w Unii Europejskiej. Projekt ustawy jest zgodny z polskim stanowiskiem negocjacyjnym w obszarze „Swobodny przepływ osób”.

- V. W konkluzji stwierdzam, że projekt ustawy o zmianie ustawy o zawodzie lekarza oraz o zmianie innych ustaw jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem,

Do uprzejmej wiadomości:

Pan Andrzej Ryś
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo Zdrowia

115

Tłoczono z polecenia Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

Skierowano do druku 27 czerwca 2001 r.

Cena - 5,25 zł + 22% VAT

